3 1761 06634644 6

80b.

8[illegible]

Mathilde.

En ung Kones Memoirer.

Af

Eugene Sue.

Oversat

af

Ludvig Jordan.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Paa Oversætterens Forlag

trykt hos E. C. Løser.

1844.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

brief
PQA
041879
V.4.

http://www.archive.org/details/mathildeenungkon04suee

Første Capitel.

En Moder.

Aldrig skal jeg glemme de heftige Bevægelser, for hvilke jeg var et Bytte denne Nat, som jeg, om jeg tør sige, tilbragte i et Slags fornuftigt Delirium.

Snart gik jeg med store Skridt op og ned i mit Kammer, snart standsede jeg pludselig for at knæle ned og opsende brændende Bønner; snart greb mig en afsindig Glæde, Følelser af uendelig Lykke, Følelser af rolig, ophøiet Stolthed.

Jeg var Moder! Moder! Forudanelser om min afgudiske Ømhed for det Væsen, jeg bar under mit Hjerte, opsteg i mig ved denne berusende Tanke.

Jeg kunde ikke troe paa saamegen Lykke ... jeg pressede med Heftighed begge mine Hænder mod mit Bryst, som om jeg vilde forsikkre mig om, at jeg endnu levede.

Det forekom mig som om hvert af mit Hjertes Slag fulgtes af en sagte Banken: det var mit Barns Hjerte der bankede!

Mit Barn — mit Barn! Jeg kunde ikke blive træt af at gjentage disse kostelige, velsignelsesrige Ord. Jeg kaldte paa det, i min Beruselse overvældede jeg det med Kjærtegn; jeg kyssede mine egne Hænder! Jeg lo høit over det lille Væsen! — Et Dieblik efter brød jeg ud i Taarer . . . men disse Taarer gjorde mig godt.

Klokken var, troer jeg, to eller tre om Morgenen.

Det forekom mig, at det fattedes min Lykke paa Plads; at jeg maatte see Himlen, for at opsende min fromme Tak til Gud.

Jeg aabnede Vinduet; det var en deilig Efteraarsnat; Himlen var saa skjøn, saa reen; man hørte ikke den sagteste Lyd. Rundtom herskede det dunkle Mysterium; Firmamentet var besaaet med Millioner funklende Stjerner. Bag en skovbegroet Høi steg Maanen op. Alt indhylledes i dens blege Sølvflor — Parken, Engen, Skoven og Slottet.

Pludselig reiste sig en sagte Luftning og svævede gjennem Rummet som et tungt Suk; derpaa blev Alt stille igjen.

Jeg saae en vis Betydning i denne paafaldende Hvisken, der forstyrrede Stilheden et Dieblik, forat

den paafølgende Rolighed kunde føles saameget dybere.

Det tyktes mig, som om den sidste Klage var undsluppet mit Hjerte, og mit Liv for Fremtiden skulde glide hen i uforstyrret Fred.

For første Gang siden jeg følte mig Moder, siden jeg levede dobbelt, tænkte jeg paa mine udstandne Lidelser. Jeg kunde rødme over, at en Sorg havde kunnet kue mig, der ramte mig alene.

Naar jeg nu tilbagekalder denne ulykkelige og tillige salige Aften, da jeg paa eengang blev mig bevidst, at Gontran var mig utro, og at jeg var Moder, forbauses jeg over den dybe, ubeskrivelige Munterhed, der banlyste de brændende Qvaler, som endnu for kort siden havde martret mig saa grusomt.

Jeg kunde ikke betvivle, at Gontran havde bedraget mig, og dog nærede jeg kun milde Følelser mod ham . . . en grændseløs Overbærelse.

Min Ægtefælle havde overladt sig til en flygtig Tilbøielighed; det var en Svaghed — en Feil; men han var Fader til mit Barn; ham havde jeg at takke for de nye himmelske Følelser, der gjennemstrømmede mig.

Disse Tanker vakte en ubeskrivelig Ømhed og Hengivenhed, Agtelse og Taknemlighed hos mig,

som hverken tilstedede mig Villie eller Mod til at anklage Gontran for hans tidligere Feiltrin.

Hvad Fremtiden angik . . . o, Fremtiden! Nu frygtede jeg den ikke mere.

Den Opdagelse, jeg nu skulde meddele min Mand, sikkrede mig — om end ikke hans Kjærlighed, hans udelukkende Opmærksomhed og Ømhed — saa dog en vis kjærlig, hellig Hylding i alle Forhold. Ja det var Meer end et Haab eller en glad Anelse, hvormed jeg tænkte paa Fremtiden som Noget, hvorimod selv den forsvundne og saaofte begræde Lykke i Chantilly maatte forekomme mig bleg og kold.

Ja, jeg nærede en fast, urokkelig Tiltro til Fremtiden . . . en Tiltro, der udsprang af den helligste af alle guddommelige og naturlige Følelser.

I det Dieblik, hvori Gontran velsignede og helligede min Kjærlighed . . . vilde det have været Gudsbespottelse at tvivle om Fremtiden.

Mod Ursula følte jeg kun en vis Foragt, en Medlidenhed, der sikkrede hende Beskyttelse. Min Skinsyge var nu for svag til at jeg kunde ære hende; i hendes Selskab knnde jeg ikke længer nedværdige mig til Had.

Jeg svævede i høiere Sphærer. Overbeviisningen om min Overvægt over Ursula var saa stor,

at det blev mig umuligt at opstille en Sammenlig-ning mellem mig og hende.

For første Gang i lang Tid spillede et frit Smiil om mine Læber, da det faldt mig ind, at jeg endnu igaar havde misundt hende den Ynde, hvormed jeg saae hende ride — misundt hende hendes Aands glimrende Lyn.

Jeg trak paa Skuldrene, da jeg tænkte derpaa.

I min ubegrændsede, men ædle Stolthed rørte den stakkels Kone mig, som formodentlig ikke havde kunnet modstaae sin Tilbøielighed til Gontran — en Tilbøielighed, hvis uimodstaaelige Magt jeg selv kjendte. „Min Gud!" — tænkte jeg — „Hvilken Opvaagnen forestaaer Ursula efter en saadan Drøm!" Jeg mindedes vor Barndom, vort tidligere Venskab. Lykken skaber saamegen Medfølelse, at det gjorde mig ondt for min Cousine.

Jeg lovede mig selv, at jeg vilde bede Gontran om saa skaansomt som muligt at vise Ursula Umu-ligheden af at hun kunde blive længer hos os; jeg vilde ikke grusomt feire min Triumph.

Det vilde være umuligt at beskrive den Revolution, Moderfølelsen frembragte i min Ideekreds; alvorlige, tunge, næsten strænge Tanker bleve kaldte tillive i denne Nat, som om Gud vilde forberede Moderens

Aand og Hjerte til de hellige Pligter, hun skulde iagttage mod sit Barn.

Hidtil svag, bly, resigneret, følte jeg mig pludselig charakteerfast, modig: Guds Haand holdt mig.

En ny Horizont aabnede sig for mit Blik; de Skranker, der omsluttede min Tilværelse, syntes at knuses af de Forhaabninger, Moderfølelsen indgav mig.

I de tre Ord — „mit Barns Opdragelse“ — laa en Verden af nye Følelser.

Lidt efter lidt brød Dagen frem.

Min første Tanke var at meddele min Mand Alt, og ved denne uventede Bekjendelse forvandle hans Kulde til Tilbedelse; men siden besluttede jeg at forhale min Triumph, for at nyde den bedre.

Jeg følte en vis Henrykkelse ved den Tanke: Ved et Ord kan du indgyde Gontran større Kjærlighed til dig, end han nogensinde har følt før — han, som endnu igaar forglemte dig for en anden Qvinde. Tryg, hvad Fremtiden angik, morede det mig at lade Mindet om mine mørkeste Dage svæve forbi min Sjæl.

Jeg tænkte paa de Mennesker, hvem et Underværk frelser fra Faren — hvorledes de fra de

Klipper, paa hvilke de nær havde strandet, stirre paa Afgrunden, der truede med at opsluge dem.

En dyb, qvægende Slummer afbrød mine Tanker.

Jeg vaagnede sildigt; min stakkels Blondeau stod bekymret og sorgfuld ved mit Leie; min Kummer var ikke undgaaet hende; men hvor stor min Tillid end var til hende, havde jeg dog aldrig i hendes Paahør yttret et Ord, der havde kunnet anklage Gontran.

Mit Ansigt straalede saaledes af Glæde, at Blondeau forbauset udbrød, da hun saae mig:

„Min Gud! Hvilken Lykke er bleven Dem beskjæret, naadige Frue? Jeg forlod Dem iaftes saa nedslaaet, at jeg har tilbragt hele Natten i Bøn og Taarer!"

„Ogsaa du, min gode Blondeau, vil blive vanvittig af Glæde, naar du erfarer . . . men skynd dig! kald paa Lanry! . . . Iil! . . ."

„Herr Vicomten har allerede forespurgt sig om den naadige Frues Befindende . . . det Samme har Herr og Madame Secherin. Jeg svarede, at De havde tilbragt en slet Nat, og det syntes at forurolige Herr Vicomten . . ."

„Saa skynd dig dog! . . . Hent ham! Hent ham! . . . Jeg vil trøste ham!"

Blondeau gik.

Jo mere det Dieblik nærmede sig, da jeg skulde gjensee Gontran, desto stærkere bankede mit Hjerte Han kom.

Jeg sank grædende i hans Arme. Jeg var ikke istand til at frembringe et eneste Ord.

Gontran tog feil; han ansaae mine Taarer for Tegn paa Smerte. Udentvivl troede han, jeg havde seet, hvorledes han om Aftenen omarmede Ursula, og at jeg var i Fortvivlelse derover. I sin Forlegenhed sagde han —

„Jeg beder Dem . . . græd ikke! Dom mig ikke efter Skinnet!"

„Jeg græder af Glæde! . . . Gontran — Det er Glæde! — Betragt mig engang!" — raabte jeg.

„I Sandhed!" . . . sagde han . . . „Dette Smiil — denne Glæde, der afspeiler sig i alle Deres Træk . . . Mathilde! — Hvad mener De?"

„O, Gontran — jeg veed Alt, og jeg tilgiver Dem Alt. Ja, min Elskede! Jeg saae, hvorledes Deres Arm igaar omslyngede Ursula — paa Balkonen . . . jeg saae, hvorledes Deres Læber berørte Ursulas Kind! — Nu, jeg tilgiver Dem — hører De, Gontran? Jeg tilgiver Dem, fordi De om et Dieblik vil dadle Dem selv bittrere, end jeg

kunde have dadlet Dem . . . fordi De vil knæle i Støvet for mig og bønfalde mig om Naade!"

„Men siig mig dog, Mathilde . . ."

„Forstaaer De mig ikke? ... Gontran, gjætter De det ikke? . . . Nei, De betragter mig med Skræk . . . De troer maaskee, jeg har mistet min Forstand! — Men nu er det mig, der bør bede om Tilgivelse . . . O, min Gud, forlad mig! thi det er utaknemligt at tale om en saa hellig Lykke uden med stræng Alvor. Gontran!" — raabte jeg og greb min Mands Haand — „Knæl ned med mig! Gud har velsignet vor Forbindelse . . . Jeg er Moder!"

O! Mit Haab havde ikke skuffet mig! Gontran's Blik vidnede om den sødeste Forbauselse, den dybeste Glæde! Efter en øieblikling Studsen trykkede han mig med fyrig Ømhed i sine Arme; Taarer . . . de eneste, jeg endnu havde seet ham udgyde — vældede ud af hans Øine; han betragtede mig med Kjærlighed, med Tilbedelse, næsten med Ærefrygt.

„Ja!" — raabte han, idet han pressede mine Hænder mellem sine — „Du har Ret, Mathilde! Knælende for dine Fødder vil jeg bønfalde dig om Tilgivelse, du ædle Kone, du herlige Hjerte, du himmelske Væsen! — Og dig kunde jeg krænke —

dig, den blide, sagtmodige Mathilde! — O, endnu engang, tilgiv — tilgiv mig!"

„Jeg sagde dig jo, min Gontran, min Elskede, at du vilde anraabe mig om Tilgivelse! — Men nei, nu kan jeg ikke tilstaae dig den . . . Jeg maatte i saa Fald tænke paa Krænkelsen — og nu mindes jeg den ikke mere!"

„Ak, Mathilde, jeg var brødefuld!" — sagde Gontran og betragtede mig vemodigt — „Men tro mig, det var blot Ubetænksomhed, Letsindighed; — mit Hjerte, min Kjærlighed, min Ærefrygt tilhørte Dem — blot Dem. — Nye Pligter udfordrede et nyt Liv . . . og De skal see det, min Elskede — jeg skal vise mig min nye Lykke værdig. De er nu et helligt Væsen i mine Dine, Mathilde!" — tilføiede han og kyssede min Haand med Inderlighed — „O, tro mig! Dette Dieblik opklarer min Sjæls Mørke; aldrig har jeg været mere overbeviist om Deres Værd eller min egen Uværdighed. Jeg tilsværger Dem, Mathilde — jeg elsker Dem lidenskabeligere nu end i hine skjønne Dage i Chantilly, som De saa trofast har begrædt, min stakkels Kone! Jeg taler nu ligesom De . . . ligesom De ikke kan tilgive mig den Krænkelse, jeg har forvoldet Dem, fordi De har glemt den: saaledes kan jeg ikke bøn=

falde Dem om Naade, fordi jeg ikke kan troe, at jeg nogensinde kunde krænke Dem."

„O, Gontran! Det er Deres Hjerte — Deres Sprog ... det er Dem selv; jeg kjender Dem igjen. O, min Gud! Giv mig Kraft til at bære denne Lykke!"

„Ja, Mathilde, det er mig, din Ven, din trofaste Ven — der aldrig har forandret sig . . . nei aldrig, det tilsværger jeg dig. Takket være du, jeg var saa lykkelig, saa tilfreds, at jeg ikke længer tænkte paa den Lykke, jeg skylder dig — ligesom man glemmer at takke Gud, naar Livet henrinder i Glæde og Tilfredshed; og var jeg ogsaa undertiden lunefuld og egensindig, saa var det din Skyld, du Kjære! Jeg lignede det forkjælede Barn, som Moderen i sin afgudiske Kjærlighed aldrig skjænder paa — og for hvis største Feil hun kun har et Smiil eller blide Forestillinger. Og desuden . . . dog Nei," — tilføiede han med et rørende Udtryk — „Nei! Jeg vil ikke søge at undskylde mig — jeg vil ikke dølge min Uret . . . jeg var egennyttig, haard, ligegyldig, utro — jeg miskjendte det herligste Væsen, der aander under Solen. O, Mathilde! Jeg frygter ikke for at udmale den svundne Tid med altfor mørke Farver . . . Fremtiden skal luttre mig!"

„Lad os ikke tale mere derom, Gontran ... Lad os tale om vort Barn! Meddeel mig Deres Forhaabninger! — O, hvilken Glæde! Hvilken Lykke! Bliver det en Dreng, hvor mandig skjøn vil han ikke blive! Bliver det en Pige, hvor fortryllende — hvor yndig! ... Han vil faae Deres Øine — Hun vil faae Deres Smiil, Deres skjønne brune Haar, en lille hvid Hals, og Gruber i de smaae, buttede Skuldre! ... Ak, Gontran! Jeg er beruset, jeg er afsindig! ... Jeg vil ikke kunne oppebie Øieblikket!" — raabte jeg saa naivt, at Gontran ikke kunde bare sig for at smile.

„Tal", — sagde han ømt — „Foretrækker De at opholde Dem her i nogen Tid, eller at vende tilbage til Paris? — Tal, Mathilde! Befal! Jeg har ingen Villie mere!"

„Tvertimod, min Ven, De maa baade have Villie for Dem og mig; thi jeg kan kun nære en eneste Tanke — Tanken om vort Barn! Jeg vil ikke due til Andet end at hænge ved denne ene Idee."

„Da De overlader det til mig, vil jeg overlægge, hvad der kan være meest Passende ... jeg vil være forsigtig i den Beslutning, jeg fatter."

„Alt er rigtigt, hvad De beslutter, min Ven! ... Men, ikke sandt? De vil heller ikke glemme at tage Hensyn til vore pecuniaire Forhold? — Thi

vi maae bære os fornuftigt ad — vi ere ikke alene nu — vi maae fra nu af tænke paa vort Barns Udstyr . . . den Tid, hvori vi leve, tager saa grueslig Hensyn til Penge . . . Rigdommen er nu en væsentligere Betingelse for Lykke end før. Lad os overlægge, min Kjære, hvorledes vi bedst kunne indskrænke vor Huusholdning!"

„Vi vil forsøge det, Mathilde! De har Ret. Hvilken Lykke at ombytte en triviel, unyttig Luxus med en rørende Omsorg for det Væsen, der maa være os dyrebarere end Alt i Verden! — O, aldrig har vor Rigdom kunnet gjøre os lykkeligere!"

„Min Ven, naar jeg tænker paa, at ethvert Savn, vi paalægge os, sigter til at sikkre vort Barns Velfærd — frygter jeg for at blive gjerrig."

„Berolige Dem, min Elskede! Jeg føler de Pligter, der paaligge os, ligesaa levende som De. Jeg vil ingen unddrage mig. Denne Nat har ogsaa forvandlet mig, Mathilde," — sagde Gontran med ubeskrivelig Elskværdighed.

Hans Ord være oprigtige; jeg kjendte hans Mine godt nok til at see Sandheden og Rørelsen afpræget deri.

Da han bevidnede mig sin Anger over at have krænket mig, hyklede han ikke; de letsindigste Hjerter, de haardeste Charakterer forvandles ofte paa en

herlig Maade. Gontran var istand til at nære de ædleste Følelser; han var ikke ond, men Smigreriet havde fordærvet ham.

Ja, jeg troer med Vished, at min Mand i dette Øieblik var mig den Samme, han havde været mig i de første Dage af vort Ægteskab. Jeg var saa overbeviist derom — det forekom mig saa naturligt, at min Mands flygtige Tilbøielighed for Ursula pludselig var forsvunden, da jeg betroede ham min Tilstand, at jeg, uden den mindste Forlegenhed, gjorde ham det Spørgsmaal —

„Min Ven, hvorledes faae vi nu Ursula bort?"

Studsende over dette naive Spørgsmaal, betragtede Gontran mig rødmende —.

„De undrer Dem over at høre mig tale saaledes," — vedblev jeg smilende — „og dog er Intet simplere, skjøndt jeg nu langtfra nærer nogen Skinsyge eller nogen Afsky for hende — det har jeg ikke Tid til . . . dertil er jeg altfor lykkelig. De var coquet imod hende — hun var føielig imod Dem; det tilgiver jeg . . . det var Ungdomsdaarskaber, som De allerede har glemt igjen, min Elskede. Jeg ønsker kun, at De, der dog kan byde over saamegen Takt og Aand, udfinder et Middel til at bortfjerne Ursula uden Haardhed og uden at krænke hende for dybt; thi jeg kan ikke andet end

beklage hende . . . Maaskee hun endog et Dieblik har bildt sig ind — at De elskede hende."

Gontran saae forlegen ud; han syntes neppe at troe, hvad han hørte.

Efter et Diebliks Taushed udbrød han —

„Hvor ophøiet, ædelmodig! O, jeg vilde være den Elendigste af alle Mænd, hvis jeg nogensinde kunde glemme Deres Opførsel ved denne Leilighed! Ja, De har Ret, Mathilde, jeg vil lade disse Ungdomsdaarskaber fare, som det sømmer sig mig. Deres Cousine maa reise, og det snarest muligt — ikke fordi jeg frygter for at vakle i min Beslutning, men fordi Synet af hende kunde blive Dem piinligt, naar Deres første Glædesruus er forbi."

„Kjære Ven — De kjender mig bedre, end jeg kjender mig selv. Naar De vidste — hvormeget jeg har lidt for hendes Skyld . . . men stille! — Gontran! Vi vil ikke tale mere derom — Alt er nu forglemt. Det vil være Ursula let at bestemme sin Mand til at forlade Maran . . . han kjender ingen anden Villie end hendes. — Men," tilføiede jeg gysende — „Hvorledes vil De bære Dem ad med at bringe Ursula til denne Beslutning?"

„Intet er simplere; jeg vil sige hende Alt reentud."

„De vil sige hende . . ."

„Jeg vil sige hende, at vi Begge havde handlet uden Overlæg — at hun har sat den bedste Mands, og jeg den ømmeste, herligste Kones Rolighed paa Spil. Jeg vil sige hende, at vor Uforsigtighed har vakt Deres Mistanke, og at jeg ikke for Alverden vilde foraarsage Dem den ringeste Kummer . . . og endelig vil jeg bede hende om at bevæge sin Mand til at forlade os."

Jeg taug et Øieblik; trods min Tillid til Gontran's Kjærlighed og min Overvægt over Ursula, var det mig dog piinligt at tænke paa, at min Mand endnu skulde holde en hemmelig Samtale med min Cousine.

Denne Tanke vakte paany min hele Skinsyge. Bevæget sagde jeg til Gontran — „For at bestemme Ursula til at reise, maa De vel bede hende om et Rendezvous?"

„Naturligviis."

„Gontran! Jeg maa tilstaae, det er mig en gruelig Tanke."

„Nu, saa maa jeg vel besidde mere Mod end De," — sagde han smilende — „Men vi har dog intet andet Middel, min stakkels Mathilde."

„Jeg veed ikke . . ."

„Jeg vover ikke at foreslaae Dem, selv at tale med Deres Cousine . . .“

„Nei — det vilde gjøre mig ondt — det føler jeg. Fra min Side vilde et saadant Raad krænke hende bittert; jeg glemmer ikke, at hun har været min Veninde — min Søster.“

„Ja, men hvad skal vi gjøre? Jeg vilde skrive hende til — men det er farligt . . . Desuden gives der tusinde Ting, som man kan sige, men ikke skrive . . . Indvendinger, som man kun kan besvare mundtligt, eller som der dog udfordres en lang Correspondence til at gjendrive.“

Efter en temmelig lang Betænkning udbrød Gontran glædestraalende.

„O, Mathilde! Hvilken lykkelig Idee! Ønsker De et dobbelt Beviis paa Oprigtigheden af mit Ønske, at faae Dem til at glemme den Kummer, jeg har foraarsaget Dem?

„Hvorledes det?“

„Skjult et eller andet Sted, hvorfra De kan see og høre Alt, skal De bivaane den Samtale, der har saameget Martrende for Deres Skinsyge.“

„Ak, Gontran — et saadant Beviis . . .“

„Indeholder Intet, der kan krække Dem. For sidste Gang, min dyrebare Mathilde . . . Jeg vil sige Dem Alt, betroe dem Alt . . . Jeg vil være

ligesaa aabenhjertig, som De er ædelmodig; jeg vil have Mod dertil; thi jeg er vis paa, at min oprigtige Bekjendelse vil betage Dem Deres overspændte Frygt. De vil indsee, at jeg var mere ubetænksom og uforsigtig, end egentlig skyldig. De vil erfare, at Ursula ikke — om hun end var coquet imod mig, og jeg paa min Side overskred Grændserne for det almindelige Galanteri — dog ikke behøver at rødme over et alvorligt, ubodeligt Feiltrin. Nu, ja — igaar omslyngede jeg hende spøgende med min Arm — jeg vilde omfavne hende . . . jeg veed, det var en utilgivelig Letsindighed — ihvorvel vort Slægtskabsforhold maaskee kan undskylde det."

„Og i Rouvray, Gontran? . . ."

„I Rouvray viste jeg Ursula, ligesom her, den Opmærksomhed, man viser alle Damer . . . jeg sagde hende, at hun var elskværdig, og at det vilde være mig en særdeles Glæde at see hende hos os . . . Hun optog disse Galanterier med Coquetteri — men leende, uden at see noget Alvorligere i dem, end hvad de indeholdt — det forsikkrer jeg Dem. Det er mit hele Skriftemaal. Endnu engang, Mathilde — tilgiv mig!"

„Tvertimod, min Ven — jeg takker Dem for denne Tilstaaelse; den beroliger mig. Det er bedre

at kjende Sandheden, om den end er nok saa sørgelig, end at fremmane Skrækkebilleder, der ofte ere langt værre end Virkeligheden."

„Mathilde! Nu tilsværger jeg Dem ved min Ære — ved det Dyrebareste, jeg eier paa Jorden, ved Dem selv — at jeg ved denne Sammenkomst med Deres Cousine vil tale til hende med Hjertet opfyldt af Tanken om Dem, om Deres Godhed, Deres Ædelmod . . . at jeg ikke vil sige et Ord, uden at tænke paa de Taarer, som De, himmelske Væsen, har udgydt for min Skyld. Jeg tilsværger Dem endelig, at den flygtige Tilbøielighed, jeg har skristet, er bortdunstet for det hellige, mægtige Baand, der nu knytter os fastere til hinanden. Mathilde! Jeg vilde være den Uværdigste af alle Ægtemænd, hvis Deres Tilstand ikke var tilstrækkelig til at anbefale Dem til min dybeste Ærefrygt og min ømmeste Omsorg. Tro De mig, og bivaan uden Frygt denne Samtale. Jeg er stolt af at bevise Dem, at jeg idetmindste kan bøde for den Feil, jeg har begaaet."

„O, jeg troer Dem, jeg troer Dem, min elskede Ven! Jeg vil følge Deres Raad . . . jeg vil have Mod til at bestaae denne Prøve."

„Tak — Tak, min Mathilde, fordi De giver, mig Leilighed til at retfærdiggjøre mig; men jeg vil

ikke, De skal være den ringeste Tvivl; jeg veed, Kjærligheden fatter let Mistanke . . . De vilde dog maaskee føle Dem fristet til at troe, at jeg havde givet Ursula et Vink om . . ."

„O, Gontran! — Hvorledes bedømmer De mig!"

„Nei, nei, min stakkels Mathilde, lad mig have min Villie! Jo friere, oprigtigere og mere uventet Erklæringen kommer, desto mere tilfredsstillet vil De føle Dem. Befal Blondeau om at bede Deres Cousine komme ind til Dem! — De skjuler Dem her ved Siden af i Deres Alkove! Naar denne Glasdør staaer halvt aaben, og en Deel af dette Gardin bliver trukket op, vil De kunne see og høre Alt. Naar Deres Cousine kommer, vil jeg i Deres Navn bede hende undskylde, at De har forladt Værelset, og sige hende, at De venter hende i Havepavillonen. Jeg vilde holde hende tilbage her i nogen Tid og derpaa lade hende gaae for at opsøge Dem. Og naar De atter fremtræder af Deres Skjul . . ."

„Vil jeg synke for Deres Fødder, Gontran, og takke Dem tusinde Gange, fordi De i een Dag har givet mig al den Lykke tilbage, jeg troede tabt."

Efter min Gemals Ønske hentede Blondeau Ursula.

Mit Hjerte bankede voldsomt, da jeg traadte ind i Alkoven. Gontran's ømme Forsikkringer, hans Oprigtighed burde berolige mig, og dog betænkte jeg mig et Øieblik.

Det forekom mig, at jeg spillede en uværdig Rolle, naar jeg bivaanede denne Sammenkomst useet.

Jeg maa erklære, at det mindre var Haabet om at ydmyge min Medbeilerinde, end den sælsomme, brændende Længsel efter at bivaane en Scene, som maatte være saa fremmed og ny for en gift Kone, der endelig overvandt min Betænkelighed.

Jeg kjendte Ursula's klagende, melancholske Tone; jeg ventede, hun vilde udbryde i Taarer, naar min Mand gjorde hende sin Mening begribelig.

Naar jeg bedømte hendes Kjærlighed til Gontran efter min, maatte denne Scene være hende græsselig. Var det Svaghed eller Ædelmodighed? — Jeg kunde ikke Andet end beklage hende.

Jeg frygtede endog for, at Gontran, ansporet af min hemmelige Nærhed, vilde være for haard imod hende.

Hvilken Opvaagnen for den arme Kone, der udentvivl elskede ham høit og troede sig ligesaa høit gjenelsket!

Endnu i dette Øieblik er jeg overbeviist om, at min Mand virkelig var bestemt paa at opofre et

flygtigt Lune for den alvorlige, hellige Kjærlighed, jeg fortjente. — Kun een Frygt greb mig: Ursula var saa listig, saa øvet i Hykleri; hun vidste at give sin Stemme, sine Taarer en saa forførisk Ynde, at min Mand maaskee ikke vilde kunne modstaae hendes Smertes rørende Udtryk.

Disse Betragtninger gjennemkrydsede min Sjæl som ligesaamange Lyn.

Jeg hørte Ursala's svævende Skridt.

Rask trak jeg mig tilbage i min Speiderkrog.

Andet Capitel.

Samtalen.

Da Ursala traadte ind i Værelset, syntes hun at studse over at jeg ikke var der.

Hendes Mine var munter og smilende, Gontran's var kold og alvorlig. Han lænede sig op til Kaminen.

Efterat Ursula havde lukket Døren, sagde hun —

„De her, Herr de Lancry? Hvor er Mathilde?"

„Hun har netop forladt mig for at opfylde en Pligt mod En af sine Fattige; hun beder Dem at undskylde sig og at opsøge hende i Havepavillonen."

Ursala syntes i Begyndelsen forundret over min Mands iiskolde Tone; men et Dieblik efter lo hun, neiede dybt og sagde spottende —

„Min Herre! Jeg takker Dem, fordi De har den Godhed at sige mig, hvor jeg kan finde Fru de Lancry, og er trøstesløs over at have forstyrret Dem i Deres alvorlige Grublerier."

Ursala vendte sig om imod Døren.

„Jeg beder Dem — endnu et Ord!" — sagde Gontran.

Ursula, der stod i Begreb med at forlade Værelset, blev staaende, dreiede Hovedet langsomt om, tilkastede Gontran et ondskabsfuldt Blik, løftede sin nydelige Finger og sagde —

„Et Ord? . . . Som De vil, men heller ikke flere . . . Jeg veed, det er farligt at høre paa Dem — maaskee endnu farligere end at see Dem. Gesvindt frem med dette Ord, min skjønne, tungsindige Fætter!"

„Hvad jeg har at sige Dem, er vigtigt og alvorligt, min naadige Frue!"

„Virkelig, min Herre? Vigtigt og alvorligt? Nu, det glæder mig . . . det vil danne en Modsætning til Deres sædvanlige Letsindighed. Tal, min Herre! Jeg hører."

„Da jeg saae Dem i Rouvray," — sagde

Gontran — „kunde jeg ikke dølge Dem, at jeg fandt Dem henrivende."

„Det er sandt, Herr Fætter ... i en vis Allee De gjorde mig en saadan Erklæring — der var yderst upassende, og paa hvilken jeg svarede Dem, som jeg burde, idet jeg nemlig gjorde Nar af Dem. Nu videre! Deres ophøiede, ceremoniøse Alvor amuserer og opbygger mig særdeles. Hvad mener De egentlig?"

Gontran kastede et triumpherende Blik hen til Cabinetsdøren, der skjulte mig, og svarede —

„Ved Deres Ankomst hertil har jeg bevidnet Dem den hele Fornøielse, jeg følte ved at gjensee Dem."

„Hele den Lykke, min dyrebare Fætter, hvis De saa behager. Ak! Ethvert af Deres Ord er optegnet her med uforgængelige Bogstaver," — sagde Ursula, idet hun lagde Haanden paa Hjertet og betragtede min Mand med et ironisk Smiil.

Gontran syntes næsten fornærmet over denne bittre Spot; han rynkede Panden og vedblev i en en fast Tone —

„Jeg er henrykt over at see Dem saa muntert stemt, Madame; det gjør mig det lettere at løse min Opgave."

„Kun gesvindt! Jeg staaer som paa gløbende

Kul; jeg brænder af Længsel efter at høre Forklaringen paa disse Talemaader, og at erfare, i hvilken Hensigt dette høitidelige Overblik af vor ... hvad skal jeg sige? af vor Kjærlighed? Nei — til at indgyde mig en saadan Følelse er De ikke istand . . . lad os heller sige vort Coquetteri — det troer jeg er det rigtige Ord . . . mener De ikke ogsaa det?"

„Lad saa være," — svarede Gontran — „Jeg fortsætter altsaa Overblikket af vort — Coquetteri. Ved Deres Ankomst til Maran bevidnede jeg Dem hele den Lykke, jeg følte ved at gjensee Dem . . . samt mit Haab om, at De vilde forhale Deres Afreise herfra saa længe som muligt."

„Det er ogsaa sandt, min smukke Fætter; næste Morgen anstillede vi et herligt Jagtparti. De bebreidede mig i ømme Udtryk, at jeg foretrak Jagthornenes klingende Larm for Deres forliebte Erklæringer . . . og jeg maa tilstaae til min Skam, at jeg fortjente disse Bebreidelser; Intet var mig saa henrivende og især saa uvant, som denne herlige Hornmusik, der tonede saa stolt ud fra Skovens Tykninger."

„Javist, en Kjærlighedserklæring havde ikke denne Nyhedens Ynde for Dem. Denne Tilstaaelse er naiv," — sagde Gontran leende.

Ursula betragtede min Mand stivt, bøiede sin ranke Skikkelse og rettede sig derpaa iveiret igjen, som om hun beundrede sig selv, rystede sagte paa Hovedet, saaledes at hendes lange, brune Lokker spillede bølgende om hendes Hals, og svarede med et spottende, næsten foragteligt Smiil —

„Min kjære Fætter! Jeg er neppe atten Aar gammel, og man har ofte fortalt mig, at jeg er henrivende. De tilgiver mig derfor, at jeg allerede er en Smule vant til slige Erklæringer. I lang Tid har mit Øre været fortroligt med disse Hverdagssmigrerier, og De har uheldigviis ikke vakt disse ligesaa ubekjendte som fortryllende Følelser i min Sjæl. Jeg tvivler ikke paa, at De er en fortræffelig Pygmalion, men det galateiske Marmor var bleven blødt og besjælet, inden det behagede Deres almægtige Blik at falde paa en stakkels Provindsbeboerinde som mig."

Min Forbauselse var ubegrændset. Ursula talte saaledes? Hun, som ellers blot græd og kaldte sig misforstaaet? Hun, som kun talte om sin nære Grav?

Ursula kunde tale til Gontran med denne fornærmende Ringeagt — til ham, der høstede saameget Bifald, der var saa søgt, saa tilbedet af de første Damer?

Gontran syntes ikke mindre overrasket af dette spottende Sprog.

Jeg saae ogsaa med Glæde, at han ikke havde bedraget mig.

Han kunde være letsindig, uforsigtig i Ursula's Selskab; men hendes kolde Coquetteri bevarede ham fra en mere levende Følelse.

Ursula vedblev i samme Tone —

„Hvad feiler Dem, min kjære Fætter? De synes forstemt."

„Det er jeg, fordi jeg endnu aldrig har seet Dem saa haanlig!"

„Det er jeg, fordi jeg endnu aldrig har seet Dem saa høitidelig."

„De har Ret, — sagde Gontran smilende — „Det angaaer jo blot Daarskaber, Galanterier uden Betydning mellem en Mand og en Kone af Verden — og jeg antager en Skolemestermine . . . det er altfor latterligt. Nu vel, min smukke Cousine, De erindrer, jeg var saa lidet Herre over mig selv iaftes, at jeg omslyngede denne henrivende Taille og kyssede denne friske Rosenkind? Nu vil jeg bede om Tilgivelse for denne Dristighed og om Glemsel for denne Daarskab. Jeg overlod mig til en flygtig Bevægelse . . . jeg forvexlede et Øieblik

vor Fortrolighed som Slægtninge med en ømmere Følelse, og jeg vil . . ."

Ursula afbrød min Mand med en lydelig Latter og udbrød —

„De vil bede mig om Forladelse? Jeg veed i Sandhed ikke hvorfor, min kjære Fætter! — Deres Dyd oprøres til ingen Nytte . . . jeg forsikkrer Dem, Deres Dristighed var saare uskyldig — thi Deres Mund berørte ikke min friske Rosenkind, men kun Snippen af min Kappe. Og hvis De har omslynget denne vidunderlige Taille, saa er der bleven Dem en Gunst tildeel, som den Første den Bedste gjør Krav paa paa en Balsal i en Valts. Jeg finder ikke denne Gunst smigrende nok til at retfærdiggjøre de Bebreidelser, hvormed De martrer Dem. Iaftes spillede jeg ikke den blufærdige Fornærmede, fordi jeg da havde maattet beklage mig og fortørnes over en uartig Opførsel; i slige Tilfælde resignerer og tier en ærbar Kone."

Dette saarede udentvivl Gontran's Egenkjærlighed; thi glemmende min Nærhed udbrød han næsten med Smerte —

„Hvorledes, Cousine? Deres Taushed var Resignation, Ligegyldighed?"

„Hvad det Punkt angaaer, kjære Fætter, min-

des jeg de sørgelige Følger af Deres Forvovenhed ligetil de mindste Omstændigheder."

„Hvad mener De?"

„Min høire Haand hvilede paa Balkongitteret, og idet jeg trak den tilbage, rev jeg Spidsen istykker paa mit Lommetørklæde."

„Det beviser, at De har en fortræffelig Hukommelse!" — raabte Gontran med Harme.

„Det beviser aldeles Intet med Hensyn til min Hukommelse; men det beviser mine Følelsers Reenhed i Deres Nærværelse!"

„Madame!"

„Ja, naturligviis! Lad os dog betragte Sagen alvorligt! Hvis min Taushed havde været Forlegenhed — hvis jeg havde elsket Dem . . . vilde jeg da have lagt Mærke til den Ubetydelighed? Vilde jeg have ventet, til Deres Læber berørte min Kind, til Deres Arm omslyngede mit Liv, for at gribes af disse pludselige, stumme, dybe Følelser, der beruse os og forføre Eder? — O, min Gud! Neppe vilde Deres Haand have berørt min, før en elektrisk Funke vilde have forvirret min Fornuft og mine Sandser som et Lyn! Næsten uden at vide det, at tænke derover — maaskee endog mod min Villie — vilde jeg være styrtet i Deres Arme; og i dem vilde jeg være vaagnet uden at erindre det

Passerede, men endnu zittrende af den berusende, ubekjendte Følelse, som intet Udtryk formaaer at skildre!"

O, Vee! Aldrig glemmer jeg den bevægede, lidenskabelige Tone, der besjælede Ursula's Stemme! Aldrig glemmer jeg den Rødme, der flammede i hendes Ansigt som Gjenskinnet af en straalende Aftensol; aldrig glemmer jeg det brændende, vellystige Blik, hun kastede mod Himlen, som om hun havde følt, hvad hun havde skildret.

O, Vee! Aldrig kan jeg glemme hendes uforlignelige Skjønhed; thi Ursula var skjøn i dette Øieblik, saare skjøn; hun havde vel intet Jomfrueligt eller Blufærdigt i sine Træk; men den Sandselighed afmalede sig i dem, der stedse udøver en saa stor Magt over Mændene.

Gontran's Mine udtrykte Smerte og Vrede; den vidnede tydeligt om, at han forgjæves stræbte at bekæmpe sin Lidenskab, og at han følte sig piinligt berørt ved Tanken om, at han ikke selv havde fremkaldt disse Følelser, Ursula skildrede med en saa lidenskabelig Veltalenhed. Min Skræk for denne Kone tog til, og jeg var i Begreb med at træde frem af mit Skjul og afbryde denne Scene; men en usædvanlig Nysgjerrighed fængslede mig til min

Stol, og jeg brændte af Utaalmodighed efter at høre Gontran's Svar.

Ursula's Blik syntes ganske at have fortryllet min Mand; han svarede hende med Bitterhed —

„I Sandhed, Madame — De har udviklet en fuldstændig Theori, og lykkelig er den, der bringer den i Udførelse. Jeg seer nu til min Glæde, at jeg har gjort mig skyldig i en ringere Troløshed mod min Kone, end jeg selv havde troet; jeg priser mig lykkelig derover, og takker Dem, fordi Deres elskværdige Coquetteri idetmindste har antaget en oprigtigere Charakteer mod mig."

Ursula udbrød i en ny, vedholdende Latter, og svarede derpaa —

„Min Gud! Med hvilken forknyt Mine De omtaler Deres Troskab mod Deres Kone! Man skulde næsten troe, De følte Samvittighedsnag over at have begaaet en god Gjerning og var fortvivlet over at den ikke var strafværdigere!"

„De har Ret, Cousine! Jeg ansaae mig for skyldigere og forudsatte en større Oprigtighed hos Dem . . ."

„De er hoilig opbragt, Herr Fætter!"

„Jeg? Ingenlunde . . . det er Dem, der er opbragt!"

„Ak, min kjære Fætter, De nærede den faste

Tro, at De blot behøvede at lade Dem see, for at behage mig og gjøre min Erobring; men jeg tænker," — vedblev Ursala og lo paany — „De bildte Dem ind, at De allerede havde saaret mig dødeligt før min Formæling, dengang De lod Dem forestille for Mathilde . . . De troede, at jeg, paany saaret under Deres korte Ophold i Rouvray, ikke kunde have nogen anden Tanke; ikke nære noget andet Ønske, end at gjensee Dem her eller i Paris; og at jeg i min Iver for at gjøre Cour til Dem, tog Timer i Ridning med øiensynlig Fare for at brække min Hals, for derved at erholde Leilighed til at nyde Deres Selskab tête-à-tête, fortjene et naadigt Blik og faae Dem til at udbryde — „Stakkels Lille! Hvilken Hengivenhed! Hvilket Mod!" — eller vel endog — „Ak, de Fruentimmer! De Fruentimmer! Naar En af disse Dæmoner sætter sig i Hovedet at forføre os, lykkedes det dem stedse!" . . . I denne Henseende, min arme Fætter, har De, mellem os sagt, ikke havt saa ganske Uret; thi jeg troer vist, jeg har forført Dem en Smule, skjøndt det ikke var min Hensigt!"

„Jeg seer, jeg ikke er den Eneste, man kan bebreide Forfængelighed!" — sagde Gontran, der stedse blev mere opirret.

„Hvorledes?" — udbrød Ursula, der stedse

blev muntrere — „De mener, at man ikke uden Forfængelighed kan troe at have gjort Indtryk paa Deres Hjerte? For Dem, der vil holde mig en lille Forelæsning over Beskedenhed, er denne Tilstaaelse temmelig paafaldende. Nu vel, jeg erklærer Dem herved, at jeg, uagtet jeg er fuldkommen overbeviist om at have gjort Deres Erobring, dog ingenlunde er stolt deraf."

„Altsaa holder De mig for særdeles indtaget i Deres Person?"

„Jeg troer, De er mere indtaget i min Person idag, end De var det igaar; jeg formoder endog, at De imorgen vil blive det mere, end De er det idag."

„Men hvorledes vil denne evigtvorende Lidenskab ende tilsidst, min henrivende Prophetinde?"

„Mig vil den give Stof til en uendelig Latter, og De vil muligen gjennemgaae alle Fortvivlelsens Grader. Thi De burde vide af Erfaring, min Herr Don Juan, at naar der er Kjærlighed paa den ene Side, er der næsten altid Ligegyldighed eller Ringeagt paa den anden. Hvad der hindrer mig i at besvare Deres Lidenskab — hvad der i mine Øine er uigjenkaldeligt imod Dem — er ganske simpelt ene og alene Deres Lidenskab."

„De forstaaer paa en beundringsværdig Maade

at slaae omkring Dem med Paradoxer, jeg kan ikke Andet end aflægge Dem min Compliment i den Anledning."

„Det forekommer Dem paradox? Det er dog ganske simpelt; man er saa lidt vant til at høre grundede Sandheder, at de stedse forekommer os paradoxe. Trods den Fare, jeg løber for at holdes for en indbildsk Fjante, erklærer jeg Dem, at De ei blot elsker mig, fordi jeg er ung og smuk, men fordi Deres Stolthed, Deres Forfængelighed føler sig saaret over, at jeg, uagtet Deres tidligere Held, ikke lader mig beseire af Deres uimodstaaelige Forførelseskunster."

„Madame!" — raabte Gontran — „Vær naadig imod mig! Lad os tale noget mindre om mig selv!"

„De har Ret, Cousin, vor Underholdning har taget en ganske anden Retning end den oprindelige . . . hvad var det, vi talte om? Ah! nu husker jeg det . . . De bad mig om Tilgivelse, fordi De havde havt den Dristighed at kysse Snippen af min Kappe og omslynge min Taille med samme Fortrolighed, som mine Dandsecavallerer ifjor . . . Folk, der nu ganske ere gaaede mig af Minde."

Gontran taug et Øieblik og sagde derpaa med et tvungent Smiil —

„De forener udentvivl De sjeldneste Egenskaber, Madame! De har sikkert Ret til at være egensindig og at see ned paa os med Ringeagt. Men tør vi ikke nyde den Gunst at høre, med hvilke uhørte Fuldkommenheder, med hvilke overraskende Fortrin den maa være begavet, der kunde gjøre Fordring paa den grændseløse Lykke at behage Dem?"

„Er De dog ikke et underligt Menneske, Cousin!"

„Hvorledes det?"

„For et Øieblik siden bad De mig i en temmelig bitter Tone om at afbryde Talen om Dem, og nu begynder De igjen at lede den hen paa Deres skjønne Person."

„Jeg? — Tvertimod."

„Spurgte De mig ikke, som i Ironi, med hvilke overnaturlige Egenskaber man maa være begavet for at vinde mit Bifald? Er det ikke det samme, som om De spurgte mig om, hvorfor De ikke behagede mig — De, som dog forener saamange uimodstaaelige Fortrin? Og naar jeg svarer Dem, vil De da ikke, som nu før, bebreide mig at have forvandlet en alvorlig Underholdning til forliebt Passiar?"

„Nei, nei, vi ville atter optage denne alvorlige Underholdning. Men udtal Dem først aabenhjertigt!

Jeg er nysgjerrig efter at kjende det Ideal, der besjæler Deres Drømme."

„Mit Ideal? Nu vel, min stakkels Cousin ... det gaaer med de Helte, om hvem de unge Piger drømme, som med de Svar, hvorpaa man har forberedt sig; man siger gjerne det Modsatte af hvad man vilde sige; og man tilbeder gjerne En, der ikke har den ringste Lighed med vort Drømmebillede. Dog er der een Hovedbetingelse, jeg aldrig viger fra: Den, jeg skal elske, maa være fuldkommen fri ... med eet Ord, ugift."

„Og hvorfor retter De denne uforsonlige Ostracismus mod Ægtemændene?"

„Først, fordi jeg forsmaaer at beherske et deelt Hjerte; dernæst, fordi der altid ligger noget Latterligt i en galant Ægtemands Opførsel. Han ligner Amphibierne. Snart gebærder han sig som en Skolediscipel i Ferierne, snart som en opirret Familiefader ... og desuden ... De vil maaskee finde det taabeligt —! men en galant Ægtemand forekommer mig omtrent som en gift Præst."

„Dette Portrait er i Sandhed ikke synderlig smigrende," — sagde Gontran og beherskede sig kun med megen Møie.

„De, min kjære Cousin," — vedblev Ursula — „De, for Exempel, har af den Grund tabt

hele Deres tidligere Trylleri, og om De ogsaa virkelig var „Garçon" endnu, vilde det dog ikke lykkes Dem at vinde min Kjærlighed. Thi hvad er De vel egentlig, Herr de Lancry? En fornem, elskværdig, særdeles aandrig Herre, med et smukt Ansigt og et elegant Væsen. Et saadant Maal kunde min Kjærlighed aldrig stræbe efter . . . det maatte enten være et høiere eller et lavere!"

„I Sandhed, min kjære Cousine, De taler i Gaader idag."

„I Sandhed, min kjære Herr Fætter, De har ingen synderlig Fatteevne idag. Saa hør mig da: jeg forlanger enten en Slave eller en Herre. De kan hverken være det Ene eller det Andet; De har hverken den barnlige Hengivenhed, eller den Overvægt, der forvirrer og underkuer. Hvis et af disse simple, godmodige, charakteerløse Mennesker tilbad mig med den Ærefrygt, en Neger nærer for sin Fetisch, vilde dette Væsen omtrent indgyde mig samme Følelse, hvormed man betragter en stakkels Hund, der ikke har Øie for Andre end sin Herre — der slikker den Haand, der slaaer den — der skatter sig ubeskrivelig lykkelig, naar den tør krybe tilbage til den Fod, der et Øieblik iforveien sparkede den fra sig paa det Grusomste. Men skulde jeg nogensinde træffe paa en af de Mænd, der behersker os med

despotisk, uforklarlig Magt — allerede ved det første Blik — o, med hvilken ydmyg, slavisk Omhed vilde jeg ikke bøie mig for ham, med hvilken afgudisk Ærefrygt vilde jeg ikke tilbede ham — jeg, der ellers er saa herskesyg! Hvor ganske vilde jeg ikke underordne ham mine Tanker, min Villie, mit Liv! Knælende for ham, for min Herre, for min Gud — vilde jeg modtage Glæde, Smerte, Haab og Fortvivlelse af hans Hænder! — Alt vilde udgaae fra ham og vende tilbage i ham. Han behøvede blot at sige „Kom!" — og jeg vilde være hengiven, resigneret, villieløs! — O! en saadan Kjærligheds Skinsyge vilde bringe mig til Vanvid — til Vished! . . . Men lad os afbryde denne Tankegang! . . . Den forfærder mig!"

Disse Ord bleve udtalte i en lidenskabelig, men hviskende Tone; Ursula sænkede sit Blik og syntes at være hensjunken i Drømmerier.

Gontran var bestyrtset.

Jeg følte mig greben af Skræk.

Efter et Øiebliks Taushed foer Ursula med Haanden over Panden, ligesom om hun vilde bandlyse den Tanke, der havde grebet hende saa voldsomt. Derpaa sagde hun smilende til Gontran, der endnu betragtede hende med Forbauselse —

„De vil let indsee, at De hverken kan være

min Slave eller min Behersker. Vi kunne blot være Venner, og selv det har sine Vanskeligheder; De er altfor meget Verdensmand til at De kan tilgive mig Deres uheldigt anbragte Erklæringer og Deres Bestræbelser. Naar vi ville see Tingene i deres rette Lys, have vi langt snarere Udsigt til at blive de uforsonligste Fjender. Finder De ikke denne Slutning høist original? Hvem skulde have sagt, at vor Samtale vilde tage denne Vending?"

„Hm!" — sagde Gontran næsten villieløst, som om Samtalen endnu fængslede hans hele Sjæl — „Den er i Sandhed yderst original. Men tør jeg spørge Dem, Cousine ... hvorfor er De kommen til Maran?"

Ursula, hvis lette Modtagelighed for alle Indtryk charakteriserede hende, brød atter ud i en lydelig Latter. Hun stirrede forundret paa Gontran.

„Er De da virkelig bleven forrykt, min smukke Fætter? Har Deres Lidenskab for mig allerede forvirret Deres Hjerne? De vil altsaa være den evige Gjenstand for alle mine Tanker? De kan ikke forklare Dem min Reise hertil, fordi dens Hensigt ikke var at gjøre Dem den Erklæring — „Jeg elsker Dem"? ... De maa dog erindre, at det er ikke Dem alene — at det fortrinsviis er min dyrebare Mathilde, mit Besøg gjælder! ... Min Gud! Hvad

er det for en Mine, De sætter op? ... Hvor Mændene dog ere nogle underlige Skabninger! Havde jeg tilstaaet Dem, at jeg allerede i lang Tid havde næret det Forsæt at bringe Dem til Utroskab mod Deres Kone, saa vilde De have fundet denne Afskyelighed ganske naturlig; men nu da De seer, at jeg ærer Venskabets Love, finder De min Opførsel paafaldende!"

„Madame —"

„Nu, slaa Dem kun tiltaals! Jeg vil ikke synes bedre, end jeg virkelig er. Det er snarere min Utilbøielighed for alle Ægtemænd i Almindelighed og for Dem i Særdeleshed, der afholder mig fra enhver syndig Intrigue. Der er ingen Tvivl om, at jeg elsker Mathilde af mit ganske Hjerte; men hvis en uimodstaaelig Magt havde fængslet mig til Dem, vilde jeg desuagtet dog have skuffet min bedste Veninde's Tiltro. Efter alt dette" — vedblev Ursula med et sarkastisk Smiil — „vil jeg tilbyde Dem lige Vaaben — Jeg er heller ikke saarfri ... Jeg er ogsaa Ægtefælle ... Forfør nu De min Mand — det er en ærlig Krig ... Men Spøg tilside, min kjære Cousin; lad os nu tale fornuftigt sammen! Hvad var det egentlig, De vilde sige mig? hvorfor bad De mig blive? Mathilde venter mig rimeligviis med Utaalmodighed!"

Ursula's skjærende Haan syntes at bringe Gontran til det Yderste. Han svarede hende mørkt —

„Det er netop Mathilde, jeg vilde tale med Dem om, Madame! — Skjøndt jeg hører til de amphibiske Skabninger — de latterlige Væsener, man kalder Ægtemænd, nærer Mathilde dog en stor, oprigtig og urokkelig Kjærlighed til mig."

„Og deri gjør hun Ret; det røber hendes gode Smag. Jeg taler kun om de Ægtemænd, der spille Elskere; og jeg vil indrømme, at de iøvrigt kunne besidde alle mulige behagelige Egenskaber som Familiefædre. Hvad Dem angaaer, Cousin — De besidder Alt, hvad De behøver, for at behage Deres Kone."

„Just derfor — fordi jeg ogsaa ønsker at behage hende for Fremtiden — vilde jeg være utrøstelig, Madame, hvis jeg skulde forvolde hende nogen heftig Kummer. Hun er endnu ung og blind nok til at elske mig med Lidenskab og hænge ved min Kjærlighed som ved mit Liv. Men da hun ikke føler sig fuldkommen vis paa, at man aldrig vilde kunne blive træt af at tilbede hende ... da hun overhovedet besidder en sjelden Beskedenhed ... ængstes hun for visse og unægtelig saare farlige Sammenligninger ... og skjøndt jeg i Deres Øine

kun er et latterligt, smægtende Hængehoved, er jeg dog bange for ..."

Ursula afbrød ham pludselig —

„Alle disse forblommede Talemaader vil altsaa sige saameget som at Mathilde er skinsyg paa mig — ikke sandt? Der har vi altsaa hele Hemmeligheden! — O Gud, hvilken Daarskab!"

„Jeg har den Ære at forsikkre Dem, Madame, at det for mig er en Sag af alvorlig Vigtighed. Min Kones Rolighed gaaer mig over Alt."

„Det er jeg overbeviist om, og jeg skulde mene, at Ingen er istand til at berolige hende saa fuldkommen som De, kjære Fætter. Hvad mig angaaer, vilde det være utilgiveligt af mig, om jeg i den Henseende forstyrrede hendes Ro ..."

„Men ulykkeligviis nærer Mathilde mere end en blot Mistanke; hun har maaskee Vished. Igaar Aftes saae hun tilfældigviis ..."

„At De kyssede min Kappe! — Det er ellers fortræffeligt ... det morer mig kosteligt — og jeg har fuld Ret til at tage en lille Hævn over hende, for at hun for Fremtiden kan forvisse sig nøiere om Sandheden, inden hun lader sig føre bag Lyset af Skinnet. Vi ville lade hende svæve i sin Vildfarelse et Par Dage; derpaa aabne vi hendes Øine, og jeg vil sige til hende „Seer du nu, du slemme

Cousine, at man aldrig tør forlade sig paa hvad man troer at see?""

„Ikke denne Fremgangsmaade, Madame! Det stakkels Barn vilde døe af Qval. De kjender ikke hendes Sjæls Adel, hendes himmelske Reenhed. De veed ikke, med hvilken hellig Begeistring hun tilbeder mig. O, Mathilde hører ikke til disse kolde, haanlige Væsener, der selv Intet føle og give sig Skin af at foragte de Følelser, de hverken kunne fatte eller sætte Priis paa. Nei, nei! Mathilde er ikke en af de ..."

„Af de afskyelige Koner, de troløse Uhyrer, der have den Frækhed, ikke at vælge deres fortroligste Veninders Ægtemænd til deres Galaner," — afbrød Ursula med en spottende Latter.

Gontran syntes at udstaae Dødsqvaler. Ursula vedblev —

„Min Gud, hvor De er amusant, og hvor Deres Lovtaler over den stakkels Mathilde kommer Deres Ærgrelse over min Følesløshed til Undsætning! — Jeg behøver blot at gjøre mig lystig over Dem, for at faae Deres Læber til at strømme over af Lovtaler over Deres Kone!"

„De har Ret, Madame!" — udbrød Gontran forbittret — „Jeg kunde ikke komme til bedre Er-

kjendelse af hendes ædle, fortræffelige Hjertes Værd, end naar jeg —"

„Vilde opoffre det for et andet, der var ligesaa uædelt og afskyeligt . . . Vilde De ikke udtrykke Dem saaledes, kjære Cousin? Jeg holder meget af at supplere Deres Sætninger — vi forstaae hinanden saa saare godt. Men har De, alvorlig talt, ogsaa gyldige Grunde til at foretrække mig for Mathilde? — Først vil Deres pligtige Ægtemandstroskab i Længden beskytte mig mod Deres smægtende Overhæng . . . og desuden — er Mathilde ikke langt mere værd end jeg? Er hun ikke langt skjønnere? Har hun ikke ligesaamange fortræffelige Egenskaber, som jeg har Feil? Vil der ikke altid være en himmelvid Afstand imellem os? Ulykkeligviis er hun, trods sin Hengivenhed og sine Dyder, kun bestemt til at føle den dybeste og oprigtigste Kjærlighed, uden at indgyde den — medens jeg, destoværre, altid har den Ulykke at indgyde den."

„Uden nogensinde at føle den, ikke sandt, Madame? — Ak, De har Ret! De er en frygtelig Kone! De indjager mig Skræk!"

Ursula trak paa Skuldrene.

„Nu ja, jeg vil blive en frygtelig Kone for alle dem, der hverken ere mine Slaver eller Tyranner. Med dem, der ere taabelige nok til at lade

sig fortrylle af mig, vil jeg omgaaes ubarmhjertigt ... jeg vil haane dem ... jeg vil bringe dem i de allerlatterligste, ja maaskee endog i de allerfarligste Stillinger ... alt eftersom mit Lune staaer. Jo halsstarrigere de ville bevise mig deres Kjærlighed, desto mere lystig vil jeg gjøre mig over dem."

„Hold inde dermed, Cousine!" — sagde Gontran, for endelig at give Samtalen, der var ham saa piinlig, en anden Retning — „De udvikler en saadan Aandsfylde, en saadan Charakteerfasthed, at jeg sandelig neppe veed, om jeg kan rive mig løs fra dette Emne, for endelig at forklare Dem, hvad det var jeg havde at betroe Dem."

„Nu, hvad er det da?"

„Blandt Paarørende, blandt Venner, gives der visse Ting, som man kan tilstaae hinanden frit og aabenhjertet. Jeg erklærede Dem, at Mathilde var skinsyg ... at Deres Nærværelse ængster hende ... og at —"

Gontran stammede.

„Og at hun vilde gjenvinde sin Rolighed, hvis jeg forkortede mit Ophold i Maran?"

„Tilgiv mig, kjære Cousine, men ..."

„Min Gud! Er det intet Andet? Hvorfor har De ikke sagt mig det strax? ... Stakkels, kjære Mathilde! Jeg beklager, at jeg maa forlade hende

saasnart; desuden renoncerer jeg ugjerne paa Deres Jagtpartier, der forvolde mig saamegen Glæde ... og maaskee Skilsmissen fra dem ogsaa senere vilde have faldet mig tung, hvis De ikke havde talt om Deres Kjærlighed. Det er Jammerskade ... men imod en skinsyg Mistænkelighed er der Intet at udrette. De maa blot bevilge mig nogle Dage endnu for at jeg kan forberede min Mand og gjøre ham fortrolig med denne pludselige Forandring i min Beslutning. — Saa De vil altsaa ikke have mig længer her?" — sagde Ursula hjerteligt og rakte min Mand Haanden.

„Nei, Cousine! — Men jeg maa tilstaae, at jeg aldrig havde ventet mig et saadant Sprog eller saadanne Tanker om Dem; jeg troer endnu stedse, jeg drømmer."

Ursula svarede med et ironisk Smiil —

„Af en Kone at være, der kommer ligeud af Hotellet Maran for strax at bosætte sig i en Fabrik i Provindserne, finder De mig temmelig original — ikke sandt? Det er Noget, De ikke kan begribe? De gjenkjender ikke det stakkels Offer — den ulykkelige Kone, der skrev saamange hjerteskjærende Elegier til den arme Mathilde? Hun græd over dem — og det havde hun ogsaa Grund til; thi

jeg græd selv, da jeg nedskrev dem; — og af og til! græder jeg endnu."

„De, Cousine? De græder?"

„Ja jeg gjør saamæn; jeg græder, naar Vinden kommer fra Østen, eller naar der er Noget i Luften ... Noget, jeg veed ikke hvad ... Noget, som stemmer Folk til at gaae hen og hænge sig, som Frøken de Maran pleiede at sige."

„Altid den Samme ... altid letsindig ... altid overgiven."

„Er jeg ikke et besynderligt Fruentimmer? Jeg taler om Alt, uden at kjende det Ringeste; jeg taler om Hjertets Følelser, uden at nære dem; jeg antager allehaande Physiognomier, uden at besidde et eneste; jeg er uforskammet, sarcastisk, inconsequent. Og dog, min Fætter, dog kjender De mig kun saaledes, som jeg selv vilde være kjendt af Dem. I det Gode som i det Onde er De endnu himmelvidt fra Virkeligheden; men vær overbeviist om, at jeg stedse vil kunne opnaae det, hvortil min Hu staaer! ... Seer De, min Fætter — jeg har for Exempel mere Udtryk end Skjønhed i mine Træk — mine Feil overgaae mine Dyder — jeg er mere tungefærdig end aandrig — jeg eier kun en tarvelig Formue og et latterligt Navn ... Madame Secherin! — Hør dog blot, Cousine — Madame Secherin! ...

Og dog, trods alt dette, vil jeg, endnu i denne Vinter, blive den meest tilbedede, søgte Dame i hele Paris; mit Huus vil blive det smagfuldeste; jeg vil fordreie alle mandlige Hoveder — og Deres skal slutte Rækken. Nu levvel, min Fætter! Jeg vil stræbe at faae min Mand til at afreise snarestmuligt; inden Vinteren ville vi endnu gjøre en lille Udflugt. Nu vil jeg gaae ud i Parken og opsøge Deres Kone, men jeg vil fortie hende vor Samtale, vel at mærke. Stakkels Kone! Jeg beklager hende ... Ja, min Fætter, jeg foretrækker dog min Skjebne for hendes, skjøndt hun er bleven deelagtig i den uhørte Lykke at have Dem til Mester og Herre."

Disse Ord ledsagede hun med et spottende Smiil. Hun nikkede til min Mand med en let Hovedbevægelse, tilkastede ham med en ondskabsfuld Mine et gracieust Kys med Fingerspidserne, og forlod Værelset. Neppe havde hun lukket Døren, førend jeg hørte hende tralle en Arie af Jægerbruden.

Tredie Capitel.

Angst.

Havde jeg endnu et Dieblik kunnet svæve i Tvivl om den store Forandring, der var foregaaet med mig, siden jeg var bleven Moder — der pludselig bragte min Aand til Modenhed og aabnede en ny Verden for mig: vilde de Tanker, den Skræk, der greb mig under min Mands Samtale med min Cousine, tilstrækkelig have overtydet mig om denne utrolige Forvandling.

Man tilgive mig en almindelig, forslidt Lignelse. Et beundringsværdigt Instinct siger den stakkels Moder, der bevogter sin Yngel, at den sorte Punkt, som man kun med Anstrængelse kan opdage paa den blaae Himmel, er den vilde Glente, den farligste af alle hendes Fjender.

Saaledes saae jeg i denne Samtale mellem Gontran og min Cousine, der egentlig skulde have beroliget mig, Spiren til en ny, grusom Elendighed.

Min Cousine elskede ikke Gontran; hun spottede endog med Ringeagt over de Opmærksomheder, der havde krænket mig saa dybt.

Med en oprørende Frækhed viste hun sig netop for ham i sin sande Skikkelse — ja maaskee endog værre, end hun virkelig var.

Hun tilstod med en beundringsværdig Cynisme, at hun vilde være den Mand, der forstod at kue hende, en underdanig Slavinde — den, der knælede i Støvet for hende, en stolt Herskerinde — og alle dem, der enten ikke satte Foden paa hendes Nakke eller bøiede sig under hendes ydmygende Aag, en ubarmhjertig Coquette.

Hun havde endydermere erklæret Gontran, at hun aldrig vilde elske ham, fordi hun fandt en Ægtemands Kjærlighed latterlig, og fordi h a n elskede h e n d e ... og desuagtet havde hun to Gange udtalt den frække Udfordring: De vil vedblive at elske mig mod Deres egen Villie. Havde jeg ikke været Moder, vilde jeg have forladt mit Skjul med glad og freidig Tillid; jeg vilde have kastet mig paa Knæ med de Ord — „Gode Gud! Jeg takker dig, fordi du har ladet denne forvovne, troløse Kone vise sig i sin sande Skikkelse — fordi du har ladet hende blotte sin hele Nedrighed, sin hele Sjæls Slethed! Min Mand har et Øieblik ladet sig forblænde af hende; men nu kjender han hende; nu vil han kun føle Foragt og Afsky for hende. Hvilken Mand — og Gontran mere end enhver anden — vil ikke føle

sin Stolthed krænket, naar han hører denne Kone tale saa oprørende!"

Gontran, som var saa skjøn, saa forførerisk — Gontran, hvem saamange Seire over det qvindelige Hjerte havde gjort overmodig, og hvem man havde gjort saamange Opoffrelser for at behage — han skulde endnu kunne elske eller blot ødsle en Tanke paa en Kone, der havde vovet at sige ham lige i Øinene — „Jeg elsker Dem ikke; jeg vil aldrig elske Dem, og jeg vil raade Dem til ikke at elske mig...?" — Ja, sandelig, jeg vilde have takket Gud; Roligheden og Freden vilde have opslaaet deres Bo i mit Hjerte for lang Tid.

Men ak! i een Nat havde jeg, jeg veed ikke selv, hvordan, opnaaet den sørgelige Skarpsindighed, den trøstesløse Forstandssikkerhed, som ellers blot Aarene formaae at give.

Jeg troer sikkert, at denne Evne til hurtigt at kunne gjennemskue Alt blev mig givet, fordi den kunde gjøre mig istand til at beskytte mit Barns Fremtid. Ak, min Gud! Jeg var jo endnu saa ung; den menneskelige Aands Elendighed havde endnu aldrig nedbøiet mig; og der behøvedes en overnaturlig Magt til at sætte mig ind i denne forfærdelige Tankevæv.

Jeg troede blindt Alt; jeg havde ingen Anelse

om disse fordærvede Lidenskaber, der, istedetfor at tiltrækkes af hvad der er reent, ædelt og muligt, tvertimod fængsles af Lastens, Frækhedens og Umulighedens Ynde. Havde jeg kunnet formode, at en Mand vilde tilbede en Kone uden Grundsætninger til Raseri, ene og alene fordi hun sagde til ham: „Jeg elsker Dem ikke; jeg vil aldrig elske Dem — ?"

Nei, naar man havde sagt mig, at det menneskelige Hjerte var istand til denne Forkeerthed, vilde jeg ikke have troet det; jeg vilde have anseet det for en skjændig Bagvaskelse.

Ved hvilket Under havde jeg da nu — jeg, som havde tilbragt mit Liv i en saa lykkelig Uvidenhed om alle disse Skrobeligheder — gjættet, følt ... ja, følt med en Smerte, der sønderrev mit Indre, at Gontran fra dette Dieblik af vilde elske denne Kone ... ei blot høiere, end han havde elsket den første Gjenstand for sin Kjærlighed, ei blot høiere end mig, men høiere end han i sit hele Liv vilde blive istand til at elske?

Hvilken hemmelig Stemme tilhviskede mig, at denne ulykkelige Lidenskab vilde blive hans Livs eneste og sidste?

Hvilken Stemme sagde mig, at de letfærdigste, meest udsvævende Mænd, naar de fatte en Lidenskab, selv for en falden Kone, ofte elske med en grændseløs

Heftighed? Hvorfor følte jeg, at Ursula netop vakte de allerfarligste Lidenskaber hos min Mand, da hun sagde til ham — „De er skjøn! De er tillokkende! De er vant til at behage ... Og dog gjør jeg mig kun lystig over Dem ... Dog vil De elske mig, og denne Kjærlighed vil for mig være Kilden til uudtømmelig Moro, for Dem til uudtømmelig Jammer ...?" Og det var denne Kone endnu ikke Nok. Hvorledes vidste hun ikke at opflamme Gontran's Kjærlighed, da hun vakte hans Skinsyge — da hun lod sig forstaae med, at hun ikke vilde være saa kold, saa haanlig, saa ringeagtende mod Alle, som hun var det mod ham!

Og med hvilken glødende, henrivende Lidenskab skildrede hun ham ikke den heftige Bevægelse, der vilde forvirre hendes Forstand og Sandser i den Mands Nærhed, der havde vundet hendes Hjerte!

Og under denne Skildring, som hun udkastede med et saa sandseligt Sværmeri ... hvor straalede ikke hendes Øie, hvor glødede ikke hendes Kind, hvor bølgede ikke hendes Barm!

„Og da hun omtalte sin Forgudelse af den Mand, der kunde beherske hende som Tyran, med hvilken beskeden, hengivenhedsfuld Ynde sænkede hun da ikke sit Lokkehoved! Hvor fortræffeligt udmalede hun ikke den Scene, hvori hun, liggende paa Knæ og med

foldede Hænder vilde løfte sine store, blaae, smægtende, vemods- og elskovsfulde Øine op til sin Herskter, for at bønfalde hans Læber om et eneste Smiil!

Ak! denne Kones forførende Kunster vare for fiint beregnede, for mægtige, for uimodstaaelige, til at jeg, hendes Medbeilerinde, jeg, Moderen, hvem denne Skabning indgød en saa stor Afsky, ikke skulde have kunnet føle og begribe, at ei blot Gontran, men enhver Mand maatte i et saadant Øieblik lade sig henrive af en mægtig Lidenskab for denne Kone.

Nei, Gud skuffede mig ikke, da han fyldte mit Hjerte med denne frygtelige Anelse.

Idet han gjorde mig opmærksom paa det Uveir, der trak op paa min Horizont, gav han i sin grændseløse Barmhjertighed en stakkels svag Moder Midler ihænde til idetmindste at forberede sig paa de Storme, der truede hende, om hun end ikke ganske kunde undflye dem.

Da jeg forlod Alkoven, hvori jeg havde siddet saa længe skjult, følte jeg mig næsten en Afmagt nær.

Jeg fandt Gontrân paa en Lænestol; han stirrede ned for sig; hans Arme hang slappe ned, og han var hensjunken i en Grublen, der lignede en Bedøvelse.

Jeg saae mig endelig nødt til at støtte mig sagte.

paa hans Skulder, for igjen at bringe ham tilbage til klar Bevidsthed.

Han opløftede sine Øine og sagde, efter et Øieblikes Taushed, med skjærende Vægt —

„Hvilken Kone! Hvilken Kone! — Ja, hun maa reise, Mathilde! Hun maa reise!"

Disse Ord bestyrkede mig endnu mere i min Mistanke. I Gontran's Mund havde disse Ord, da han ellers altid var Herre over sine Udtryk, en frygtelig Betydning. Han elskede denne Kone, eller han frygtede for at elske hende.

En Tanke, der i det første Øieblik forekom mig som en guddommelig Indskydelse, ansporede mig til at fortælle Gontran Alt, hvad jeg vidste om Ursula's Historie med Herr Chopinelle. Denne Herre havde hun udentvivl stillet i sine Slavers Række.

I Begyndelsen tvivlede jeg ikke om, at Harmen over at see sig forsmaaet, hvor en saa latterlig Skabning havde triumpheret, maatte indgyde min Mand en dyb Foragt for Ursula; men maaskee Gontran netop af denne Grund vilde have sat en endnu høiere Priis paa Ursula's Erobring, da han turde haabe at være hendes første Elskede.

Jeg vilde ogsaa fortælle min Mand, med hvilken Falskhed, med hvilken Troløshed Ursula havde foranlediget Bruddet mellem Herr Secherin og hans

Moder. Jeg var netop i Begreb med at røbe Alt, da jeg pludselig betænkte mig. Jeg spurgte mig selv, om denne Meddelelse ikke vilde opflamme hans Lidenskab endnu stærkere, og hans Skinsyge ikke vilde pirres endnu mere af Ærgrelsen over at være bleven afviist der, hvor man havde modtaget en latterlig Provincialist med saamegen Gunst.

Og uagtet de frække Paastande, Ursula havde opstillet, holdt han hende maaskee dog for dydig; han kunde da saameget lettere trøste sig med Tanken om at hun ikke elskede ham, naar han betænkte, at Ingen før ham havde været lykkeligere.

Men jeg frygtede for at netop denne Overbeviisning maaskee gav min Cousine en større Ynde i hans Øine.

Omtumlet af denne ængstelige Uvished, foresatte jeg mig at oppebie, hvad Øieblikket vilde indgive mig.

Min Mand var atter hensjunken i sine Drømmerier.

Jeg greb hans Haand, trykkede den blidt, og sagde til ham —

„Jeg takker Dem, min ædle Gontran; De har sagt mig Sandheden. Endelig vil Ursula reise, og vi ville atter blive rolige og lykkelige."

Gontran lo bittert og svarede —

„Er De tilfreds med at see mig saaledes behandlet af Ursula? ... Jeg haaber, De er beroliget."

Jeg vilde ikke røbe ham min Frygt.

„Beroliget er jeg, min kjære Ven; men jeg indseer ikke, at Ursula har behandlet Dem slet. Hun skjemtede jo blot!"

„Hun skjemtede? Nu, selv om det var Skjemt, behandlede hun mig dog ikke med den dybeste Foragt? I mit hele Liv ... nei aldrig har man forhaanet mig saaledes; jeg hørte paa hende som en Nar, uden at finde Ord til at svare derpaa. Hvilken Forvovenhed! Hvilken Skamløshed!"

„Hm, Gontran — det Værste, hun sagde, var jo dog blot, at hun aldrig vilde elske Dem, og at hun opfordrede Dem til heller aldrig at elske hende."

„Er det da Intet?"

„Det er Intet, fordi De elsker mig, Gontran. Deres Omhed for mig afholder Dem fra at føle Kjærlighed til hende, og det kan jo være Dem ligegyldigt, at hun ikke elsker Dem."

„Naturligviis! Naturligviis! — De har Ret! — Ja, min arme Mathilde, jeg elsker Dem. De er god, ædel ... De har et Hjerte, De har Sjælsstorhed, medens Deres Cousine ... Hm! Hvad er der da hos hende, der kan behage? — Et smukt,

livligt Ansigt — en fuldendt Figur ... det kan man ikke nægte hende ... en smuk Fod, store Øine, der snart antage et kjækt, snart et smægtende Udtryk, en ondskabsfuld Tunge og et stort Forraad paa Frækhed — men hverken Hjerte eller Gemyt. Hun er en Skuespillerinde og saa falsk, at man maa gyse. Jo mere jeg tænker derpaa, jo mindre kan jeg komme mig igjen af min Forbauselse. Havde De tiltroet hende det? Hende, som altid var saa melancholsk, saa fiæbende? Ja, jeg har seet mange frække, raffinerte Qvinder — men Ingen som denne ... Jeg var som bedøvet af denne Scene. O, hvor skulde det fryde mig at kunne ydmyge, at kunne beherske en saadan Charakteer! Hvilken Lykke vilde det være mig at gjengjelde Had med Had, Haan med Haan!"

Jeg skjulte Ansigtet i mine Hænder og brast ud i Taarer, uden at sige et Ord.

Gontran var saa beskjæftiget med sine Tanker, at han ikke bemærkede mine Taarer.

Han sprang heftigt op og vedblev, idet han maalte Værelset med store Skridt —

„O, jeg fatter nu, at en Mand kan være uden Medlidenhed, naar han opnaaer Herredømmet over en saadan stolt og overmodig Charakteer! Med hvilken Glæde ydmyger og beskjæmmer man ikke disse

engang saa hovmodige Væsener! De fortjene det!"
— Derpaa vedblev han med en trungen Latter —
„Men man kunde lee sig ihjel over disse Pretensioner! — Madame Secherin ... Tænk Dem blot
— Madame Secherin vil være den meest søgte Dame i Paris, boe i det smagfuldeste Hotel og gjøre sig lystig over Alverden! — Paa min Ære, det er yderst amusant ... Finder De ikke ogsaa, det er kosteligt? ... Men hvad feiler Dem? De græder, Mathilde?"

„Ak, Gontran! Denne Underholdning maa være os Begge ubehagelig."

„Hvorledes? Hvad mener De?"

„Ursula har ikke yttret et Ord, uden at det har efterladt Ærgrelse og Bitterhed i Deres Hjerte."

„Ærgrelse? Bitterhed? Fordi Madame Secherin har sagt, at jeg ikke er saa lykkelig at behage hende? Hvad tænker De paa, min Elskede? Hvad anseer De mig for? Jeg besidder vel lidt Forfængelighed; men dog troer jeg ikke, Ursula's Foragt har gaaet mig synderlig til Hjerte. Men hvad der er det Kosteligste, er, at hun fordrer, jeg skal forliebe mig i hende. — Min stakkels Mathilde! Jeg har skriftet for Dem; De har seet, at jeg talte Sandhed. Jeg fandt Ursula ret smuk, og af Høflighed gik jeg videre, end jeg vilde. Men det var aldig Mere end

et blot Lune ... lidt mere levende paa min end paa hendes Side, maaskee. Der er Intet ved denne Kone, aldeles Intet. Jeg forliebt i hende? Jeg beklager de ulykkelige Tosser, der lade sig fange i hendes Net. Forliebt i hende? Det vilde være et Helvede! ... Med en saadan Charakteer — forliebt? — Jeg?"

Derpaa vendte han sig hastigt omkring og vedblev — ak, hvor adspredt, hvor tvungent! —

„Som om jeg ikke besad noget Kosteligere end hende ... som om jeg ikke havde den bedste, den herligste blandt alle Koner ... en Engel i Godhed og Blidhed! — Min Mathilde! Hvor kunde det falde Dem ind at frygte for en Sammenligning?"

Atter henfaldt han i Tanker.

Denne Roes gjorde mig uendeligt ondt. Den mindede mig om de afskyelige Ord, Ursula havde yttret til Gontran: „Kun min Spot kan bringe Dem til at rose Deres Kone."

Min Cousine havde Ret; disse Lovtaler over mig havde Ærgrelsen aflokket ham.

Idet han hævede mig over Ursula, tænkte han mere paa at saare hende end at smigre mig.

„Hovedsagen er, at Ursula afreiser herfra om faa Dage," — sagde jeg — „Det vil være hende let at bestemme sin Mand dertil."

„Ja, uden Tvivl ... reise maa hun ... jo før, jo heller!"

„Min Ven," — sagde jeg efter et Dieblikś Taushed — „Tillad mig at tale aabenhjertigt med Dem!"

„Tal, min Elskede!"

„Finder De det ikke sælsomt, at denne Samtale, der skulde have beroliget mig, idet den retfærdiggjorte Dem i mine Dine, netop har frembragt den modsatte Virkning saavel hos Dem som hos mig?"

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Ursula har forsikkret Dem om, at hun ikke elsker og aldrig vil elske Dem, at Deres Galanterier ville blive frugtesløse, og at hun vil afreise snarest muligt. — Og dog — De seer det — dog græder jeg ... og dog kan De ikke skjule Deres Forstemthed!"

„Nu, min Gud!" — udbrød Gontran utaalmodigt — „det er jo ganske simpelt. De græder, fordi De kan græde over Ingenting. Jeg er forstemt, fordi Sligt dog saarer Egenkjærligheden. Hvad vil De slutte deraf? Vil De være Ursula's Echo og sige, at jeg er forliebt i hende, eller dog vil blive det? Det er absurd. Ærgerlig har hun gjort mig — det tilstaaer jeg; jeg er ikke vant til at see mig saaledes forhaanet ... det er Alt. Hun kunde have sagt til mig ligefrem: „Jeg har været en Smule

coquet imod Dem; lad os glemme det! Lad os vedblive at være Venner! Vækker min Nærværelse Mathilde's Jalousi, saa reiser jeg herfra" ... men hvortil denne Tilstaaelse af hendes Grundsætninger ... og af hvilke Grundsætninger! Hvorfor behøvede hun at fortælle mig saa kjækt, at om jeg ikke behagede hende, saa var der maaskee Andre, der gjorde det? Hvorfor paa en saa lidenskabelig Maade — for ikke at bruge et værre Udtryk — afmale mig den Ruus, der vilde gribe hende i visse Tilfælde? ... Ubegribelige Kone? ... I det Dieblik syntes hun virkelig bevæget. Isandhed — denne Qvinde er en Gaade! — Men lad en Anden løse den! Velbekomme ham! ... Og saa denne Jernvillie hos hende! Hun vilde lære at ride, og hun rider fortræffeligt ... Hun har sat sig i Hovedet at komme i Moden næste Vinter — og hun er maaskee istand til at naae sit Maal ... Hun har Alt, hvad dertil udfordres."

„For et Dieblik siden tænkte De det Modsatte, kjære Ven! De meente, det var en latterlig Anmasselse af hende!"

„Min Gud, Kjære ... det er uudstaaeligt, at De uophørlig gjør Commentarer over ethvert af mine Ord!" — sagde Gontran og stampede i Gulvet — „Jeg taler her ganske fortroligt og ugeneert med

Dem ... See dog ikke Andet i mine Ord, end hvad de indeholde!"

Jeg stirrede paa Gontran med smertelig Forbauselse.

„Min Ven, lad mig blot gjøre een Bemærkning endnu. Siden Deres Samtale har De uafbrudt talt til mig om Ursula og ikke havt en eneste Tanke for vort Barn."

Gontran pressede Hænderne mod Panden og udbrød bevæget —

„Arme, herlige Kone! Det er sandt ... det er urigtigt af mig — i høieste Grad urigtigt; tilgiv, Mathilde! — See, disse Ord erindre mig om min Pligt og min Kjærlighed; disse Ord berolige mig igjen og læge min latterlige, saarede Egenkjærlighed. Tilgiv mig dette Udbrud af Stolthed — det er det sidste! — Ja, det var mig lidt ømfindtligt, at jeg ikke havde gjort det ringeste Indtryk paa Ursula ... og veed De, hvorfor? Fordi det Offer, jeg da havde at bringe Dem, vilde have været større. Tro mig, Intet vilde være mig lettere end at glemme denne djævelske Kone. De har Ret, min Elskede ... vort Barn — lad os nu blot tænke paa vort Barn! Paa Grund af dette søde Haab og min Kjærlighed til Dem, kan De for Fremtiden være rolig for mig; Lykken vil være os let at finde. Endnu engang —

tilgiv, at Ursula's Spot gik mig til Hjerte; men det var især, fordi det skete i Deres Paahør ... og jeg behøver ikke at dølge Dem det, Mathilde, jeg er bleven saare stolt, siden De blev min. De vil ikke elske mig mindre herefter — vil De vel, Mathilde? Herefter ville vi kun tænke paa denne latterlige Scene, for at more os ... eller rettere, lad os kun tale om vort Barn! Dette søde Sprog vil holde alle onde Tanker borte fra os."

En af vore Forpagtere, der ønskede at tale med min Mand, afbrød denne Underholdning.

Gontran forlod Værelset.

I det første Dieblik glædede jeg mig over disse blide Ord, han havde udtalt med sin sædvandlige Elskværdighed; men siden forekom det mig, som om Tonen i hans Stemme havde været oprørt og tvungen, og hans Mine ikke havde staaet i Samklang med hans Sprog.

Man skulde have troet, han vilde bedøve sig selv eller berolige mig med nogle ømme Ord.

Og dog laa der noget Rørende, noget Gribende i hans Tone.

Men jo mere jeg tænkte over det Indtryk, Ursula havde gjort paa ham, desto mere angest blev jeg for en nær truende Fare. Nogle Dage iforveien vilde jeg have græbt og jamret mig; men nu, da

nye Pligter kaldte mig, vilde jeg ganske forandre min Opforsel.

Jeg indsaae, at jeg maatte frygte for en heftig Kummer, da den kunde blive skadelig for mit Barn; jeg lovede mig selv, at jeg for Fremtiden ikke vilde bedrøves over Smaating, men kæmpe mod mine Følelser og, om man saa tør sige, være maadeholden i min Smerte.

De nærværende Omstændigheder kunde sætte min nye Beslutning paa en haard Prøve.

Jeg aftørrede mine Taarer og tænkte roligt over min Stilling.

Fra dette Øieblik af afmalede jeg mig Livet med de dunkleste Farver, for ikke at forgaae under mine Forhaabningers Ruiner.

Jeg tog ikke feil af Grunden til dette modige Forsæt; jeg besad en Skat af Lykke og Haab, som Intet i Verden kunde fravriste mig. Lad Fremtiden ogsaa blive, som den vilde; jeg beholdt dog mit Barn; thi jeg nærede den faste Overbeviisning, at Gud havde tilsendt mig denne uudtømmelige Trøst i min Kummer som en Belønning for mine Opoffrelser i Pligtens Tjeneste.

Denne blinde Tro paa Forsynet bevirkede, at jeg ikke nærede den ringeste Tvivl om det lille Væ-

sens Vedligeholdelse, der fordobblede mit Liv og skulde faae mig til at glemme saamange Lidelser.

Otte Dage vare Ursula nok til at bestemme sin Mand til Afreise; men naar hun efter Forløbet af disse otte Dage endnu ikke var reist og jeg var kommen til den Overbeviisning, at hendes affecterede Ringeagt kun var en af hendes Coquetteries troløse Rænker, var jeg bestemt paa at følge Fru de Richeville's Raad.

Naar jeg da atter blev alene med Gontran, haabede jeg ved min Ømhed og den Interesse, min Tilstand maatte indgyde ham, at fortrænge Ursula af hans Hukommelse.

Men hvis hans Kjærlighed skulde tiltage med Hindringerne — hvis jeg, efter at have kæmpet mod denne Kones uudstaaelige Indflydelse med min Kjærligheds og Hengivenheds hele Kraft, skulde bukke under med Værdighed: mit Barn vilde jeg beholde, og kun for det vilde jeg leve. Det er mig umuligt at skildre den Ro og Tillid, denne Beslutning gav mig.

Jeg havde ikke meer, som før, denne piinlige Qval, disse Smerter uden Maal og Grændser. Før — blev mig Intet tilbage, naar jeg havde mistet Gontran — Intet uden uendelig Fortvivlelse — Intet uden en bleg Erindring, der kun vilde tjene til at gjøre den nærværende Tid saameget kummerligere.

Uden at ville nedlade mig til uværdigt Spioneri, foresatte jeg mig at iagttage Alt med Opmærksomhed — Intet at oversee, der kunde give mig Lys.

Fjerde Capitel.

Frøken de Maran.

Den følgende Morgen blev jeg ikke lidet forbauset over at erholde en lille Billet fra Frøken de Maran. Hun meldte mig, at hun vilde indtræffe samtidigt med sit Brev, og at hun mundtligt vilde fortælle mig Aarsagen til sit Komme.

Man skulde næsten troe, et hemmeligt Instinct havde underrettet hende om, at nye Sorger havde ramt mig, og at hun kom for at frydе sig over min Qval.

Havde jeg kjendt Frøken de Maran mindre, vilde jeg have undret mig over denne Dristighed af hende, da hun den sidste Gang, vi vare sammen, ikke havde dulgt det Had, hun nærede til mig. Hendes Møde med Ursula forfærdede mig ogsaa. Havde den Skjændige haabet, forudseet og beregnet, at Ursula, tid-

ligere eller sildigere, vilde krydse min Vei og træde mig fjendtligt imøde, maatte hun føle sig særdeles tilfreds og kunde blive min Cousine en nyttig Bundsforvandt.

Jeg tænkte paa, hvor sælsomt dog Verdens Løb var, at man var nødt til at modtage sine arrigste Fjender i sit Huus, under Paaskud af Slægtskabsforhold og andre Forbindelser, der dog netop gjorde Hadet saameget bittrere. Jeg underrettede Gontran om min Tantes nære Ankomst.

Han optog det temmelig ligegyldigt.

Jeg deelte ikke hans Sorgløshed. En saadan Reise af Frøken de Maran, der i femten Aar ikke havde havt sin Fod udenfor Paris, var en saa uvant Begivenhed, at jeg maatte antage en særegen, alvorlig Bevæggrund dertil. Klokken to ankom min Tante, ledsaget af Servien, en af sine Kammerpiger, en Laquai til Fods — et Slags Courreer — og en Ulvehund, Felix's Efterfølger.

Vi modtoge hende paa Trappen.

Hun steg letklædt ud af Vognen; der var ingen Forandring at see hos hende; hun bar endnu den samme Hat og Kjole af Carmelitersilke.

Trods mine sørgelige Anelser, kunde jeg ikke andet end smile af Forundring, da jeg saae hendes

Hat prydet med en trefarvet Sløife; Servien bar en stor Cocarde paa sin med de samme Farver.

Min Tante bemærkede min Forundring og raabte, idet hun traadte ind i Salen —

„Det frapperer Jer ... ikke sandt? Fordi jeg endnu ikke har istemmet Marseillaisen, Ça ira, Parisiennen eller andre fædrelandske, demagogiske, sindbilledlige orleanske Jeremiader, der ere ligesaameget værd som de andre republikanske Sange. Ikke sandt, Borger og Borgerinde, jeg frapperer Jer med mine trefarvede Baand, som om jeg var en af Juli-Heltinderne? I troe maaskee, at jeg vil melde Jer min Formæling med Herr de Lafayette som stedfindende ved Brumairens første Sansculottefest for Fædrelandets Altar? Nei, I tage feil! See ... disse deilige trefarvede Baand tramper jeg paa ... og saa i Ilden med dem!" — raabte min Tante, idet hun rev Sløifen fra Hatten og kastede den i Kaminen, efter først med comisk Raseri at have traadt den under Fødderne.

„Fortræffeligt, min Naadige!" — sagde Gontran og lo høit.

„Gjør De Nar af mig, Herr de Lancry? De kan jo nok vide, at det blot var for at reise i Ro, at jeg pyntede mig med disse afskyelige Farver, der lugte af Pøbel, Barricader og Guillotine."

„Og Deres Hengivenhed for Bourbonnerne opvertes ikke derimod?" — spurgte Gontran.

„Seer min Hengivenhed noget Urigtigt deri? Seer man saa nøie paa Veien til Frelsen, naar den blot fører til Maalet? Vilde jeg paa Borger Cartouche's og Borger Mandrin's Tid have seet en Forbrydelse i at benytte mig af disse Herrers Leidebreve, for uden Fare at slippe gjennem deres Bander? Nu altsaa! Denne afskyelige Cocarde og dette Reisepas, stemplet, som De seer, med en dum gallisk Hane, der har en slaaende Lighed med en tykmavet Borger fra Maine ... dem benytter jeg, men jeg foragter dem ... Forstaaer De mig?"

„Fuldkommen, naadige Frøken; men hvilket lykkeligt Tilfælde have vi at takke for Deres Besøg?"

„Tænk Dem, min arme Dreng, man vil fælde Dom over disse stakkels Ministre — det vil sige, man vil fordømme dem ... Der er Opstand i Paris hver Dag; man taler om at plyndre Palladserne og foranstalte et nyt Anno 93. Jeg har gjemt mit Sølvtøi i en Krog, som ikke Fanden selv vilde kunne finde; mine Diamanter samt femtusind Louisdorer har jeg medbragt i hemmelige Gjemmer i min Vogn; og her vil jeg oppebie Udfaldet. Naar det bliver roligt igjen, vender jeg tilbage til Paris; — bliver det værre, vandrer jeg ud til Eng-

land. Mit hele Selskab er adspredt og bortskræmmet. Nogle have fulgt den stakkels gamle Konge og Dauphin, Andre ere gaaede til Vendée, for der at oppebie Madame ... og Gudskeelov! det vil tage de Blaae Tid, inden de lære at opløse Traadene ... Atter Andre have søgt at redde sig — Nogle i Tydskland, Andre i Italien, ligesom i den første Revolution. I Sandhed, jeg var næsten kjed af det i Paris ... da Frygten pludselig fik Indpas hos mig, for en Forandrings Skyld; og det er det, der nu skaffer mig den Fornøielse at omarme Jer, kjære Børn! Jeg fryder mig ved at være Vidne til Jeres lille nette Huusholdning; det smelter mit Hjerte, og jeg siger til mig selv — „Det er dog dit Værk, at begge disse ædle, harmonerende Sjæle ere blevne forenede!" Ak, hvad Virkning har dog ikke Landluften! ... Jeg sværmer allerede som en Hyrdinde! — Men hvor er Deres Hyrdefløite, min skjønne Sylvan? Jeg gad nok høre Deres Virtuositet paa de arkadiske Strenge!"

Frøken de Maran's Munterhed forfærdede mig; hendes bittre Smiil røbede, at der stak en eller anden Ondskab under hendes Ord.

Ifølge sin Sædvane havde min Tante sat sine Briller paa, da hun traadte ind; det var hverken for at læse eller arbeide; men det maskerede, saa at

sige, hendes Blik; bag sine Glas kunde hun iagttage Alt, uden at blive bemærket.

Jeg saae, hvorledes hun under sin Sladdren iagttog mig og Gontran med spændt Opmærksomhed.

„Har I faaet Efterretninger fra Ursula?“ — spurgte hun.

„Hun og hendes Mand har allerede været her i nogle Dage,“ — svarede jeg.

„Er det muligt? Altsaa hele Familien er forsamlet? ... Jeg kommer dog i en lykkelig Tid! ... Men hvor er det kjære Barn henne?“

„Hun spadserer med Herr Secherin; men jeg haaber, hun snart vil være her,“ — svarede Gontran.

„Hun spadserer med sin Mand?“ udbrød Frøken de Maran — „Og Dem, Gontran, træffer jeg her alene med Deres Ægtefælle! ... Dette Slot maa jo være Ægteskabernes forjettede Land! Det er jo et patriarchalsk, rørende Liv uden Mage! ... Saa Ursula spadserer med sin Mand? Nu, det er smukt af hende! Thi han er dummere end en Gaas og converserer som en Struds! ... Men siig mig, mine Børn, hersker der endnu stedse det samme rørende, elskværdige Forhold imellem dem, som mellem Belotte og Gros-Loup?“

„De vil finde Ursula saare forandret," — sagde jeg med et bittert Smiil.

„Forandret? Er hun da ikke saa smuk mere, som før?"

„O, jo, naadige Frøken, hun er fortryllende; men hendes Charakteer har udviklet sig ... hun er ikke saa melancholsk som før."

„Ah! Jeg maa lee, naar jeg tænker paa, hvor min Forkjærlighed for dig, Mathilde, kunde gjøre mig blind for hende! du husker, hvorledes jeg ved enhver Leilighed kastede Ursula hendes Hæslighed i Næsen! — Men nu kan jeg tale frit, mine Børn ... det var en Ubillighed af mig uden Mage; jeg fandt hende netop aandrig — elskværdig og — ja, man kan nok sige det i en Ægtemands Paahør; thi de Ægtemænd sige jo dog Saameget, naar deres Kone ikke ere tilstede ... Jeg fandt større Ynde og mere Udtryk i Ursula's Ansigt end i dit, min kjære Mathilde. Det var kun af Kjærlighed til dig, at jeg løi saa skjændigt og roste dig paa Ursula's Bekostning. En poetisk Forkjærlighed gjør En istand til Alt. Men, min kjære Lille, derfor maa du dog ikke troe, at du er mindre smuk end Ursula; — du er tusind Gange smukkere. Hvad Trækkenes Regelmæssighed angaaer, kan hun aldeles ikke komme i Betragtning mod dig; men hun har dette ... ja

hvad skal man kalde det? — dette pikante, uimodstaaelige Væsen, som pleier at fordreie Hovedet paa disse Galgenfugle!" — Og med disse Ord pegede hun paa min Mand og opslog en skraldende Latter.

Derpaa nærmede hun sig mig og hviskede mig i Øret —

„Du er dog ikke skinsyg paa den gale Ursula? ... Endskjøndt — tro for Alting ikke paa disse hellige Bedesøstres Noli me tangere! De pleie at smile som den bodfærdige Magdalene, og i deres Øine funkler Venus Aphrodite's Brynde!"

Den grusomste Ondskab kunde ikke have valgt Ord, der saarede mig dybere end min Tantes.

Denne Omstændighed bringer mig paa den Tro, at de modbydeligste Charakterer ere, ligesaavel som de ædleste, udsatte for Tilfældets Luner.

Gontran selv følte sig, uagtet sit kolde Blod, saaret af Frøken de Maran's bittre Spøg, og stammede med et tvungent Smiil —

„Anseer De det da for muligt, at jeg kunde blive min dyrebare Mathilde utro? Ere vi ikke, som De selv bemærkede, et sandt Mønster paa et Ægtepar?"

„Seer De da ikke, De hæslige Libertin, at det kun var min Spøg? Jeg skulde snart erfare, om De blev hende utro. Paa Landet vilde det være uundskyldeligt ... i Paris derimod — det er noget

ganske Andet; den Ruus, der griber os i den store Verden ... den Leilighed — de Tillokkelser, som den smukke Prindsesse Kjernika vilde sige! ... Men her — o fy! Du, min stakkels Lille, for Exempel ... Du, som altid har næret saamegen Godhed for din Gontran ... der var nu denne Historie med den afskyelige Lugarto!"

Jeg blegnede. Gontran vendte sig om, som om en Slanges dødelige Stik havde saaret ham.

„Naade!" — sagde han — „Vær os naadig, Frøken! Mind os ikke om et saa piinligt Optrin! — Lad os tie med det!"

„Tie med det? — De er dog et utaknemmeligt Uhyre! — Det er netop Noget, jeg vil tale om og altid komme tilbage til! See, om De vil kunne finde mig mange Koner, der trodse Faren for at miste deres gode Navn og nedlade sig til at kjæle for deres Mænds Creditorer! De maa dog indrømme mig, at det röber en ophøiet Sjæl, kjære Ven!"

„Frøken!" — raabte Gontran — „Det er en nederdrægtig Bagvaskelse! I hele Verdens Paahør vil jeg sige denne Skurk det lige i Øinene."

„O, min Gud! Jeg veed jo nok, det er en Bagvaskelse, mine stakkels Børn! Jeg er fuldkommen overbeviist om, at Mathilde er saa reen og

uskyldig som den unge Svane, der nys er krøbet ud af Ægget; men —"

Nu indsaae jeg, hvad Hensigt Frøken de Maran havde med denne Samtale, som hun gjerne vilde fortsætte; jeg afbrød hende og sagde med en Fasthed og Bestemthed, der satte saavel hende som min Mand i Forundring —

„De har gjort os den Ære at besøge os, min Frøken — en Ære, som vi ikke turde vente. Vi ville føle os lykkelige ved at see Dem hos os ... vi ville aldrig glemme, at dette Huus har tilhørt Deres Broder ... vi ville gjøre Alt, hvad der staaer i vores Magt for at gjøre Dem Deres Ophold her saa behageligt som muligt; men jeg troer ogsaa, vi have Ret til at haabe, at De for Fremtiden vil undgaae enhver Erindring, der kan være piinlig enten for min Mand eller mig."

„Men, min Kjære ..."

„Men, min Frøken," — afbrød jeg hende med forstærket Stemme — „Da de synes at have glemt de Grunde, der ville hindre enhver fortroligere Tilnærmelse mellem Dem og mig, saa være det os idetmindste tilladt at haabe, at Talen ikke oftere vil dreie sig om den skjændige Bagvaskelse, hvis Echo De er. Jeg troer ikke, det er noget overordentligt Offer, vi forlange af Dem. Tilstaaer De os

denne Bøn, ville vi vise os særdeles erkjendtlige, og De vil da maaskee føle en vis Glæde ved at see dem lykkelige og enige, hvem De har krænket og forbittret mod Deres Villie."

Min rolige Kulde gjorde et sælsomt, uventet Indtryk baade paa Frøken de Maran og Gontran.

Min Tante vendte sig efter et Øieblikś Taushed om til Gontran med et ironisk Smiil og sagde —

„Ei, ei! Nu er det Mathilde, som siger „Vi!" Hvorledes, min stakkels Vicomte? Har Sværdet sænket sig for Rokken?"

„Mathilde talte lidt for mig og meget for sig selv," — svarede Gontran — „Jeg forener mine Bønner med hendes, og beder Dem ligeledes at glemme Alt, hvad der kan forstemme os eller berøre os smerteligt; men jeg vilde ikke have tilladt mig at foreskrive Deres Ophold her Betingelser," — tilføiede han med et strængt Blik paa mig.

Skjøndt jeg Intet mindre havde ventet end at høre Gontran ligesom tage Frøken de Marans Parti, — lod jeg mig dog ikke forskrække. Jeg var tilfreds, men dog forundret over mit eget faste Sprog, og vedblev —

„Disse Betingelser have kun Hensyn til mit eget Ophold her. Jeg havde den Ære at forsikkre Dem om, at jeg stedse vil mindes, De er min Broders

Søster og opholder Dem hos Herr de Lancry. Skulde det ulykkeligviis blive mig umuligt at høre eller deeltage i en vis Slags „Skjemt", saa vil jeg bede Dem undskylde min Afreise; Herr de Lancry vil da paatage sig en Værts Pligter; thi jeg vil i saa Fald øieblikkelig afreise til Paris."

Jeg havde udtalt denne Beslutning saa fast, at Frøken de Maran udbrød —

„Jeg tvivler ikke om, at hun vil holde Ord; men jeg kan jo slet ikke kjende Deres Kone igjen, min kjære Gontran ... Hvad er der foregaaet med hende?"

„Intet videre, min Frøken, end at jeg maa tage mig iagt for at græmme mig ... at jeg for Fremtiden maa søge at undgaae al den Ærgrelse, der kan true med at ramme mig!"

„For Fanden! Hvad gaaer der af dig, min Lille? — Ah! Du vil leve som Blommen i et Æg he, ... Du vil pleie dit Legeme ... du vil forkjæle dig selv ... hvad?"

„Ja, min Frøken, De har Ret ... jeg trænger til Pleie."

Trods sin forrige Harme, tilkastede min Mand mig nu et ømt Blik, der vidnede om, at han havde forstaaet mig.

Frøken de Maran vedblev ironisk —

„Godt min Lille; jeg er tilfreds. Vi vil udkaste et Program over alle de Gjenstande, som det er mig forbudt at berøre. Nummer Et: Lugarto og alle de Omstændigheder, der have Hensyn til ham. Nummer To: den Troløshed, hvori Gontran gjorde sig skyldig, da han tilbad den skjønne Prindsesse Kjernika. Nummer Tre: enhver Sammenligning, der maatte tyde hen paa at jeg finder Ursula mere tiltrækkende end dig. Nummer Fire: enhver Alluderen til de øvrige Bestræbelser, som denne Døgenigt, Gontran, ifølge Naturens simple, tydelige Løb, kunde finde paa at gjøre sig, for at fortrænge den enfoldige Herr Secherin i sin elskværdige Kones Kridthuus ... denne Secherin, som, mellem os sagt, ikke vilde tabe Stort derved. — Men see der, der har vi ham jo ... det træffer sig jo herligt!"

Herr Secherin traadte i dette Øieblik ind i Salonen med Ursula.

„Ei, hvilken Overraskelse!" — raabte han muntert — „Det er jo den gode Frøken de Maran!"

„Mig selv med Liv og Sjæl, min bedste Herr Secherin! Jeg talte netop om Dem i dette Øieblik. God Dag, min kjære Ursula — god Dag, min Glut!" — sagde min Tante og kyssede Ursula paa Panden ... „Det er mig kjært at finde dig her. Det var jo altid min Yndlingsdrøm at see Jer for-

enede som to Søstre, der sjelden eller aldrig kunde rive sig løs fra hinanden!"

„Ja!" — afbrød Herr Secherin hende — „Der er Intet, der kan sammenlignes med et saadant Familieliv ... ikke sandt, Frøken de Maran? ... De er vist enig med mig — De, der, saa at sige, er Fløden af alle gode Tanter!"

„Ak, Herr Secherin! Jeg maa atter begynde paa at sætte Dem irette, naar De sammenligner mig med Fløde; — thi jeg maa sige Dem: Først oprøres min Beskedenhed, Herr Secherin; og dernæst kunde det maaskee blive ilde udlagt om mig som aristocratisk Dame, hvis jeg fandt Behag i Deres Talemaader. De er for rundhaandet med Deres Fløde, min kjære Herr Secherin. Gives der virkelig slige Titler siden de gyldne Julidage, der have bragt os Lighed, Frihed og Fortrolighed? ... Kald mig „min gode Frøken," men sammenlign mig ikke med Fløde ... ellers blive vi Uvenner."

„Nu vel, saa vil jeg da kalde Dem min gode Frøken; men De er ogsaa en beundringsværdig god Frøken — saa god," tilføiede Herr Secherin, der pludselig blev ganske alvorlig — „at De stedse minder mig om min gode Moder, ligesom min gode Moder altid mindede mig om Dem."

„Denne Sammenligning er særdeles smigrende

for mig — saavel fra Deres gode Moders, som fra Deres Side, min kjære Herr Secherin! ... Men har De da havt den Sorg at miste hende?"

„Nei, nei, Gud være lovet! Hun lever endnu; men Meget er forefaldet, siden jeg saae Dem sidst."

„Hvad? — Nu, fortæl mig Alt! De veed, hvilken Interesse jeg nærer for Alt, hvad der angaaer Dem. Tal! Tal, min kjære Herr Secherin!"

Forgjæves gav Ursula sin Mand, hvis Snakkesyge hun frygtede, Tegn paa Tegn. Han bemærkede det ikke, og svarede —

„Min Gud ... Vi have jo brudt med vor Moder!"

„Er det muligt? Mit stakkels, kjære Barn! De har brudt med Deres Moder? Og hvorfor da, min Gud og Skaber?"

„Fordi min Moder havde sat mig visse Griller i Hovedet, og havde Ursula mistænkt for at staae i Forbindelse med Chopinelle, vor Underpræfect — der forresten mistede sit Embede i Julirevolutionen."

Frøken de Maran's Mine, der hidtil havde været spottende og ironisk, antog pludselig et alvorligt og værdigt Udtryk.

„At tvivle paa Ursula's Dyd," — sagde hun — „er det Samme, som at betvivle Moraliteten af den Opdragelse og Fastheden i de Grundsætninger,

hun har modtaget i mit Huus. Herr Secherin! Deres Fru Moder maa være forfærdelig indtaget mod Deres Kone, siden hun kunde nære en saa afskyelig Mening om hende. De veed, at min Hengivenhed for Deres Kone ikke har forblindet mig. Jeg tilbyder mig at gaae i Borgen og garantere for hendes Dyd. Skulde Skinnet ogsaa være imod hende, saa tro det ikke, Herr Secherin — tro det ikke! Dette elskværdige Barn holder endnu langt mere af Dem, end hun lader sig mærke med."

„Ak, min Frøken — De gyder dog stedse Balsom i mit Hjerte!" — udbrød Herr Secherin med Glæde — „Jeg har aldrig i mit Liv næret den mindste Mistanke til Ursula ... derpaa giver jeg Dem mit Æresord ... men det, De der siger mig, vilde have cureret mig fra Grunden af, om min Mistanke ogsaa havde været nok saa rodfæstet."

„Frøken!" — sagde Ursula — „De er for god — for overbærende!"

„Ikke i mindste Maade — jeg er kun retfærdig ... jeg hylder Fortjenesten; og det gjør mig ligesaamegen Glæde, som at finde Jer Alle samlede her. I kan ikke troe, hvor henrykt jeg er over at see to saa misundelsesværdige Ægteskaber ligesom sammensmeltede i Eet; det rører mig mere, end min Tunge formaaer at skildre. Hvad der især

fryder mig, er Tanken om, at denne Tilnærmelse endnu Intet vil blive imod den fremtidige — O, jeg seer den allerede! Den vil omslynge Jer med endnu fastere Baand; I vil danne en saa tætsluttet, nøieforenet Familie, at intet Uvedkommende vil kunne trænge sig frem imellem Jer. I ville leve i et Fælledskab, i et fortroligt Forhold ... ganske i otaheitisk Smag, eller ligesom i den gyldne Tidsalder, da Intet tilhørte eet Individ udelukkende. Har jeg ikke Ret, min kjære Secherin?"

„De har Ret, Frøken," — svarede han leende — „Men jeg og min Kone, vi vinde Formeget ved dette Forhold."

„Kom ikke til mig med Deres Beskedenhed! De vinde Formeget? Offrer ikke Enhver Sit tilbedste? ... Leve I ikke sammen med Mathilde som Søstre? Naar Gontran betragter Deres Kone som sin, og Ursula paa sin Side elsker ham ligesaa høit, som hun elsker Dem, vil De saa endnu komme her og fortælle mig om Deres Gevinst?"

„De har Ret — fuldkommen Ret, min Frøken!" — udbrød Herr Secherin muntert — „naar man sætter sit Hjerte og sin Kjærlighed ud i et ligeligt Interessentskab, som vi Forretningsfolk sige, saa vove vi Alt, hvad vi eie, og det giver os en lige Ret til Gevinsten."

„Hører I det?“ — raabte Frøken de Maran og slog Hænderne sammen — „Hører I det, spørger jeg Jer ...? Gud, hvor denne Kjøbmandslignelse er kostelig! — Er det Ursula, der inspirerer Dem med disse aandrige Udtryk, Herr Secherin? — En ung, anstændig Kones Indflydelse virker dog altid saare fordeelagtigt paa hendes Mand ... den hæver ham og gjør ham flink. De havde allerede udmærkede Egenskaber af Naturen, min gode Herr Secherin; men Deres Maade at udtrykke Dem paa manglede den Fiinhed, den Smagfuldhed, som De nu saa beundringsværdigt har tillagt Dem. De er slet ikke det samme Menneske mere. Deres oprindelige raa Væsen, Deres Aabenhjertighed har antaget en mere maadeholden Charakteer, og en fiin, høflig Anstand er traadt istedet. Men den maa De dog ikke bære altformeget tilskue, min kjære Secherin. Det er ikke Deres egen Fortjeneste, ligesaalidt som det er den vilde Rosenstoks, at den bærer Centifolier. De er en Andens Værk, min kjære Secherin ... De er et Værk af denne lille, henrivende Gartnerinde her. Hun har oculeret Dem.“

„Hvilken fortræffelig Sammenligning!“ — sagde Herr Secherin — „Ja, hun har oculeret mig ... jeg er oculeret!“

„Ja, De er bleven podet i en dobbelt Henseende!“

— vedblev Frøken de Maran og saae til min Cousine med et saa ondskabsfuldt Smiil, at jeg øieblikkelig saae, hendes Spøg havde en dobbelt fornærmende Betydning.

„Men har De mig ikke tilbedste?" — sagde Herr Secherin naivt — „Er det virkeligt sandt; at jeg har forandret mig saameget til min Fordeel?"

„Min gode Secherin," — svarede min Tante med Alvor ... „Jeg har maaskee en eneste Dyd i denne Verden, og det er Sandhed. Hvorfor skulde jeg sige Dem det, naar det ikke var min Mening? Har jeg nogensinde skaanet Dem, naar jeg fandt Noget at rette paa Deres Maade at udtrykke Dem paa?"

„Nei, det er sandt. Nu vel, jeg troer Dem og vil ogsaa troe, at jeg, som De siger, har min Kone at takke for denne Forandring."

„Denne henrivende Beskedenhed bestyrker netop mine Ord, min kjære Secherin, og naar jeg nu tier, skeer det blot af Frygt for at gjøre Ursula alt for stolt af sig selv og Dem. Jeg vil nu forlade Dem og bede Mathilde føre mig til mit Værelse; Reisen har angrebet mig en Smule, og dertil kommer ogsaa, at Synet af disse fordømte trefarvede Faner har efterladt et voldsomt Sting i Hjertet. Men jeg haaber, at Landlivets Rolighed og Synet af dem,

hvis Lykke jeg har skabt, snart vil helbrede mig. Jeg lader Jer nu blive alene med Jeres Kjærlighed; thi I ere jagtens kjede af min Snak. Faaer jeg først Munden paa Gang, pluddrer jeg som en ung Skade, der for første Gang forlader sin Rede.

Femte Capitel.

Erindringer fra Børneaarene.

Jeg kunde ikke gjætte Grunden til Frøken de Maran's pludselige, uventede Ankomst. Jeg stræbte at overtale mig til at troe, at der ingen anden Grund var, end den, hun selv havde angivet. Journalerne talte virkelig om yderst alvorlige Uroligheder i Paris.

Imidlertid syntes min Tantes Frygt at være overdrevet; naar jeg tænkte paa, at en anden Aarsag kunde have foranlediget hendes Reise, forfærdedes jeg imod min Villie; thi hendes Nærværelse spaaede mig en ny Ulykke.

Jeg iagttog min Mand opmærksomt; han var adspredt, urolig, eftertænksom.

Ursula havde flere Gange gjort sig synlig Umage

for at undgaae at blive alene med mig; jeg længtes inderlig efter at see hende reise.

Jeg vidste ikke, hvorledes hun havde forberedt sin Mand paa Afreisen; jeg talte flere Gange med Gontran derom; han sagde mig, min Cousine havde gjort ham opmærksom paa, at hun maatte gaae varsomt tilværks i at forandre en Beslutning, som hun og hendes Mand allerede forlængst havde fattet; men at hun dog haabede at faae det bragt i Orden inden faa Dage.

Jeg vilde hverken lade min Cousine eller min Tante mærke den Tilstand, hvori jeg befandt mig; det udgjorde min hele Lykke, at jeg kunde nyde den hemmelig og saalænge som muligt.

Frøken de Maran valgte stedse Herr Secherin til Skive for sin Vittighed, og syntes derhos at iagttage Gontran og Ursula med stræng Opmærksomhed.

Hun holdt iøvrigt Ord og talte aldrig om det Passerede, der vakte saamange smertelige Erindringer hos mig. Hun anede udentvivl, at ogsaa jeg var bestemt paa at holde Ord, og vilde foretrække at forlade Maran fremfor at udsætte mig for en ny Ondskab.

Hun besad formegen sund Forstand og Skarpsindighed til ikke at iagttage en mærkelig Forandring i Gontran's Opførsel. Før var han ligesaa glad,

munter og livlig, som han nu var mørk, dybsindig og indsluttet i sig selv. Af og til viste han sig hidsig og utaalmodig, og derpaa atter forstemt og taus.

Min Bekymring voxede hver Dag. Det anede mig nu, som før, at den Ligegyldighed, hvormed min Cousine behandlede Gontran, skulde give hans Tilbøielighed alle Symptomer paa en glødende Lidenskab.

Jeg bemærkede nu ofte dette krampagtige Smiil, som syntes ganske forsvundet fra hans Ansigt, siden han var bleven befriet fra Lugarto's Indflydelse.

Flere Gange overraskede jeg ham, naar han med store Skridt gik frem og tilbage i Parken; engang bemærkede jeg endog, at han havde grædt. Sjelden tiltalte han mig haardt; tvertimod, han behandlede mig med en paafaldende Omhed. Ak, af disse nye Beviser paa hans Godhed saae jeg kun altfor grant, hvormeget han maatte lide. Befandt Ursula sig i min og Gontran's Nærværelse, fremhyklede hun det meest tøilesløse Lune — hvilket kun tjente til at forstemme ham saameget mere.

Jeg kunde ikke nægte, at Ursula i sine Samtaler med Gontran lagde en beundringsværdig Aandrighed for Dagen, der ofte gjorte hende til Seierherre paa hans Bekostning. Hvad jeg følte for hende, for=

maaer jeg ikke at beskrive; jeg hadede hende af to Grunde: deels, fordi hun havde vidst at vinde min Mands Kjærlighed, og deels fordi hun kunde spotte saa ondskabsfuldt over de Qvaler, hvoraf han fortæredes. Havde hun givet sig Skinnet af at dele Gontran's Lidenskab, vilde jeg vel have følt mig uendelig ulykkelig — langt ulykkeligere, end nu, hun forsmaaede den — men jeg vilde ikke have følt mig saa ængstelig tilmode.

Hendes uophørlige Ironi beviste tydeligt, at hun Intet følte, at hun fuldkommen beherskede Herr Lancry og udøvede den Indflydelse over ham, som jeg frygtede saameget.

Nogle Dage efter min Tantes Ankomst blev jeg vækket en Morgen af en Vogns Raslen.

Jeg lyttede længe, men da jeg intet Videre hørte, troede jeg at have skuffet mig og sov snart ind igjen. Noget efter kom Blondeau ind til mig. Jeg spurgte hende, om hun Intet havde hørt.

Hun havde hørt det samme som jeg. „Men det er let at forklare," — sagde hun — „thi imorges Klokken fire kjørte Herr Secherin bort."

„Med Ursula?" — raabte jeg.

„Nei, naadige Frue; Herr Secherin's Tjener fortalte mig, at han var afreist saa tidlig, for inden

Solens Nedgang at naae Saint Chamant, hvor han havde Forretninger."

I min Angst lod jeg Ursula anmode om at komme til mig.

Hun kom snart.

„Deres Mand er afreist uden Dem?" — spurgte jeg.

„Min Gud, hvad er det for en Mine, du sætter op? Er det da saa besynderligt, at han er reist?"

„Om det er besynderligt?" — gjentog jeg, studsende over saamegen Frækhed.

„Ja ... det er jo ganske simpelt. I Aftes, da vi vare komne op paa vort Værelse, talte min Mand om sine Forretninger, som han altid pleier. Idet han giennembladede sin Tegnebog, faldt det ham pludselig ind, at der skulde sælges nogle Agre i Saint Chamant, der grændse til vor Eiendom og som han i lang Tid har ønsket sig i Besiddelse af. Han vilde Ingen forstyrre, men beordrede Heste tidligt imorges og bad mig at undskylde ham hos dig. Han bliver kun en kort Tid borte og vil benytte denne Leilighed til at see sine Godser, der ligge i Nærheden af Saint Chamant."

Jeg blev saare ilde tilmode. Uden tvivl havde Ursula med Forsæt undladt at benytte denne gunstige Leilighed til at forlade Maran. Hun havde

altsaa dog lagt an paa Gontran. Min Mistanke slog stedse dybere Rod.

Jeg havde længe paalagt mig Tvang imod min Cousine, for bedre at kunne beherske mig; men nu ansaae jeg mig ikke længer forpligtet til at dølge hende, at jeg havde bivaanet hendes Samtale med Gontran.

„Hvilken Interesse kan da fængsle Dem her," — sagde jeg — „siden De lader denne Leilighed til at forlade Maran hengaae ubenyttet?"

Ursula, sit Falskhedssystem tro, lod endnu ikke Masken falde, og svarede mig med tilsyneladende smertelig Forbauselse. —

„Men Gud, Mathilde — hvad gaaer der af dig? I Sandhed, jeg veed neppe, hvad jeg skal troe! Du siger De til mig og taler om min Afreise, som om min Nærværelse faldt dig besværlig. Siig mig, hvad skal det betyde?"

„Det betyder, at jeg for otte Dage siden var et stumt Vidne til Deres Samtale med min Mand; jeg befandt mig i Cabinettet ved Siden af dette lille Kammer. Jeg havde ikke dulgt Gontran, at hans Opmærksomheder imod Dem mishagede mig, og han lovede strax at anmode Dem om at forlade Maran."

Jeg kunde ikke bare mig for at udtale de sidste Ord med en vis triumpherende Stolthed.

Ursula trak Øienbrynene let sammen og smilede bittert.

„Altsaa din Mand vidste, at du var i Cabinettet?" — sagde hun med et stivt Blik.

„Han vidste det. Forstaaer De mig nu? Forstaaer De nu min Forundring over at see Dem her i Slottet endnu, da Deres Mand er afreist?"

„Nu vel ... da du dog var i Cabinettet, saa glæder det mig, mellem os sagt, hoilig, min kjære Mathilde! ... Jeg haaber, du er tilfreds med mig?"

„Tilfreds?"

„Ja. Du saae og hørte, hvorledes jeg behandlede din troløse Mand, saa Lysten vidst er forgaaet ham til at komme mig nær oftere. Har jeg ikke viist mig som din sande Veninde? Lod jeg ham ikke see mig i det allerugunstigste Lys, blot for at forvandle hans foregivne Inclination til Utilbøielighed, maaskee endog til Had?"

„Og De troer at kunne paasnakke mig denne Løgn?"

„Løgn? Min Gud, du var jo tilstede ... du maa jo kunne erindre, med hvilken grændseløs Foragt jeg begegnede ham. Hvem skulde have sagt, at jeg saa snart skulde høste Lønnen for min dydige Opførsel? ... See, Mathilde ... jeg kunde ikke, før du nu fortæller mig det, troe paa et saadant

lykkeligt Tilfælde, paa en saadan Tilskikkelse af Forsynet, som min Svigermoder vilde have udtrykt sig!" ... Og Ursula brast ud i en hoi Latter.

Denne Gang var min Cousines ironiske Tone og forstemte Lune idetmindste ingen Forstillelse.

„Hør mig, Ursula!" – sagde jeg — „Spøg her er i Utide; hvad jeg har at sige Dem, er ingen Spøg. Vi tale formodentlig for sidste Gang sammen."

„Det tvivler jeg stærkt paa!" — udbrød Ursula opfarende — „Thi jeg for min Person har at fordre Regnskab over det Uredelige i Deres Mands Opførsel!"

„Hvad vil De sige med det?"

„At De holdt Dem skjult, for at belure en Samtale, som jeg troede blev holdt under fire Øine. De har misbrugt min Tillid og derved givet mig Spillet i Hænderne. Mener De ikke, det let kunde falde mig ind at hævne mig?"

„Disse stolte Ord foretrækker jeg dog for Deres smægtende Melancholi, Ursula, som jeg allerede længe har gjennemskuet; jeg veed idetmindste, at jeg har en Fiende i Dem. Nu vel — lad saa være!"

„Jeg har aldrig ønsket at blive Deres Fiende. De har opført Dem imod mig paa en nærlig Maade, og jeg har derfor Ret til at beklage mig over Dem

... og som sagt, det Ønske kunde let opstaae i mig at tage Hævn ... det er Alt."

„Men siden Deres Ankomst hertil er det Dem aldeles ligegyldigt, om De bringer Fred eller Ufred i Huset."

„Hvad kan De da bebreide mig? Kan jeg forhindre Deres Mand fra at finde Behag i mig? Kan jeg da handle rigtigere end at spotte over ham, berøve ham ethvert Haab og love ham at forlade Maran, siden baade De og han ønsker det?"

„Hvorfor tog De da ikke herfra imorges? Var Leiligheden ikke fortræffelig? Jeg siger Dem det reent ud: Havde det virkelig været Deres Hensigt at berøve min Mand ethvert Haab, saa vilde De, istedetfor at skildre ham, jeg veed ikke hvilke afskyelige og skamløse Følelser — saa vilde De, istedetfor at sige: „Jeg elsker Dem ikke; men jeg vil nok maaskee kunne elske en Anden" — ligefrem have erklæret ham: „Jeg vil aldrig krænke mine Pligter; Deres Kone er min Veninde, og jeg vil hverken blive hende eller min Mand utro!" ... Det vilde have været et værdigt og ærefuldt Sprog; men De har beregnet Deres Ord snedigt og troløst."

„De vil vel tillade mig, haaber jeg, at være min egen Dommer over mine Ords Sømmelighed

og Betydning? Skinsyge er en slet Raadgiverske, og jeg formoder, den blænder Dem en Smule."

„Den oplyser mig tvertimod."

„De er altfor interesseret i denne Sag, Mathilde, til at kunne bedømme den med koldt Blod; paa den Maade, hvorpaa jeg talte med Deres Mand, har jeg betaget ham ethvert Haab. Mændene troe ikke vore Grundsætninger, men de troe vor Ligegyldighed."

„Jeg nærer ingen Tvivl om Deres Erfaring i saa Henseende, Ursula; men der gives et ufeilbarligt Middel til at qvæle enhver Tilbøielighed, og det er at De reiser."

„Naar det blot ikke forstærker den!"

„Det er altsaa af Ligegyldighed for min Mand at De bliver her?"

„Jeg har udtrykkelig erklæret ham, at jeg næsten nærer Modbydelighed for ham. De har jo selv hørt det ... Hvad vil De saa mere?"

„Nu vel — antaget, at min Mistanke, min Frygt er overdrevet, var det da ikke Deres Pligt at forkorte min Smerte, idet De forkortede Deres Ophold her?"

„Det er umuligt at jage Nogen bort paa en hofligere Maade; imidlertid vil ogsaa jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger paa min Side.

De vil indsee, at kun vigtige Bevæggrunde kunde bringe mig til at lade min Mand afreise alene, efter det Løfte, jeg gav Herr de Lancry."

„Men er det ikke mit Livs Fred og Rolighed, De forstyrrer paa en saa afskyelig Maade?"

„Jeg glæder mig hoiligen over, at De tænker saameget paa Dem selv, Mathilde ... De vil derfor ikke finde det besynderligt, at jeg paa min Side ogsaa tænker en Smule paa mig. Togange har jeg givet min Mand Vink om vor snare Afreise; men begge Gange er han bleven saa forbauset, at jeg maatte frygte for, han ikke vilde kunne forklare sig denne pludselige Forandring i vor Plan ... og det kunde let sætte ham Griller i Hovedet; — ja, han kunde maaskee troe, at jeg med Forsæt vilde undgaae Deres Mand, fordi jeg ikke var sikker paa mig selv ... eller han kunde gjætte, at Deres Skinsyge havde foranlediget min Afreise. I ethvert Tilfælde vilde der, som De seer, have reist sig Tvivl i hans Sjæl; hans Tiltro til mig vilde svækkes ... og jeg maa tilstaae, jeg ønsker ligesaa hoit som De at leve i uforstyrret Ro."

„Ursula! Ursula! Tag Dem iagt! Det kan kun være Deres Hensigt at spotte mig, naar De vover at komme med slige Grunde."

„For mig ere de ganske fortræffelige — det til-

sværger jeg Dem. Jeg har maattet opbyde hele min Veltalenhed for at forebygge, at min Mand skulde fæste Lid til sin Moders Visioner betræffende Chopinelle, og jeg har ingen Lyst til at see dette Optrin fornyet."

„Uagtet Alt, hvad jeg føler imod Dem," — udbrød jeg — „vilde jeg dog ikke have vovet at gjøre nogen Hentydning til Deres Opførsel ved den Leilighed, De omtaler; men da De selv, uden at rødme, begynder at tale derom, saa maa jeg tilstaae Dem aabenhjertigt, at netop fordi jeg veed, De har gjort Dem skyldig i et afskyeligt Feiltrin, har jeg Ret til at nære en saameget større Mistanke og Frygt, naar Talen er om en Mand som Lancry."

„Mathilde!" —

„Just fordi jeg var Vidne til Alt, hvad der forefaldt i Rouvray, har jeg en Anelse — har jeg Vished om, at der ligger en eller anden hemmelig Hensigt til Grund for Deres tilsyneladende Ligegyldighed mod min Mand."

Ursula trak foragteligt paa Skuldrene.

„Min Gud! Jeg veed meget godt, at De deler min Svigermoders taabelige Griller," — svarede hun — „men det er for seent at rage op i den Historie igjen. De havde dengang en herlig Leilighed

til at anklage mig, da jeg støttede min Uskyldighed paa Deres Vidnesbyrd."

„Ursula! Vover du at tiltale mig paa denne Maade? Ak, da min Mediidenhed, da en ædel Erindring om vore Børneaar dengang paalagde os Taushed, tilhviskede en indre Stemme mig: „Vil du aldrig angre at have rakt denne strafværdige Kone en frelsende Haand?" — Men lad os ikke gjøre hinanden flere Bebreidelser for hvad der er skeet! For sidste Gang spørger jeg Dem, og om det saa maa være, bønfalder jeg Dem endog derom: Ursula, forkort Deres Ophold i dette Huus! Efter Alt, hvad der er forefaldet mellem os, vil vor Samværen her blive os Begge piinlig. Hav Naade med mig, og reis hjem til Deres Mand! — Er Gontran Dem virkelig saa ligegyldig, som De forsikkrer mig om — hvad kan da holde Dem tilbage her? Deres Charakteer er af den Art, at De kan føle Dem lykkelig overalt; jeg har aldrig tilføiet Dem noget Ondt ... Hvad Glæde kan De da have af at martre mig?"

„Det vilde gjøre mig saare ondt at smerte Dem; men jeg gjentager det endnu engang: jeg tør ikke for en Grilles Skyld vove et saa uforklarligt Skridt, der vilde true min hele Fremtid," — svarede Ursula med urokkelig Kulde.

„Jeg troer i ethvert Tilfælde, at De forregner Dem," — sagde jeg, idet jeg stræbte at overvinde min Bevægelse — „De vil altsaa oppebie Deres Mands Tilbagekomst?"

„Jeg ønsker det."

„Lad saa være! — Hvad enten jeg nu har Ret eller Uret — skinsyg paa Dem er jeg."

„De har Uret, stor Uret."

„Det er muligt — men skinsyg er og bliver jeg, og Deres Vægring ved at fjerne Dem herfra bestyrker mig saameget mere i min Skinsyge. Deres Mands Tilbagekomst vil ikke berolige mit indre Oprør. Jeg vil stræbe at skjule ham Deres Grund, men han vil dog gjætte den. Siden Jagtpartiet har jeg maattet samle min hele Kraft for ikke at lade ham opdage min Hemmelighed, og han vilde dog have opdaget den, hvis han ikke var saa grændseslos adspredt. De burde indsee, at Deres Vægring ved at forlade os udsætter Dem for en større Fare, end De maaskee i Begyndelsen frygtede."

„Hvad skal jeg da gjøre? Hvis Deres Opførsel gjør mig ulykkelig, maa jeg finde mig i min Skjebne med Hengivenhed; men jeg vil dog hverken være saa taabelig eller saa vanvittig at grave min egen Grav."

„Det kunde hænde, Ursula. Tag Dem iagt!"

„De truer mig? ... Og hvori bestaaer denne Trudsel?"

„Jeg truer Dem ikke; men jeg har viist Dem, at min Lykke, min Fremtid, mit Liv staaer paa Spil; jeg vil ruste mig til Kamp med alle mine Kræfter; jeg vil være istand til Alt for at beholde, hvad De maaskee vil erobre."

„De ... De vilde være istand til en nederdrægtig Anklage? Det troer jeg Dem ikke istand til."

„Deri har De Ret — De veed kun for vel, at jeg ikke kunde være istand til Sligt; men uden at være nederdrægtig, kan jeg appellere til Deres Mands Godhed; jeg kan tilstaae ham min Frygt; jeg kan sige ham, at den muligen er taabelig og ufornuftig, men at den dog forvolder mig en navnløs Pine. Det vil ikke compromittere Dem; det vil maaskee vække lidt Mistanke hos Deres Mand ... men saa har De jo selv villet det."

„Isaafald skal jeg vide at forsvare mig eller at hævne mig."

„Hør mig, Ursula! Jeg tilsværger Dem det ved min Moders Minde: jeg vil ikke betænke mig paa at skride til det Yderste, det være saa frygteligt, det være vil. En hemmelig Anelse siger mig, at der i dette Øieblik handles om et af de ubehageligste Spørgsmaale i mit Liv; jeg gjør Dem op=

mærksom paa at der er foregaaet en stor Forandring i min Charakteer; den er ligesaa fast nu og ligesaa oplagt til at fatte en hurtig Beslutning, som den før var svag og frygtsom. Driv mig ikke til det Yderste! Jeg forlanger Intet, uden hvad der er muligt og udførligt."

„Jeg er alene Dommer i den Sag, og jeg skulde mene at kjende min Mand bedre, end De troer at kjende ham."

„De overdriver med Forsæt hans Mistænksomhed; jeg har seet den Indflydelse, De har over ham. De vil dog vel ikke bilde mig ind, at den Mand, der nærede blind Tillid nok til Dem, til at troe Deres Fabel om Underpræfectens Brev — at den Mand, der ikke engang kunde rystes i sin Tiltro af sin Moders frygtelige Ed — at denne Mand, der kun har Øie for Dem og kun seer igjennem Dem, vilde fatte den ringeste Mistanke, hvis De reiste hjem til ham og sagde, at De kjedede Dem ved at være saa længe skilt fra ham?"

„Han vilde kun finde en latterlig Overdrivelse i disse Ord."

„Det vilde da være en af de Overdrivelser, som slige hengivne og ædelmodige Hjerter, som hans, saameget snarere vilde ansee for mulige, som de selv ere istand til at begaae dem. Deres mindste Øn-

sker ere Befalinger for ham. Udtalte De for Exempel det Ønske at reise til Italien, vilde han troe Dem og skynde sig med at bringe det i Udførelse."

„Jeg takker Dem tusind Gange for den gode Mening, De nærer om min Indflydelse og mit Herskertalent — men uheldigviis troer jeg, De anslaaer det lidt for høit. De kan være rolig, Mathilde. Naar min Mand kommer tilbage, bliver jeg her kun saalænge, at min Afreise kan gaae for sig paa en rimelig Maade ... saalænge beder jeg Dem ikke at trænge videre paa mig og at begunstige mig med Deres Gjæstevenskab."

„Men det er dog afskyeligt," — raabte jeg harmfuld — „Det skal altsaa afhænge af Deres behagelige Villie, om jeg skal fortvivle eller ei?"

„Brug dog Deres Forstand ... glem en saa ufornuftig Mistanke! Disse Taagebilleder ville snart bortdunste, og Ro og Fred atter indfinde sig hos Dem."

„Det er det samme som at sige — „Glem Smerten, og De vil ikke lide mere!"

„Tro mig, Mathilde — Intet er ubehageligere end denne Samtale, og —""

„Nu vel!" afbrød jeg hende — „De tilbyder mig en Kamp, og jeg modtager den! — Alle Midler ville tykkes Dem gode til at antaste hvad der

er mig dyrebarest i Verden — og alle Midler ville tykkes mig retfærdige til at forsvare min Eiendomsret. Deres tilsyneladende Ligegyldighed for min Mand er kun en Udflugt af Deres snedige Coquetteri, der ikke kan føre mig bag Lyset. De vil behage ham; — jeg vil vide at nedsætte Dem i hans Øine. Til dette Øieblik har jeg fortiet ham Deres vanærende Eventyr i Rouvray; nu vil jeg ingen Skaansel kjende. Skulde han glemme mig et Øieblik for Deres Skyld — mig, som har givet ham saamange Beviser paa Kjærlighed og Hengivenhed — saa lad ham anstille en Sammenligning, og han vil see, for hvilken Kone han har opoffret mig!"

„Mathilde! Mathilde! Tag De Dem iagt!" — raabte Ursula og tilkastede mig et forbittret Blik — „Vogt Dem for hvad De siger! . . . En saadan Bagvaskelse tilgiver jeg Dem aldrig — forstaaer De mig?"

„Jeg vidste nok, at min Mand ikke var Dem ligegyldig — ellers vilde De ikke være bange for at han skulde komme til Kundskab om dette Eventyr."

„Jeg skatter Deres Gemals Agtelse saa høit som enhver anden brav Mands — og det er afskyeligt af Dem at ville berøve mig den," — sagde Ursula med fornærmet Værdighed.

„De skatter hans Agtelse, og dog undseer De Dem ikke ved at yttre de letfærdigste Grundsætninger i hans Paahør — De undseer Dem ikke ved at spotte over de helligste Følelser, der gives i Livet! — Nei, jeg bliver meer og meer overbeviist om Deres Brynde. Deres naturlige Snedighed sagde Dem, at De ikke var istand til at behage ham ved ædle og ophøiede Egenskaber; De kunde kun fængsle hans Phantasie ved en usædvanlig, sandselig Pirren; men alle disse fiintberegnede Rænker have kun til Formaal at faae ham til at tilbyde et Hjerte, som Herr Chopinelle eengang var i Enebesiddelse af."

„Mathilde! Vogt Dem! — Driv mig ikke til det Yderste!"

„O — nu da jeg kjender Dem, frygter jeg Dem ikke mere. Kun min Tvivl om Dem kunde være farlig for mig; men den er heldigviis hævet."

„Nu vel!" — raabte min Cousine og søgte ikke længer at dølge mig de afskyelige Følelser, der rasede i hendes Indre — „Da Deres Tvivl er hævet — Da De kjender mig — Da De fornærmer mig — behøver jeg ingen Hensyn at tage til Dem længer ... og det har kostet mig Tvang nok at forstille mig for Dem saa længe. De har demaskeret mig, forsikkrer De ... Nu vel, saa see mig frit i Ansigtet!"

Jeg blev forfærdet over det frække og ondskabsfulde Udtryk, der afmalede sig i Ursula's Mine.

„I en heel Række af Aar har denne Maske været mig høist besværlig," — vedblev hun.

„I en heel Række af Aar? Hvad vil De sige dermed, Ursula?"

„Ei! — Det overrasker Dem? ... De ansaae mig for en hengiven Veninde — ikke sandt? — En Søster — en aabenhjertig, ufordærvet Pige? — og hun trak paa Skuldrene.

„Min Gud! — O, min Gud!"

„Men glemmer De da Alt, hvad jeg har maattet døie og lide for Deres Skyld siden Deres Barndom?"

„For min Skyld?"

„For Deres Skyld, Mathilde. Anseer De mig da for saa uømfindtlig, saa dorsk eller saa stupid, at jeg skulde glemme min Barndom? — De aner ikke, hvormeget Had og Nid der har samlet sig imod Dem i mit bittert krænkede Hjerte, siden et ulykkeligt Tilfælde bragte os sammen."

„Og jeg — o, hvor har jeg velsignet denne Dag, da jeg troede, den bragte mig en Søster!"

„De skulde have forbandet den — thi dengang bragte den Dem et Offer — siden en Fjende." —

„En Fjende? Et Offer? Store Gud, hvad har jeg da forbrudt mig?"

„Skete det ikke i Deres Navn? Var det ikke for Deres Stolthed, jeg hver Dag blev offret? ... De har altsaa ganske forglemt, at jeg ved enhver Leilighed blev ydmyget, saaret og sat tilside ... og at alt dette udelukkende skete for Deres Skyld? Nei, der gives ingen optænkelig Qval, der kunde paalægges Egenkjærligheden, uden at jeg maaatte døie den hver Dag, saa ofte man sammenlignede mig med Dem. Som Barn var min Opdragelse kun en Velgjerning, jeg havde Deres Godgjørenhed at takke for ... Gav man mig et eller andet elegant Klædningsstykke, skete det som en Almisse, man tilkastede mig paa Deres Bekostning! — O, det var endnu ikke Alt! — For Dem gaves der kun Roes, Belønninger, Smigrerier — for mig Bebreidelser, Irettesættelser, Straffe, raae og haanlige Ord! Og De troer, at jeg kunde glemme alt dette? De veed ikke, at Arret af Saar, der slaaes saa dybt, saa brændende dybt, aldrig forgaaer? De troer endnu at have en uindskrænket Ret til at bebreide mig en Forseelse og true mig?"

„O, min Gud!" — raabte jeg og skjulte mit Ansigt i Hænderne — „Frøken de Maran's djævelske Haab bedrog hende ikke; hun vidste vel, i hvilken Sjæl hun lod Misundelsen slaae Rod!"

„Hvad bryder jeg mig derom?" — udbrød Ur-

fula med ny Heftighed „Hvad bryder jeg mig om Haanden, der har slaaet mig? Jeg tænker kun paa Slaget, jeg fik. Har jeg ikke — o Gud! — maattet lide saa uendeligt, fordi man knede mig i Støvet, blot for at hæve Dem saameget høiere? Hvormange Straffe maatte jeg ikke udholde som Barn? Hvor foragteligt behandlede man mig ikke som ung Pige? — Det var min Skjæbne, og den ramte mig ved Deres Side. Var Talen om vort Giftermaal, saa kunde De gjøre Fordring paa de meest glimrende Partier — jeg maatte skatte mig lykkelig ved at kunne ægte et jammerligt Hverdags-menneske. De var saa riig, saa skjøn, De var ud-rustet med saamange tilbedelsesværdige Egenskaber — Jeg, jeg var en stakkels fattig, enfoldig Pige, der ikke besad en eneste af de Behageligheder, man fandt saa henrivende hos Dem. — Og endelig gik Spaa-dommen i Opfyldelse ... De har ægtet en fornem, riig, aandrig og elskværdig Mand — Jeg har maattet vælge et latterligt, tølperagtigt Menneske. O, aldrig aldrig skal jeg glemme, hvad jeg følte, da man i Deres Paahør spottede den Mand, hvis Navn jeg bærer med Rødme — medens De i Deres uendelige Lykke fæstede Deres glædestraalende Øine paa Deres skjønne Brudgom. O, denne Forvindelse var det sidste, frygtelige Slag, der kunde ramme mig ...

ogsaa da skulde jeg være Modsætningen til den grændseløse Lykke, hvormed De allerede hidtil næsten ganske havde knust mig!"

„O, det er afskyeligt! — Veed De da ikke, at jeg ingen Deel havde i min Tantes Ondskab? Husker De ikke mere, hvorledes jeg ofte i vore Børneaar lod mig straffe, blot for at dele den Ydmygelse, man havde paalagt Dem? Betænk dog, at det senere ikke var min Skyld, at De ikke indgik et Ægteskab efter Deres eget Hjerte!"

„De tilbød mig Halvdelen af Deres Formue, mener De! — Modtog jeg den? Hvem siger Dem, at jeg ikke er ligesaa stolt som De? Hvem siger Dem, at Deres uophørlige Beviser paa Ædelmodighed og Medlidenhed ikke forbittrede mig endnu mere?"

„Men har De da altid hadet mig? Dette Venskab, som De stedse har forsikkret mig om ligetil dette Øieblik -- var det altid fremhyklet, altid forstilt? — Og dette Had har gjæret i Deres Hjerte siden vor tidligste Barndom? — O, hvor har det været Dem muligt at dølge det indtil nu? Har Intet kunnet formilde Dem, hverken min søsterlige Kjærlighed eller det Had, hvormed Frøken de Maran forfulgte mig? — Hvorledes ... De med Deres Aand skulde ikke have kunnet gjennemskue Frø-

ken de Maran — ikke gjættet, at man kun vakte Deres Nid og Misundelse ved de Ydmygelser, De maatte taale, medens man overvældede mig med Lovtaler — kun for at jeg eengang skulde finde en uforsonlig Fiende i Dem? — Ak, Ursula, hvis min Tante hørte Dem, hvor maatte hun triumphere over at hendes Had i Dem har fundet et saa blindt Redskab!"

„Anklag hende heller ikke altfor meget!" — udbrød Ursula utaalmodigt — „Hun sørgede for, at Drivhuusplanten i mit Bryst kom til Modenhed; men jeg var allerede fra Fødselen af ligesaa skinsyg og misundelig, som De var ædelmodig og høihjertet. Havde De været i mit Sted, og jeg i Deres, vilde alle Frøken de Maran's ondskabsfulde Beregninger have strandet; de vilde aldrig have vakt en misundelig Tanke i Deres Sjæl imod mig!"

„Men hvorfor hader De mig da, naar De anseer mig for ædel og høihjertet? Hvad Ondt har jeg gjort Dem?"

„Netop fordi De er ædel og høihjertet — netop derfor hader jeg Dem; jeg hader Dem, fordi jeg stedse blev ydmyget for Deres Skyld; jeg hader Dem, fordi De besidder Alt, hvad jeg misunder hos Andre; jeg hader Dem, fordi jeg har maattet rødme for Dem. Vi ere alene; jeg kan sige Dem det

ustraffet: Hvad der har drevet mit brændende Had til det høieste Punkt, er netop det, at De gjennemskuede mit latterlige Forhold til Chopinelle — at jeg i Deres Paasyn saae mig givet til Priis for min Svigermoders hele Foragt."

„Men De maa jo dog tilstaae, at der fandt en Forbindelse Sted, og at De fortjente denne Foragt."

„Det er jo netop det, der bringer mig til Raseri. For mig maatte De gjerne sige, ligesom Frøken de Maran, at jeg er hæslig og forvoren — det vilde aldeles ikke bekymre mig."

„Men —"

„Men — jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er; jeg vil ikke stride Dem imod — jeg siger jo ikke, at jeg har en eneste Grund til at føle, hvad jeg føler ... jeg siger kun, at denne Følelse er der. Tilfældet vilde, at jeg for Deres Skyld skulde saares paa de allerømfindtligste Steder ... Derfor holder jeg mig til Dem, og Dem hader jeg. Det er maaskee ingen logisk Slutning, men saaledes er det dog. Dette Sprog forundrer Dem? O, Krænkelse og Jammer udvikler vort Skarpsind paa en forunderlig Maade, Mathilde. Disse grusomme og strænge Lærere har jeg at takke for den Kunst, at jeg kan forstille mig og synes udvortes rolig. For Deres Skyld blev jeg ydmyget ... hvad kunde jeg gjøre

til Deres Skade? — Intet. Jeg taug, led og iagttog. De uendelige Lovtaler, man ødslede paa Dem, vakte det heftige Ønske i mig at opnaae disse roesværdige Egenskaber, der manglede mig og som man beundrede hos Dem — ved Kunst, ved hyklet Smidighed, ved studeret Coquetteri. Da jeg var femten Aar gammel, saae jeg, at De var skjøn — skjønnere end jeg. Da jeg i denne Henseende ikke kunde indlade mig i en Kamp med Dem, foresatte jeg mig at erstatte Skjønheden ved et mere marqueret Udtryk, ved en større Bevægelighed, en smægtende Mine. Deres Skjønhed var blændende og englereen; jeg vilde være henrivende, udfordrende, tillokkende; men Øieblikket var endnu ikke kommet. En Dag græd jeg af Raseri, da jeg tænkte paa den glimrende Fremtid, der ventede Dem, og paa den sørgelige Skjebne, jeg gik imøde. Tilfældigviis saae jeg mig i Speilet i dette Øieblik; jeg saae, at Taarerne næsten klædte mig ligesaa godt som den muntre, gale Latter. Da besluttede jeg at blive melancholsk og sentimental. De var riig; jeg var fattig; Dem smigrede man, mig behandlede man med Ligegyldighed og Ringeagt; Intet kunde synes naturligere eller interessantere end min Rolle som et resigneret Offer. Jeg giftede mig. De gjorde det samme. De var berettiget til ethvert Valg, og De har valgt en be-

undringsværdig Mand. Den samme Lykke har fulgt Dem i Deres Ægteskab. Skjøn, riig, ung, en Dame af Stand, havde De et pletfrit Rygte; De var en Afgud i denne Verden, der ikke nokſom kunde beundre Deres Skjønhed — der udtømte sig i Lovtaler over Deres Dyder. Yttrede De det ubetydeligste Ønske; strax stod man paa Pinde. Der har De et Billede af Deres Liv. Nu, er det ikke Lykke nok?" tilføiede hun med et Udtryk af Nid og Forbittrelse, der tydeligt røbede, at hun ansaae mig for den ulykkeligste af alle Koner.

Et Øieblik var jeg i Begreb med at betage hende sin Vildfarelse; jeg troede, at det vilde afvæbne hende; jeg vilde skildre hende den Angst, der allerede havde martret mig i de første Maaneder af mit Ægteskab, de Bagvaskelser, hvis Offer jeg havde været ... Men dette forekom mig dog som en utilgivelig Feighed, og jeg lod mig nøie med det simple Spørgsmaal —

„De hader mig altsaa, fordi De anseer mig for altfor lykkelig?"

„Ja. Naar jeg sammenligner Deres Tilværelse med min, saa misunder jeg Dem, og føler mig nedbøiet i Støvet. Hvorfor skal denne Forskjel finde Sted mellem os? Hvorfor gives der ikke et Fortrin, uden at De eier det? Ikke en Dyd, ikke en

fortræffelig Egenskab, uden at man beundrer den hos Dem? Deres Tante har, siden hun kom her, uophørlig tilhviskef mig ... og det vidste jeg da i Forveien ... at De var en af de meest agtede Koner, søgt og beundret af Alle. Man omtalte Dem stedse som et Mønster paa Ynde og Elegance, og bebreidede Dem ikke en eneste Svaghed, ikke et eneste Coquetteri. Og det siger man i den fine, sarcastiske Verden ... i en Verden, det er saare vanskeligt at føre bag Lyset ... medens jeg vegeterer i Provindsen, gift med en Fabrikant, hvem jeg kun kan beherske ved at dele hans Gemeenhed, der staaer i skjærende Modsætning til min Smag og hele tidligere Levemaade. Og det er langtfra ikke Alt. De skulde ovenikjøbet være Vidne til alle de utaalelige Plager, der følge med mit jammerfulde Liv. Siden Deres Besøg i Rouvray kunde min Svigermoder og min Mand ikke høre op med at støde i Basunen for Dem og bedøve mig med deres Lovtaler over Dem, ligesom fordum Frøken de Maran. O, De er en uforlignelig Kone! — det er muligt; men Deres uforskammede Lykke har dog vel ogsaa sin saarelige Side!"

Vrede og Misundelse havde nu bemægtiget sig min Cousine i den Grad, at hun ikke bemærkede min Bestyrtelse.

Da jeg hørte hende tale saaledes, kunde jeg forklare mig min Tantes Ord: „Jeg skal holde mig din Villie efterrettelig; jeg yttrer ikke et Ord til din Cousine om alle Lugarto's Afskyeligheder; tvertimod, jeg skal uophørlig minde hende om, at du stedse har været den lykkeligste af alle Koner — at din Skjebne bliver misundt af Alle — og at den gode saavelsom den slemme Verden kun nærer een Følelse for dig: Beundring og Høiagtelse."

Det undrede mig nu ikke længer. Frøken de Maran havde kun villet opægge min Cousines Misundelse, idet hun skildrede hende mit Liv fra en ligesaa smilende og fortryllende Side, som det i Virkeligheden blev undergravet af en nagende Kummer. Da jeg saae min Cousine saa opirret over min formodede Lykke, kunde jeg tydelig forestille mig den Glæde, hun vilde føle, hvis min sørgelige Stilling pludselig blev hende bekjendt; og for ingen Priis i Verden vilde jeg unde hende denne Triumph.

„Altsaa det er den hemmelige Grund til Deres Had? — De tilstaaer den idetmindste aabenhjertet. Og hvilke Planer har De smeddet for Øieblikket? Vil De berøve mig min Mand?... Er det den Hævn, De vil tage over mig?"

„Paa det Punkt, vi nu staae til hinanden, troer jeg ikke De kan gjøre Regning paa, at jeg vil gjøre

Dem til Medviderske i mine Planer! —" udbrød Ursula opfarende.

„Det er ikke vanskeligt at gjætte dem," — svarede jeg. — „Jeg vil da meddele Dem min uigjenkaldelige Beslutning. Jeg skriver øieblikkelig til Deres Mand, og beder ham komme hertil snarestmuligt. Naar han kommer, vil jeg meddele ham min Mistanke; jeg kan gjerne sige, at den maaskee er ufornuftig; men jeg vil bede ham om at bringe Dem herfra. De vil fra nu af være min farligste Fjende; og jeg indseer ikke, jeg har nogen Grund til at skaane Dem. Desaarsag agter jeg ogsaa at meddele min Mand Alt, hvad der er forefaldet mellem Dem og Chopinelle i Rouvray."

„De vil altsaa Krig, Mathilde? Nu vel, saa lad det da være Krig! — Alle Midler ere fortræffelige, naar de føre til Maalet ... jeg haaber snart at overbevise Dem derom."

Og Ursula forlod mig.

Sjette Capitel
Hjemkomsten.

Da Ursula var gaaet, var min første Tanke at opsøge min Mand og meddele ham min Samtale med min Cousine.

Ulykkeligviis var han allerede tidligt samme Morgen taget paa Jagt.

Jeg befalede Blondeau, ufortøvet at melde mig, naar han kom hjem. Man ringede til Frokost, og Gontran blev borte.

Frøken de Maran vare allerede i Salonen, da jeg traadtre ind i den. Hun spurgte efter min Cousine; jeg svarede, at hun formodentlig maatte være paa sit Værelse.

Man vilde opsøge hende der, men fandt hende ikke.

Morgenen var ret skjøn; jeg formodede, hun gik og spadserede i Parken; der blev ringet anden Gang, men hun indfandt sig ikke.

Pludselig greb den Tanke mig, at hun maaskee var gaaet efter min Mand, for at opsøge ham. Men man fortalte mig, at min Mand var kjørt fra Slottet med en Jæger og sine Hunde, for at jage i Sumpene.

Dette beroligede mig igjen; jeg satte mig alene tilbords med min Tante, og hun sparede ikke paa ondskabsfulde Anmærkninger med Hensyn til Gontran's og Ursula's Fraværelse.

Jeg var saa udelukkende beskjæftiget med Tanken om min Samtale med min Cousine, at disse Yttringer af min Tante, der ellers vilde have været mig yderst piinlige, nu næsten vare mig ligegyldige. Da vi stode op fra Bordet, foregav jeg, at jeg havde nogle Breve at skrive, inden Postbudet kom, for at kunne opholde mig uforstyrret i mit Værelse. Jeg overlod derfor Frøken de Maran til sin Skjebne og sit Strikketøi.

Klokken slog to. Hverken Gontran eller Ursula vare komne tilbage.

Jeg lod Blondeau kalde og bad hende erkyndige sig hos min Cousines Kammerpige, om hendes Frue ingen Befalinger havde givet hende.

Blondeau kom strax tilbage og kunde ikke meddele mig Andet, end at Madame Secherin havde taget en Bog ud af Bibliotheket og var gaaet ned at spadsere i Parken.

Jeg gjennemsøgte Parken og alle dens Gange, men intetsteds traf jeg min Cousine. En lille Dør, der førte ud til Skoven, stod aaben; Ursula maatte have forladt Parken gjennem denne Dør. Maaskee

havde hun den foregaaende Dag aftalt et Rendezvous med Gontran.

Denne Tanke forfærdede mig; det var mig yderst magtpaaliggende at tale med Gontran, inden Ursula fik Leilighed dertil.

Fuld af Fortvivlelse vendte jeg tilbage til Slottet.

Min Tante sagde, at Ursulas's Fraværelse begyndte at ængste hende, og at jeg burde sende nogle Folk ud i Skoven for at oplede hende, da hun rimeligviis havde forvildet sig.

Men netop i dette Øieblik traadte min Cousine ind i Salen.

Hun hilsede mig saa venligt og hjerteligt, som om Scenen samme Morgen slet ikke havde fundet Sted.

Hendes Kinder glødede, hendes Øine straalede; i hendes Mine laa et vist Udtryk af Stolthed og Triumph; hendes støvede Silkehalvstøvler vidnede om, at hun maatte have gjort en lang Spadseretour; de to farvede Baand paa hendes Straahat flagrede om hendes Skuldre; hendes lange, brune Lokker bølgede i vild Uorden ligened til hendes Barm, som et Torklæde kun halvt tilhyllede.

I den ene Haand holdt hun en stor Bouquet Markblomster.

Hun fortalte mig og min Tante, at hun var

gaaet igjennem Parken ind i Skoven og var halvt om halvt faret vild i den; men da Veiret var saa fortræffeligt, havde hun villet benytte en af de sidste Høstdage og moret sig med at plukke Blomster. Først, da hun var kommen dybt ind Skoven, var det faldet hende ind, at hun maatte tænke paa Tilbageveien. En Brændehugger, hvem hun havde mødt og tiltalt paa sin Spadseregang, havde endelig viist hende Veien og ført hende tilbage til Slottet.

Denne simple og naturlige Fortælling forjog min overilede Mistanke.

Jeg troede min Cousine saameget snarere, som Jægeren, der havde ledsaget min Mand, kom tilbage til Slottet i samme Øieblik, som Postbudet overleverede os vore Breve, og medbragte Gontran's Undskyldninger. Gontran lod mig hilse, at jeg ikke maatte være urolig for hans Skyld; Jagten havde taget længere Tid, end han havde ventet, og han vilde neppe komme hjem førend til Middagsbordet henad Aften. Jeg udspurgte selv Jægeren; han forsikkrede mig, at det netop var en Time siden, han havde forladt min Mand ved Sumpen, hvor han endnu jagede i dette Øieblik.

Hans Ord beroligede mig fuldkommen. Det var mig Alt om at gjøre at faae min Mand itale, inden Ursula traf sammen med ham; jeg gjentog

derfor min Befaling til Blondeau: at give vel Agt paa, naar han kom, og ufortøvet bringe ham ind til mig, da jeg havde Noget af den yderste Vigtighed at meddele ham.

Da jeg havde talt med Blondeau, gik jeg atter ind i Salen.

Jeg fandt min Tante beskjæftiget med nogle Breve, som hun just havde erholdt fra Paris, og som hun gjennemlæste med den meest spændte Opmærksomhed.

Jeg veed ikke, om hun lagde Mærke til min Indtrædelse eller ei; men hun saae ikke op fra sine Breve, og flere Gange raabte hun, som ude af sig selv af Forbauselse —

„O, min Gud! — Hvem skulde have anet det! — Man vilde have rakt hende Sacramentet uden Skriftemaal! — Hvad vil der blive af! — Bør man forberede ham derpaa? — Bør man dølge det for ham? . . . Det er forfærdeligt!“

Foruroliget over disse Udbrud, sagde jeg, da jeg ikke kunde antage, hun havde bemærket min Indtrædelse — „Nu, Tante — har De faaet gode Efterretninger fra Paris?“

Men uden at svare mig, uden at røbe noget Tegn til at hun havde hørt mit Spørgsmaal, vedblev hun at tale med sig selv — „Hvad det vil vække en Opsigt! . . . Men hvorledes skal man

kunne hindre det! — Hvilken Lykke er det ikke, at jeg endnu kom tidsnok til at kunne bringe det Hele i Orden!"

Disse sidste Ord aabnede en vid Mark for mine Tanker og forfærdede mig. Jeg vidste ikke, hvad Talen var om, da jeg hørte min Tante skatte sig lykkelig over at være kommen tidsnok „for at bringe det hele i Orden"; men en hemmelig Anelse havde allerede tidligere sagt mig, at en eller anden ondskabsfuld Plan maatte ligge til Grund for hendes Ankomst til Maran, og at de revolutionaire Uroligheder i Paris kun havde været et intetsigende Paaskud.

Jeg traadte nærmere hen til hende, og gjentog saa høit, at hun nødvendigviis maatte høre mig —

„Nu, Tante, har De erholdt gode Efterretninger fra Paris?"

Hun syntes at blive overrasket.

„Hvorledes?" — sagde hun — „du her? — Har du hørt, hvad jeg har sagt?"

„Jeg har rigtignok hørt det; men det er mig umuligt at forstaae det Allerringeste af det, jeg hørte."

„Desto bedre — desto bedre ... thi Tiden er ikke kommen endnu. O, min Gud! Skulde det være muligt!" vedblev hun og strakte begge Hænderne iveiret.

„De synes at være levende greben, Tante; jeg vil lade Dem være i Ro."

„Jeg synes at være greben? — Det troer jeg nok .... jeg er det kun altfor levende, og du vil kun alt for snart erfare Grunden dertil."

„Disse Breve have altsaa Interesse for mig?"

„Interesse for dig? Ja, meer end du aner. Men du seer, jeg er endnu ganske fra mig selv, og det er kun en Følge af disse Efterretninger. Men jeg kan endnu ikke troe det ... Nei, nei! Sligt kunde du ikke være istand til!"

„Hvad er det, De taler om, Tante? Ere disse Efterretninger da saa foruroligende for mig? Hav dog Medlidenhed med mig! Forklar Dem tydeligere?"

„Jeg forklare mig? — Hvor vilde det være mig muligt i din Mands Fraværelse? — Vi maa først vente paa ham; og selv da veed jeg ikke, om jeg tør vove det. Siig mig, er han virkelig saa heftig, som man holdt ham for inden hans Formæling? Han maatte dengang ofte anstrænge sig voldsomt, for at holde sig i Tømme."

Jeg saae min Tante stivt i Ansigtet.

„Jeg maatte have undret mig i høi Grad, hvis Deres Komme hertil ikke var bleven ledsaget af en eller anden sørgelig Begivenhed. Jeg er fattet paa

Alt, og jeg sætter hele min Fortrøstning til min Mands Hjerte."

„O, det er jo saa meget desto bedre; saa behøver jeg ikke at kalde hele min Veltalenhed til Hjælp. Du gjør fuldkommen ret i at sætte din Fortrøstning til din Mands Hjerte; det slaaer dig aldrig feil. Det er en prægtig Tanke, den. Men det være nu, som det vil ... gjør ikke formegen Regning paa denne Følelse, og vogt dig vel for at være alene sammen med ham; thi jeg, mit kjære Barn — jeg er desværre gammel, jeg er svag og vil ikke kunne forsvare dig."

„Forsvare mig? — Mod hvem?"

„Mod din Mand; thi mod min Villie kommer jeg altid til at tænke paa, at Fyrst Ksernikv ofte pryglede sin Kone, den skjønne Prindsesse Ksernika, dygtigt af ... og det for en ringere Brøde end denne, paa min arme Sjæl!"

„Jeg seer med Fornøielse af disse Overdrivelser, min Frøken, at De kun vilde drive en jammerlig Spøg med mig."

„En Spøg? ... Ja, Gud give, det var Spøg! Men du vil kun altfor snart indsee, at her handles om noget saare Alvorligt. Alt, hvad jeg som en nær Slægtning kan og bør gjøre, er at lægge mig imellem, hvis det skulde gaae for vidt."

Jeg kjendte min Tanke for godt til at jeg turde haabe at erholde en nærmere Forklaring af hende eller sætte en Skranke for disse gaadefulde Ord; jeg svarede derfor med en Kulde, hvorpaa hun ikke var fattet:

„De vil undskylde, at jeg forlader Dem, min Frøken; jeg maa gjøre mit Toilette til Bordet."

„Skynd dig, skynd dig, min Lille! Og gjør dig saa pyntelig som du kan! Et fortræffeligt Toilette afvæbner sommetider de allerstørste Tyranner. Den skjønne Prindsesse Kjernika forstod sig ogsaa ret godt derpaa og havde i den Henseende ingen Forsømmelse at bebreide sig. Hun klædte sig altid fortryllende, naar hun vilde bekæmpe en huuslig Storm; triumpherende og opstudset paa det Stadseligste kom hun da altid sin Mand imøde, og havde sit Toilette at takke for, at han i det Høieste kun slog hende eet Lem istykker ad Gangen ..."

Jeg forlod Salen og hørte ikke hele Indholdet af denne Frøken de Maran's modbydelige Spøg. Jeg gik op paa mit Værelse, for at vente paa Gontran.

Neppe var han kommen hjem, før han søgte mig op, da jeg havde ladet ham anmode derom.

Hans muntre, sorgfrie Mine overraskede mig, da jeg i flere Dage havde seet ham saa sørgmodig

og eftertænksom. Da han var traadt ind, omarmede han mig ømt.

„Om Forladelse, min Mathilde! Tusind Gange om Forladelse, hvis min Udeblivelse har ængstet Dem; men jeg har ladet mig henrive som et Barn af Jagtens Glæder, og idag, som ellers, stoler jeg paa Deres venlige Overbærelse."

Min Mands Undskyldninger overraskede mig endnu meer; det var længesiden han havde gjort mig nogen.

„Det glæder mig, at denne Jagt er faldet saa heldigt ud," — sagde jeg — „De synes at være langt muntrere idag end de foregaaende Dage."

„Intet er naturligere. De veed, hvorledes de mindste Aarsager ofte kunne frembringe store Virkninger. Imorges, da jeg kjørte ud, var jeg i daarligt Humeur; jeg begyndte Jagten ganske maskinmæssigt, uden at føle den ringeste Fornøielse. Himlen var ganske overtrukken. Pludselig trængte en klar Solstraale gjennem Skyerne; Naturen syntes at oplives og at reflectere den; — jeg veed ikke, hvoraf det kom; men det gik mig ligesom Naturen. Jeg var mørk og forstemt, men blev pludselig munter og glad — lykkelig og tilfreds, som i mit tyvende Aar — eller rettere, som den Dag, De udtalte de Ord — „Jeg elsker Dem." See engang

paa mig," — vedblev han henrykt — „Betragt mig og slut fra mig til Dem, om De ogsaa nærer en uforglemmelig Erindring om denne skjønne Dag i Deres Hjerte!"

Det var sandt; jeg havde aldrig seet min Mand smile gladere og tilsyneladende lykkeligere end netop nu.

„I Sandhed," — sagde jeg, uden ganske at kunne dølge ham min Forundring — „Deres Ansigt straaler af Glæde og erindrer mig om mit Livs skjønneste Dage."

„O, ja," — svarede han en Smule langtrukkent — „Min Lykke er uendelig; den vil stedse lyse mig ud af Øinene, og jeg troer ikke, jeg vilde kunne dølge den, om saa mit Liv stod paa Spil."

„Saa være denne Solstraale velsignet, min Ven, siden den har kunnet frembringe denne store Forvandling."

Gontran betragtede mig smilende.

„O, jeg maa tilstaae Dem Alt," — sagde han „Det er ikke blot denne Solstraale, der har forvandlet mig; jeg er ogsaa, saa at sige, bleven truffet af en moralsk Solstraale, der har oplyst min Aands Skyggesider. Behøver jeg endnu at sige Dem, min Elskede, at det er Deres Billede, der har bevirket dette Under?"

„Virkelig, Gontran? — O, forklar Dem!"

„Jeg spurgte mig selv, hvorfor min ydre Forstemthed stod i en saa skjærende Modsætning til Naturens klare Glands. Jeg spurgte mig, om jeg da ikke besad Alt, hvad der kunde gjøre Tilværelsen behagelig og misundelsesværdig ... om jeg ikke havde en skjøn, varmtelsket Kone — en af de bedste ædleste Koner, der kunde begrunde en Mands Lykke — at takke for denne Tilværelse. Men det er endnu ikke Alt! Et nyt Kjærlighedsvant, et nyt Baand vil snart binde os fastere til hinanden. „Og jeg er mørk og forstemt?“ — sagde jeg til mig selv — „Jeg nyder ikke med Henrykkelse ethvert Dieblik af denne Tilværelse?“ — Det forekom mig, min dyrebare Mathilde, som om jeg var opvaagnet af en lang, skrækkelig Drøm.“

„O, Gontran, Gontran! Taler De Sandhed? O, min Gud!“

„O, ja, jeg taler Sandhed. Lykken indgyder os atter Oprigtighed — den gjør os atter aabenhjertige. Da Mindet om Dem, Mathilde, først havde aabnet mig denne glade Udsigt til en lykkelig Fremtid, nølede jeg ikke med at skue dybere ind i mit eget Indre og efterforske den første Grund til disse taabelige, onde Luner, hvoraf jeg havde ladet mig beherske i den senere Tid. Skal jeg tilstaae Dem det, Mathilde? Vil jeg kunne det? O ja, jeg føler,

at jeg har Mod dertil. Ja, min Omfindtlighed var saaret paa det dybeste af Deres Cousines usle Spotterier, og jeg var, ligesom en Skolepog fra Provindserne, enfoldig nok til at harme mig derover; jeg hadede hende, fordi hun havde gjort sig lystig over min Erklæring; jeg følte mig grændseløs krænket — ikke i min Kjærlighed ... tro ikke det, Mathilde ... men i min Egoisme. Men da jeg nu tænkte paa min Mathilde, paa den lille Engel, ved hvem De har lovet at forsøde vor Fremtid, svandt alle disse mørke Griller, og jeg kommer nu hjem til Dem — angerfuld, og, hvad der endnu er bedre, mere øm, mere forelsket, mere lidenskabelig end nogensinde før."

Og min Mand kyssede min Haand med en fortryllende Ynde.

Jeg troede, jeg drømte.

Jeg kunde umuligt troe, hvad jeg hørte. Hvilken lykkelig Vending havde fremkaldt denne Forandring i Gontran's Hjerte? Hans Ord lød saa simpelt, saa naturligt; han talte med en saa alvorlig Sindsbevægelse om vort Barn, at jeg ikke kunde troe, han løi for mig ... og desuden — hvad Grund kunde han vel have til at lyve?

Denne uventede Lykke, i Forening med de afskyelige Følelser, der havde martret mig hele Dagen,

forvirrede mig i den Grad, at jeg sank ned i en Lænestol og befandt mig i en Tilstand, der kom en Afmagt nær.

Jeg trykkede begge Hænderne mod min Pande, for at samle mine Tanker.

Efter et Dieblikš Taushed udbrød jeg —

„Ogsaa jeg maa bede om Tilgivelse, min Ven, fordi jeg ikke strax kunde finde Ord til at takke Dem for disse Beviser paa Deres overordentlige Godhed; men ihvorvel min Overraskelse er glædelig, er den dog ogsaa saa alvorlig, at Udtryk fattes mig til at betegne Dem min Erkjendtlighed."

Jeg befandt mig i en ubeskrivelig Forlegenhed; jeg troede paa Oprigtigheden af hans gjenoplivede Kjærlighed til mig, og vidste ikke, om jeg nu skulde aabenbare ham den Samtale, jeg havde holdt med Ursula om Morgenen, samt meddele ham hendes grusomme Planer og den Frygt, hvori hun havde sat mig for hans Skyld.

For at udforske ham, sagde jeg —

„Apropos — Herr Secherin reiste imorges ... Vidste De det maaskee, min Ven?"

„Men hvorfor har han ikke taget sin Kone med? Det vilde jo have været en fortræffelig Leilighed til at opfylde det Løfte, hun gav mig," — svarede Gontran i den naturligste Tone af Verden. — „Hun

burde have benyttet den," — tilføiede han ødbreidende — „Hun var Dem denne Opmærksomhed skyldig, da jeg reentud havde erklæret hende, at Deres Rolighed var afhængig af hendes Afreise."

„Maaskee," — sagde jeg med et tvungent Smiil, der skulde dølge min Bevægelse — „Maaskee angrer hun at have viist sig saa grusom imod Dem og frabedet sig enhver Opmærksomhed paa Deres Side; maaskee hendes Utilbøielighed kun var tilsyneladende."

„O, saa har hun staaet sig selv i Lyset," — svarede Gontran munter — „saa har hun, som man siger, forsømt Djævelens Minut. Nu er det for silde; min Skytsengel stager atter ved min Side; og den er for skjøn og for god til at den ikke skulde beskjærme og bevare mig mod alle ondskabsfulde Angreb."

„For Øieblikket er De rolig," — sagde jeg smilende — „men min Cousine er yderst snild, hun er en stor Fristerinde; og Deres stakkels Mathilde —"

„Min stakkels Mathilde er en lille ondskabsfuld Skjælm," — afbrød Gontran mig med Ømhed — „Istedetfor at antage denne beskedne, resignerede Mine, maa hun have bemærket, at hun fra dette Øieblik af er min eneste Beherskerinde. Ja, jeg troer, at min stakkels Mathilde er begavet med disse overnaturlige Kræfter, ved hvilke hun, ligesom de usyn=

lige Genier, ved et eneste Vink kan forvandle Storm til Havblik og Nedslagenhed til en sød og munter Glæde. Hun har kun vinket, og min Sjæl strømmer over af Salighed. Min stakkels Mathilde minder mig om de Feer, der længe holde deres Magt skjult, for pludselig at gjøre den følelig i dens fulde Storhed; og jeg kunde let frygte for at blive hende en altfor underdanig Slave, hvis man ikke herskede, netop idet man adlød hende. Men jeg maa forlade Dem, min dyrebare Skytsengel. Pynt Dem elegant, for at vort Blik paa Deres Cousine kan tolke de Ord — „O, den arme Ursula!""

Gontran kyssede mig paa Panden og lod mig sidde i et Slags bedøvende Henrykkelse.

Syvende Capitel.

Verdens Omtale.

Nu, da jeg med koldt Blod tænker over min Mands Ord, kan jeg ikke forstaae, hvorledes jeg kunde fæste Lid til deres Oprigtighed — hvorledes det var muligt, at dette pludselige Anfald af Ømhed, forklaret mig paa en saa sælsom og eventyrlig Maade, ikke vakte min Mistanke.

Men dengang vidste jeg endnu ikke, at lidenskabelige Forsikkringer næsten altid tjene til Skalkeskjul for Forræderie og Troløshed. Jeg var jo ogsaa saa ulykkelig; jeg trængte saa heit til en deeltagende Følelse i min Mands Hjerte, at jeg blindt overlod mig til denne uventede Lykke. Jeg gjerde desuden ogsaa Regning paa min Klogskab og mit skarpe Blik, hvorved jeg haabede at gjennemskue min Cousines egentlige Planer.

Det gik muntert til ved Bordet. Frøken de Maran yttrede intet Ord, der kunde hentyde til de Trudsler, hun allerede havde ladet sig mærke med.

Gontran var saa opmærksom og saa kjærlig imod mig, at min Tante flere Gange raillerede over ham.

Da vi vare i Begreb med at reise os fra Bordet, sagde min Cousine i en beklagende Tone —

„Ak, hvor du er lykkelig, Mathilde, at du kan tilbringe Efteraaret og en Deel af Vinteren her!"

„Jeg skulde mene, det var en Lykke, du tog Deel i, Ursula," — sagde Frøken de Maran — „Er den fortræffelige Herr Secherin ikke henrykt over at see og vide dig her? Vil han ikke lade dig boe her til evige Tider? Har han ikke drevet sin Frielighed saavidt, at han selv bragte dig hertil?"

„Det har han, Frøken de Maran," — svarede

Ursula — „men man kan ikke altid leve efter sit Ønske. Naar min Mand kommer tilbage — og han kommer snart, thi jeg har indstændigt anmodet ham derom i mit Brev idag — vil han see sig nødt til at reise til Paris, og jeg ledsager ham naturligviis."

„Nu, det er jo noget ganske Nyt!" udbrød min Tante — „Førend han reiste, forsikkrede han mig om, at du kunde blive her lige til Januarmaaned, og derpaa reise til Paris i Forening med Gontran og Mathilde."

„Det havde ogsaa sin Rigtighed dengang — det var vor Bestemmelse. Men en af hans Correspondenter i Paris, fra hvem jeg nylig har modtaget et Brev ... thi jeg har den Vane at aabne min Mands Breve i hans Fraværelse," — sagde Ursula smilende ... „tilskriver ham, at det er uundgaaelig nødvendigt, han indfinder sig i Paris i Anledning af Oprettelse af et Banquierhuus, hvormed han — som jeg formodentlig har fortalt Dem — agter at træde i Compagni. Jeg kan derfor kun tilbringe en fire à fem Dage hos dig, min kjære Mathilde, og i Paris ville vore Selskabscirkler neppe blive de samme. Jeg, en beskeden Banquiers Kone ... og du, den glimrende Vicomtesse Lancry ... det er ikke rimeligt, at vi To ofte komme i Berørelse med hin-

anden. Vort Ophold i Paris vil næsten være det samme som en Skilsmisse."

„I skulde boe i et og det samme Huus i Paris, for at vedligeholde Monstret paa to harmonerende og i hinanden sammensmeltede Huusholdninger, — sagde Frøken de Maran — „Alle disse fortræffelige Beslutninger ere altsaa gaaede i Vasken?"

„Det var uheldigviis kun Pensionærdrømme, der ikke lode sig udføre i Virkeligheden," — svarede Ursula smilende — „Skjøndt jeg for min Part beklager, at jeg maa renoncere paa dette skjønne Haab, maa jeg dog stræbe at finde mig deri."

„Men De maa ogsaa gjøre Sandheden den Ære at tilstaae, kjære Cousine, at det eneste Værelse, vi kunde stille til Deres Disposition, just ikke har noget Tiltrækkende ved sig," — sagde Gontran.

„De er uretfærdig, min kjære Fætter; vi vilde gjerne have indskrænket os langt mere, for blot at kunne blive hos vor kjære Mathilde; men Faubourg Saint Honoré ligger for langt borte fra Forretningslivets Virkeplads, til at min Mand kunde bosætte sig der."

Maaltidet var endt, og jeg reiste mig.

Gontran rakte min Tante Armen og førte hende forbi Ursula og mig.

I det Dieblik, vi vilde træde ind i Salonen, hviskede min Cousine mig sagte i Øret —

„Det var min Hævn. Er du tilfreds med den?"

Da Tjeneren havde bragt os Caffe, antog min Tante en saare alvorlig Tone.

„Nu ere vi alene og ganske en famille," — sagde hun — „Nu kunne vi tale ganske ugeneert."

Med disse Ord trak hun nogle af de Breve, hun samme Dag havde faaet fra Paris, op af Lommen, og tilkastede mig et ondskabsfuldt Blik.

„Hvad vil De sige dermed, Frøken? — spurgte Gontran.

„Det skal De strax faae at høre. Men først maa De love mig, at De vil forholde Dem rolig og ikke lade Dem henrive af Deres første Bevægelse. Imidlertid kan Ursula see efter, om ingen af Tjenerne er bleven tilbage i Spisesalen."

Ursula stod op, aabnede Døren, saae ind i Spisesalen og kom derpaa tilbage igjen.

„Der er Ingen" — sagde hun.

„Men hvortil alle disse Forsigtighedsregler?" — spurgte Gontran.

„Buonaparte sagde, man skulde aldrig lade sit smudsige Linned vaske udenfor Huset. Forlad mig dette Udtryk . . . det røber en smuk Menneskeforstand. Men inden jeg begynder," — tilføiede hun og vendte

sig til Ursula — „er det nødvendigt, min Lille, at jeg forklarer dig den tilsyneladende Modsigelse mellem mine Ord nu og før."

„Hvorledes det, min Frøken?"

„Jeg var kommen overeens med Mathilde om aldrig at lade et Ord falde om de afskyelige Bagvaskelser, hun har været et Offer for, eller den bittre Kummer, der forgiftede hendes Hvedebrødsdage. Jeg har derfor skildret dig din Cousine som den allerlykkeligste Kone. Ak, det forholder sig desværre ikke saa. Du vil tvertimod faae at see og høre, at hendes Liv, lige siden hun blev gift, ikke, naar man undtager nogle faa Hyrdetimer, har været Andet end en eneste frygtelig Qval — og at denne endnu Intet har at betyde mod hvad Skjæbnen har gjemt til hende i Fremtiden."

Medens Frøken de Maran talte saaledes, betragtede Ursula mig med stedse stigende Opmærksomhed. Var jeg ikke saa ofte bleven bedraget af hendes Hykleri, vilde jeg sige, at hun betragtede mig med Interesse.

„Men, Frøken, jeg spørger Dem endnu engang — hvorom er Talen?" — udbrød Gontran heftigt.

„Min stakkels Gontran!" — svarede min Tante — „De vil kun altfor snart faae det at vide; thi det angaaer Dem som Familiefader; men først maa

De give mig Deres Ord som Adelsmand paa at De i det Høieste kun vil troe det Halve af Alt, hvad jeg fortæller Dem, og tilskrive Omstændighederne og Overdrivelsessygen den anden Halvdeel. Desuden maa De betænke, at det er mig, der har opdraget Deres Kone; og De maa derfor af en dobbelt Grund — nemlig baade af Hensyn til mig og til hende — ikke altfor hurtigt lade Skinnet forlede Dem til en ugunstig Dom. De maa indrømme, at vi bør betragte Sagen saavel pro som contra, inden vi tør skride til en Beslutning."

Hvormeget jeg end anstrængede mig, var det mig dog umuligt at gjætte, hvor Frøken de Maran vilde hen.

Jeg nærede en saa fast Tillid til mig selv, at jeg ikke følte den ringeste Uro, skjøndt jeg vel vidste, jeg maatte forberede mig paa en Nedrighed.

„Er det mig, der handles om, min Tante," — sagde jeg — „saa beder jeg Dem indstændigt om at bevise mig den Naade at forkorte Deres Indledninger en Smule, for at vi endelig kunne komme til Maalet."

„Nu, nu — det kan man kalde en ædel Utaalmodighed ... men den beroliger mig; thi det er virkelig et godt Tegn. Herr Lancry! Veed De, hvad man hviske hinanden i Ørerne — eller retter sagt, veed De, hvad flere af vore Omgangsvenner,

hvem Revolutionen ikke har fordrevet fra Paris, ere fuldt og fast overbeviste om?"

„Nei, min Frøken."

„Nu vel, man nærer den Mening — man vil vide, at Deres Kone, inden hun tog til sin Cousine i Rouvray, tilbragte en Nat hemmelig i et Skovhuus, der tilhørte Herr Lugarto. Man kan vel næsten antage det for synonymt med et nydeligt lille natligt Rendezvous!"

Med disse Ord tilkastede Frøken de Maran mig et Slangeblik.

Jeg blev liigbleg.

„Ei, ei!" — raabte hun — „See dog den stakkels Lille! Hun bliver allerede ganske forvirret. O, min Gud — at jeg ogsaa skulde berøre det først! — Men hun syntes dog at være saa viis i sin Sag! — Ursula, her er min Lugteflaske ... giv hende gesvindt et Par Draaber!"

Ursula nærmede sig med en triumpherende og fornem Mine. Men jeg skjød hende sagte tilbage og sagde, at jeg ikke trængte til dem.

Dette Slag var forfærdeligt; da jeg ikke var forberedt derpaa, lammede det min Tunge.

Min Mand, der i Begyndelsen var bleven ildrød af Harme og Forbauselse, samlede sig snart og udbrød i en høi Latter.

„Hvorledes, Frøken de Maran? Hvad er det for en Historie, De opvarter os med? — Det er ingen Under, at min stakkels Mathilde blev saa consterneret; thi hvem havde kunnet vente en saadan Flauhed?"

Jeg tænkte i Hast paa at finde et Middel til min Retfærdiggjørelse, saalænge jeg endnu vilde være Gontran's Hemmelighed.

Frøken de Maran kunde ikke begribe den Ligegyldighed, hvormed min Mand optog hendes Efterretning. Hun vedblev —

„Inden De leer, uartige Dreng, skulde De dog lade mig tale ud og høre alle de enkelte Omstændigheder, man har meddeelt mig. Man siger altsaa, at Deres Kone har tilbragt Natten i Lugarto's Skovhuus. Nogle ville vide, at det skete frivillig og af Elskov. Denne Formodning forekommer mig noget dristig, da den forudsætter, at min Niece er en uværdig Skabning. Andre paastaae det Modsatte. De sige nemlig, at den stakkels Lille har begivet sig til dette Skovhuus, for at indfrie et Papiir, Gud maa vide, for hvilken Priis — som Lugarto var i Besiddelse af og som kunde have udsat Dem, min kjære Gontran, for Skjændsel og Vanære. I vil derfor ret vel indsee, mine Børn, at jeg er ligesaa uskyldig i denne Historie, som Nymphen Echo.

Jeg kunde ikke længer tvivle; Lugarto havde holdt Ord. For at hævne sig, havde han i flere Breve til min Tante og enkelte Andre af sine Bekjendte offentliggjort en opdigtet Skildring af denne frygtelige Nat, som enten maatte besudle mit Navn eller vanære Gontran.

Sandhed og Løgn var saa djævelsk udtænkt og sammenblandet i denne Skildring, at Verden af Ligegyldighed eller Ondskab uden Videre maatte antage den for factisk.

Jeg vovede neppe at see paa Gontran; jeg ventede et frygteligt Optrin. Min Bestyrtelse var ligesaa stor som min Tantes skuffede Haab.

Efterat min Mand havde bekæmpet sin Bevægelse, der ikke syntes at være stor, svarede han med iisnende Kulde, idet han trak paa Skuldrene —

„Nu, min Frøken, taber det Navn af en Bagvaskelse; det er jo ikke Andet end et vanvittigt Hjernefoster; og de Tider, hvori vi leve, ere i Sandhed altfor alvorlige til at man burde finde Fornøielse i at eftersladdre slige taabelige Historier."

„Hvordan?" — skreg min Tante — „Er det saaledes, De optager, hvad jeg meddeler Dem? — Lad den Onde hente Deres Philosophie!"

„Man vilde blive Philosoph for saare let Kjøb, naar det at foragte en Ammestueeventyr, der ikke

engang har Skinnet af en ondskabsfuld Løgn, kunde gjøre En værdig til den Titel. Mathilde skal ikke lægge sig slige Taabeligheder paa Hjerte; med to Ord skal jeg skildre Dem de ødiøse Omstændigheder, der ene og alene kunde give Anledning til at bringe Lugarto's Navn i Forbindelse med Fru de Lancry's. Dette Menneske har paa en jammerlig Maade misbrugt en Fortrolighed, som hans Venskab næsten paatvang mig, til at sværte min Kones Rygte. Jeg straffede denne Nederdrægtighed efter Fortjeneste jeg kaldte ham i tyve Personers Paahør for en Løgner og gav ham et Ørefigen; Følgen var en Duel; Lugarto fik et Kaardestik, og næste Dag reiste jeg til England, hvor jeg havde adskillige vigtige Forretninger at besørge. Efter min Afreise forlod Mathilde Paris, for at boe hos sin Cousine, medens jeg var borte! Da jeg kom tilbage fra London, tog jeg til Rouray og bragte hende til Maran. Nu, her har De hele Sandheden. Hvad de latterlige Formodninger angaaer, som man har gjort sig Umage for at meddele Dem, og som De meente vilde fængsle vor Opmærksomhed, saa erklærer jeg Dem endnu engang: De fortjene ikke engang et Svar, og hvis Mathilde ikke var barnagtig nok til at lade sig forstemme af Dem, vilde jeg ikke have ødslet et Ord paa Dem. Men man maa undskylde hende;

hun er først nylig traadt ind i Verden, og hendes rene og oprigtige Sjæl er naturligviis endnu ikke afstumpet mod slige Afskyeligheder. Men det vil ikke vare længe, inden hun lærer at betragte dem med Ligegyldighed."

Gontran vendte sig nu om imod mig, og vedblev med den bekrigste Ombed —

„Tilgiv mig, min Elskede! Mit ulykkelige Sammentræf med Lugarto har paadraget Dem denne Ubehagelighed; men jeg haaber, det vil blive den sidste."

Gontran's ædle og værdige Sprog rørte mig paa det Dybeste.

Siden min Tante havde taget til Orde efter Bordet, syntes Ursula at være bleven meer og meer eftertænksom; Udtrykket i hendes Mine havde undergaaet en mærkelig Forandring. Frøken de Maran var, sin Sikkerhed uagtet, dog ganske bragt ud af sin Fatning; hun betragtede mig, min Mand og min Cousine med den meest spændte Opmærksomhed, for, om muligt, at finde en Grund til denne Ligegyldighed og dette Maadehold hos Gontran ... et Maadehold, der forbausede mig ligesaa meget, som det rørte mig, da min Mand dog i flere Henseender kunde føle sig saaret paa det Omfindtligste af min Tantes Ord. Efter denne stumme Beskuen, der kun

varede i nogle Secunder, vedblev Frøken de Maran med en betænkelig Mine —

„Ja, ja, Gontran — De lader Dem ikke bringe ud af Fatning ... det er altid Noget. De vil vel indsee, at Alt, hvad jeg kunde svare Verden i Anledning af disse Breve, jeg nys har modtaget, vilde i det Høieste være: „Tro for Alting ikke en eneste Tøddel deraf!" — Men forresten siger Ordsproget, at hvor der er Røg, der er ogsaa Ild! Hvem kan da, mellem os sagt, have anstukket denne vilde Flamme, der har grebet saa hurtigt om sig til Jeres Skade? — Hvor kan man troe, at sindige, værdige Folk — thi kun fra saadanne har jeg disse Breve — kunde finde en Fornøielse i at opspinde denne Fabel om Mathilde's natlige Besøg hos Lugarto, hvis der ikke laa noget Sandt til Grund? De maa jo dog vide bedre end nogen Anden, min kjære Gontran, at denne Lugarto virkelig havde et Papir i sine Hænder, der kunde vanære Dem. Vilde han under disse Omstændigheder give det fra sig uden Videre, blot for at gjøre en god Gjerning? — Mig forekommer denne Ædelmodighed noget dubiøs, om ikke utænkelig, hos et Menneske, der kun er vant til at stifte Ondt."

Min Tantes djævelske Ondskab førte maaskee uden hendes eget Vidende til Maalet.

Det var umuligt at vække Gontran's Mistanke paa en grusommere Maade betræffende det falske Documents Tilbagesendelse, som syntes at være skeet frivilligt fra Lugarto's Side.

Skjøndt min Mand aldrig havde talt med mig derom, da han troede mig ganske uvidende om denne ulykkelige Historie, havde jeg dog bemærket, at han anede en eller anden hemmelig Grund til Lugarto's Opførsel.

Var Frøken de Maran underrettet om det Hele? Det var jeg endnu ikke vis paa. Men i ethvert Tilfælde imodesaae jeg en heftig Opbrusen fra Gontran's Side.

Jeg blev næsten forskrækket, da jeg saae ham lytte til min Tantes Yttringer med samme Rolighed som før. Han lod sig ogsaa dennegang nøie med at trække paa Skuldrene og svarede, idet han betragtede mig med et Smiil:

„Dette er hverken en Bagvaskelse eller en Taabelighed; det slaaer ind i Romanfaget, det smager af det Overnaturlige. Er det Alt, min Frøken? Berette Deres Correspondenter Dem ikke Mere? Det vilde være at beklage, hvis De pludselig skulde standse nu, da De er saa rart i Trit!"

„Nei — det er ikke Alt!" — raabte min Tante yderst forbittret — „Jeg har rigtignok sagt Dem

alt Det, hvorom de agtværdigste Folk ere fast overbeviste; men nu maa jeg ogsaa gjøre Dem opmærksom paa de Virkninger, denne Overbeviisning har fremkaldt. De ere ret behagelige, disse Virkninger Skjøndt De mener, at det slaaer ind i Romansaget, vil De dog let slutte Dem til, at man peger Fingre ad Dem og Deres Kone, og at man af ti Hilsener fra Deres Side i det Høieste kun vil besvare een. Det forundrer Dem? — Det gaaer vel ogsaa i det Overnaturlige? — Men Intet er simplere. Jeg vil, efter fattig Evne, forklare Dem dette Phænomen saagodt jeg kan. Enten troer man, at Deres Frue har bragt et Offer, for at redde Deres Ære, og isaafald vil man ansee Dem for et nøfelt og jammerligt Stykke Mandfolk — eller man mener, Deres Kone har ladet sig henrive af sin Tilbøielighed for Lugarto, og isaafald gjelder hun for en uværdig Skabning, uden at De, min Kjære, derfor bliver fri for Prædicatet „en ynkelig Nathue;" thi man maa jo dog antage, at De billiger Deres Kones Smag, enten fordi De skylder dette afskyelige Menneske Penge, eller fordi De mindes, at hele Deres Formue blev Dem bragt af Mathilde, og derfor anseer det for den bedste Politik at lukke Øinene og lade Fem være lige."

„Virkelig, min Frøken — troer man det?"

„Ja, det troer alle agtværdige Folk, alle Mennesker, der Intet mindre tænke paa end at angribe Nogens Ære ... Deres Venner —"

„Nu, og vore Fjender?"

„Ah — Deres Fjender ... ja, det er en ganske anden Sag. Deres Fjender troe, at De og Mathilde forstaae hinanden fuldkommen vel. De sige, at hvis blot den Ene af Jer var den Skyldige — hvad enten det nu var Manden eller Konen — maatte en Skilsmisse have været den uundgaaelige Følge; thi en ærekjær Kone vil ikke leve sammen med en ærelos Mand; — hun kan vel opoffre sin Ære, for derved at redde sin Mand; men hun vil forlade ham, saasnart hun har bragt dette Offer. Bliver hun hos ham, maa hun absolut være hans Medskyldige. Paa den anden Side vil en ærekjær Mand aldrig taale en Kone i sin Nærhed, der har krænket hans Ære. Eier han ingen Formue, vil han heller underkaste sig ethvert Savn, end udsætte sig for den Mistanke, at en smaalig Interesse bandt ham til Ægteskabsforbryderskеn. — Saaledes tale Deres Fjender; og disse Ord, der besudle Deres Ære og skjænde Deres Navn, vil De stedse faae at høre. Disse Mennesker nære den Overbeviisning, at I begge af en foragtelig Tolerance see igjennem Fingre med hinandens gjensidige Feiltrin."

„Endelig — endelig gjætter jeg Deres Hensigt!" — udbrød jeg — „De har ladet Dem henrive for stærkt af Deres Had imod mig; det har demaskeret Dem mod Deres Villie. Gud være lovet, at vi nu kunne see de Fiender, der forfølge os, i Deres sande Skikkelse!"

„Hvad? Er den Lille bleven vanvittig?" — sagde min Tante.

„Gontran! Gontran! Jeg grublede over, hvad der dog i Alverden kunde have bragt dette Fruentimmer hertil, skjøndt hun er min Faders Søster. Hun har sagt Dem det. Ja, min Frøken; nu forstaaer jeg Alt. De haabede, at Deres afskyelige Bagvaskelser skulde give Anledning til en heftig Ordstrid mellem os og skille os fra hinanden. I Sandhed, min Frøken, isaafald havde De kunnet feire en herlig Triumph. Vi have neppe været formælede et Aar; en Skilsmisse vilde i ethvert Tilfælde have berøvet En af os den almene Agtelse; thi en Skilsmisse vilde have givet de urimeligste Rygter et Skin af Sandsynlighed."

Hendes Blinken med Øinene overbeviste mig fuldkommen om at jeg havde gjennemskuet hende.

Hun kaldte sin Latter tilhjælp, som sædvanlig, for at dølge sin Forbittrelse.

„Ak! Hvor den Lille og der latterlig med sine

Formodninger! — Men er du da fra din Forstand, Barn? ... Taler jeg da i mit eget Navn? Jeg beder dig ikke at glemme, at jeg siger Jer som en Nærpaarørende, der mener det godt med Jer: Mine kjære Børn! Tager Jer vel iagt! Saaledes taler man om Jer ... det er ingen tom Sladder, men det er de værdigste og respectableste Folk, der domme saaledes ... Folk, til hvis Dom man fæster Lid. Da man nu ikke kan betage dem denne Mening, da I ere vandrede i Verdens Oine — om end ikke Begge, saa dog idetmindste En af Jer — saa giver jeg Jer som Nærpaarørende ..."

„Mig synes, min Frøken," — afbrød Gontran hende — „at Verden kunde forklare sig den gjensidige Tilbøielighed, jeg og min Kone nære for hinanden, paa en langt simplere og naturligere Maade. Den behøver jo kun at troe, at vi leve sammen som et Par fornuftige Folk, der ingen Bebreidelse have at gjøre hinanden — at vi foragte alle skjændige Bagvaskelser paa det Dybeste, og at vi besidde formegen sund Menneskeforstand til at lade vor Lykke afficeres af den første den bedste Rygtesmeds Tunge. Denne Forklaring burde antages for den eneste sande og mulige — det var slet ikke formeget forlangt, mener jeg. Imidlertid deler jeg ikke Mathilde's Mistro og ophidsede Stemning. Det stakkels Barn

har allerede maattet døie saamegen Nedrighed, at hun i sin blinde Heftighed let kan forvexle Dem med de Uhyrer, der hidtil have havt deres Glæde af at martre hende; — jeg tvivler ikke om, at hun tager feil. Det er kun Deres Interesse for os, der har lagt Dem disse Ord i Munden; men sæt nu Kronen paa Deres Godhed, og raad os, hvad vi skulle gjøre for at overbevise vore Venner, der ere indtagne imod os, om at de have Uret — og for at lære vore Fjender, at Alt er en skjændig Opdigtelse!"

„Min smukke Neven!" — svarede Frøken de Maran — „Jeg raader Dem Intet; mit Raad vilde nu komme for sildigt. Men jeg vil spaae og prophetere," — tilføiede hun, rasende af Arrighed — „Hør mig da, hvis I ere nysgjerrige efter at vide, hvad Fremtiden bringer. I Jeres søde huuslige Forhold er En af Jer den Bedragne, Offeret — den Anden er et Afskum og et Uhyre. Et Brud maa nødvendigviis finde Sted — og det maaskee langt tidligere, end I troer; thi Offeret vil endelig sætte sig op imod sin Bøddel. Men trods dette Brud — det komme saa seent, det komme vil — vil Verden, ifølge sin Sædvane, dog ansee Jer Begge for skyldige; dens Foragt vil ikke ophøre; og dette Brud, der nu dog idetmindste vil kunne redde

den Enes Ære, vil senere kun tjene til at opstille en ny haard Anklage mod Jer. Man vil ansee Jer for to altfor gruelige Afskum, til at I kunde holde det længer ud sammen. Det klinger sælsomt, ikke sandt? — I holde mig maaskee for maanesyg? — Nu vel! Engang i Tiden skal jeg spørge Jer, om jeg har taget feil. Et Ord endnu, og vi vil ikke tale meer derom. Denne væmmelige Revolution har raset saaledes mellem mine Venner, at jeg tabte dem Alle af Syne og var ganske uvidende om disse Historier. Imidlertid bevægede nogle Yttringer, der tilfældigviis kom mig for Øre, mig til at bede Deres Onkel, Herr de Versac, og Herr de Blancourt, to af mine gamle Venner, om at stille sig paaluur, iagttage Alting og derpaa tilskrive mig Resultatet. Her er Deres Breve — læs dem selv, og De vil see, at jeg aldeles Intet har opdigtet! — Men nu ikke et Ord meer om denne Historie! Vi vil spille et Parti Whist, og det en trois, da Mathilde synes at være altfor angreben. Alt er faldet herligt ud. De er tilfreds og finder Dem i Deres Skjæbne, min smukke Neveu ... Desto bedre! Desto bedre! Jeg er henrykt derover — jeg er stolt deraf og triumpherer; thi Alt, hvad jeg ønsker, gaaer det ikke ud paa Jeres Lykke? — Nu vel, jo mere man foragter Jer, desto lykkeligere vil I føle Jer — og

det fritager mig for selv at arbeide paa Jeres Vel. — Ring nu og forlang Kort!"

Jeg gik op paa mit Værelse, og forlod Selskabet, der satte sig til Spillebordet.

Kortspil har dog den Behagelighed, at man ikke behøver at tale efter en saa angribende Scene.

Ottende Capitel.

Lykke og Haab.

Jeg var gruelig forvirret; jeg vidste ikke, om Gontran's Rolighed var naturlig eller tvungen; uagtet Grev de Mortagne's Raad, var jeg endnu uvis, om jeg ikke skulde betroe min Mand Alt, hvad der havde tildraget sig hiin skjæbnesvangre Nat. Men jeg tænkte, at det maaskee tildeels blot var Ønsket om ikke at vække min Mistanke betræffende det omtalte Papir, der havde bevæget Gontran til at affectere saamegen Rolighed under Frøken de Maran's Fortælling. Da jeg kjendte min Tantes djævelske Ondskab, kunde jeg ikke dølge for mig selv, at vi havde Meget at befrygte af Verdens Omtale.

Den iisnende Kulde, hvormed man havde behandlet Gontran nogle Maaneder iforveien, syntes næsten at retfærdiggjøre Frøken de Maran's Mistanke. Jeg var begjærlig efter at vide, om Gontran vilde opsøge mig, inden han gik til Ro; jeg vilde fortælle ham, hvor tilfreds jeg vilde føle mig over at see Ursula reise. Denne Beslutning af min Cousine tilskrev jeg mindre hendes Ædelmodighed end Frygten for at jeg kunde meddele Gontran min grundede Mistanke og saaledes vække Mistro hos ham for Fremtiden.

Klokken var over elleve, da Gontran bankede paa min Dør og traadte ind til mig.

Det var næsten med Angst, jeg mødte hans Blik; saa bange var jeg for at finde et truende Udtryk i det. Men nei; hans Mine var maaskee endnu ømmere og kjærligere end ellers.

„O, min Elskede!" — begyndte jeg — „Hvor ondskabsfuld er dog ikke Frøken de Maran! Hendes Hensigt med at komme her var ene og alene at foraarsage et voldsomt Brud imellem os ved sine djævelske Bagvaskelser!"

„Om jeg end ikke, som De, ubetinget troer, at det var Øiemedet med Deres Tantes Reise, formoder jeg dog, at hun kjedede sig her over Ingen at have, hvem hun kunde martre, og at hun, da hun forud

omtrent kunde slutte sig til Indholdet af min Onkels og Herr de Blancourt's Breve, kom for at kaste Tvedragtens Brand imellem os. De havde Ret, Mathilde; Frøken de Maran er mere ondskabsfuld, end jeg troede. For Fremtiden ville vi undgaae enhver Anledning til at komme i Berørelse med hende."

„O, min kjære Ven — hvor stor er ikke Deres Godhed! — Hvilken Glæde gjør De mig ikke ved dette Løfte! — Det har altid anet mig, at vor Kummer vilde komme fra Frøken de Maran."

„Til al Held har hun netop gavnet os i denne Sag, idet hun troede at skade os."

„Hvorledes det, min Ven?"

„Jeg har læst min Onkels og Herr de Blancourt's Breve; det er unægteligt, at de løgnagtigste og skjændigste Rygter ere i Omløb om os. Ondskaben har benyttet de simpleste Begivenheder og forvansket dem paa en afskyelig Maade. Fordi jeg var fraværende for at hente Papirer i England, der kunde compromittere en tredie Person, har man sagt, at det stod i Lugarto's Magt at vanære mig. Jeg vil ikke videre efterforske, hvad der har kunnet give Anledning til den flaue Fabel om Deres natlige Besøg i Lugarto's Skovhuus; jeg veed jo, hvilken Rædsel han indgød Dem ... men tys! jeg er en

Aar. Det vil være at krænke Dem, at yttre en Tøddel om denne nedrige Historie. Frøken de Maran's Ondskab bevirker imidlertid, at vi erfare vore Fjenders Mening om os. Denne Opdagelse kommer os til Nytte, forsaavidt som den forandrer vor Bestemmelse. Hvis De samtykker, Mathilde, mener jeg, at vi endnu længe ville opsætte vor Reise til Paris. Lad os blive her i et Aars Tid eller lidt længer; de politiske Begivenheder ville give os et herligt Paaskud dertil. Paris og Verden kjender jeg; om et halvt Aar vil man have ophørt at beskjæftige sig med os; om et Aar ville alle disse afskyelige Rygter være glemte. Men hvis vi, som vi først havde isinde, kom til Paris om nogle Uger, vilde vi blive modtagne paa en Maade, der vilde sætte Dem mindre i Forbauselse, hvis De kjendte Verden bedre. De er skjøn, dydig — De elsker mig, De har valgt mig ... det er Meer end hvad der behøves for at vække disse Menneskers hele Had og Misundelse; og de ville ikke undlade at benytte det Hemmelighedsfulde, der maaskee fandt Sted i mit tidligere Forhold til Lugarto. Hvis jeg var alene, vilde jeg foragte disse tomme Rygter; men jeg maa være ansvarlig for Deres Lykke; og jeg vilde være den usleste Mand, hvis jeg ikke gjorde Alt for at forskaane Dem for nye Sorger — Dem, der alle=

rede har lidt Saameget for mig. Det bedste og forsigtigste Middel er i ethvert Fald at opsætte vor Reise til Paris til en ubestemt Tid. Siig mig, Mathilde — er De af min Mening? Jeg beder Dem — svar mig!"

„O, min Gud, hvor kan jeg det?" — raabte jeg, greben af en ubeskrivelig Glæde — „Hvor kan jeg svare Dem, da mit Hjerte truer med at springe af Forundring og Lykke? — min Gud! Gontran! Vil De da gjøre mig affindig? — Ak nei, det er altfor megen Lykke paa een Dag: At gjenvinde Deres Omhed — at besidde Visheden om at blive her alene med Dem i lang, lang Tid, istedetfor at vende tilbage til Paris! — O, Gontran! det er Formeget! Saameget forlangte jeg ikke!"

Og jeg kunde ikke tilbageholde min Graad — men disse Taarer vare velgjørende.

„Stakkels Barn! Ak, Deres Forundring er en smertelig Bebreidelse, og jeg fortjener den kun altfor meget! Jeg har i den Grad gjort Dem fremmed for Lykken, at De græder af Henrykkelse, naar De hører mig sige, at jeg elsker Dem, og at vi ville boe her sammen i en længere Tid! O, det er græsseligt! Naar jeg tænker paa, at jeg blot for et Dieblik kunde miskjende Dem, min Elskede! — Hvor er det muligt! Istedetfor at bade mig i Deres

Aands kostelige Friskhed og i Deres Hiertes henrivende Godhed, forhærdede jeg mig imod den og hengav mig til raae, uværdige Hverdagssysler! — Er det en Drøm? Er det Virkelighed? Tal, min tro Skytsengel! Tal! — Siig, at vi ere indslumrede i Chantilly og atter opvaagnede i Maran!"

„O, tal videre — tal videre med denne blide, herlige Stemme!" udbrød jeg med foldede Hænder — „Tal videre! De veed ikke, hvor disse søde Ord gjøre mig godt — hvilken qvægende Balsom de gyde i mit Hjerte. — O, Gontran! Det forekommer mig, at ogsaa vort Barn zittrer sagte af Glæde! — Ja, Glæde og Smerte, Alt vil det stakkels lille Væsen for Fremtiden dele og føle med os! — Knælende vil jeg takke dig, baade i vort Barns og mit Navn — takke dig for den Glæde, du skjænker os."

De Dage, der fulgte paa denne Samtale, svandt hen i et uafbrudt Trylleri; det var umuligt at være ømmere, opmærksommere og mere forekommende, end min Mand viste sig mod mig. Frøken de Maran kunde ikke skjule sin Utilfredshed over at see sin Plan saa totalt strandet. Hun talte om sin nære Afreise, idet hun foregav, at de sidste Begivenheder i Paris atter havde givet hende Mod.

Ursula ventede sin Mand hvert Dieblik.

Hun havde, som hun selv erklærede, tilskrevet sin Mand, for at bede ham om Tilladelse til at tage til Paris, istedetfor at blive i Maran, som de tidligere vare komne overeens om.

Siden den Dag hun havde hørt Frøken de Maran tale om Rygterne i Paris, bemærkede jeg en sælsom Forandring i hendes Opførsel.

Hendes Væsen mod min Mand blev stedse meer og meer haanligt, stolt og ironisk; i de sjeldne Tilfælde, hvori hun og jeg vare alene sammen, forekom hun mig tvungen, forvirret; undertiden betragtede hun mig med en Deeltagelse, som jeg ikke kunde begribe; undertiden bemærkede jeg, at hun var nær ved at tale til mig, som om hun havde en Hemmelighed at betroe mig; men pludselig holdt hun inde. Endelig undgik jeg at komme i hendes Nærhed, saavidt det var mig muligt. Morgentimerne tilbragte jeg med Gontran.

Efter Frokosten gjorde vi lange Spadseretoure, under hvilke der ofte verledes sælsomme Ord; Frøken de Maran's Whistpartier fordrev os Aftenen. Nu, da Fortiden staaer mig saa klar for Øie, husker jeg mange Omstændigheder, som jeg dengang neppe bemærkede, fordi jeg ikke kjendte deres Sammenhæng.

Skjøndt min Mand ligesiden den Dag, han kom saa angerfuld hjem, behandlede mig med al mulig Venlighed, forekom han mig dog tankefuld og tungsindig. Undertiden var han adspredt i høieste Grad; undertiden dybt, næsten smerteligt greben, som om han forgjæves ledte efter Ord for en gruelig, sælsom Hemmelighed. Disse Anfald af afsindig Glæde, der i Begyndelsen havde forundret mig saameget, indtraf ikke oftere. Ikke sjelden bar hans Pande Præg af en uforklarlig Sorgmodighed.

Jeg dulgte ham ikke min Studsen; han svarede mig blidt —

„Jeg tænker paa den Kummer, jeg har forvoldt Dem."

Skjøndt disse Symptomer forekom mig noget sælsomme, foruroligede de mig dog ikke. Jeg vilde ogsaa have frygtet for at gjøre ham utaalmodig ved at plage ham med formange Spørgsmaale desangaaende.

Frøken de Maran syntes, formodentlig ansporet af sit Instinct, der drev hende til at elske mine Fjender, at fatte en vis Tilbøielighed til Ursula. De gjorde ikke sjelden lange Spadseretoure sammen.

Min Tante havde i Begyndelsen troet, at Gontran beskæftigede sig med Ursula; hendes lede Spøg med Herr Secherin røbede det; men de Beviser paa

Interesse, Gontran gav mig, og den Kulde, Ursula viste ham, syntes at afvæbne hendes Mistanke.

Ursula spadserede næsten hver Morgen i Parken; denne Tid havde Gontran valgt til at musicere med mig, ligesom i Chantilly.

Naar jeg undtager det Ubehagelige i at have to Personer i min Nærhed, der begge vare mig fjendske, havde jeg, siden de skjønne Dage i Chantilly, aldrig været saa fuldkommen lykkelig som nu.

Men denne Ubehagelighed skulde jo ophøre, og jeg skulde atter være alene med Gontran og min Kjærlighed.

Det sidste Brev, Ursula havde erholdt fra Herr Secherin, hvem hun — sælsomt nok — tilskrev hver Dag, bestemte hans Ankomst til den trettende December.

Det Datum forglemmer jeg aldrig.

Dagen var frembrudt.

Skjøndt Herr Secherin i Almindelighed var yderst samvittighedsfuld i at besvare sin Kones Breve, havde Ursula intet faaet fra ham i tre Dage.

Denne Taushed foruroligede hende ingenlunde; tvertimod saae hun deri et nyt Tegn paa sin Mands nærforestaaende Ankomst, da han naturligviis vilde have underrettet hende om sin forandrede Bestemmelse, hvis han havde fattet en saadan.

Jeg satte mig ved Pianoet med Gontran.

Blondeau spurgte mig, om jeg kunde modtage Ursula.

Min Mand forekom det Afslag, jeg agtede at give, idet han sagde til mig —

„Hun reiser jo idag; det er kun en Hoflighedsform. Tal med hende! Jeg skal snart være her igjen."

Skjøndt denne tête-à-tête maatte være mig yderst ubehagelig, betænkte jeg mig dog ikke paa at opfylde min Mands Anmodning.

Ursula traadte ind.

Vi bleve alene.

Niende Capitel

Angeren.

Ursula var sørgmodig og alvorlig.

„Efter hvad der er forefaldet mellem os," — begyndte hun — „troer jeg ikke, at jeg bør reise, uden at see Dem endnu engang og tale et Dieblik med Dem. Min Mand kommer i Formiddag ... om en Time vilde maaskee en Forklaring være umulig."

„En Forklaring? — Hvorover? — Den vil være overflødig."

„For Dem maaskee ... De har Intet at bebreide Dem imod mig; men jeg — jeg maa tilstaae, jeg har begaaet en utilgivelig Uretfærdighed mod Dem."

Jeg saae paa hende med Mistro; jeg ventede ingen Forandring til det Bedre hos hende, men hendes gamle Falskhed.

Hun havde saa ofte bedraget mig, at jeg nu ikke mere frygtede for at være saa svag og lettroende som før.

Dog, Noget forundrede mig. Min Cousine afsecterede ikke den klagende, melancholske Tone, hun i Almindelighed anvendte som en af hendes uimodstaaeligste Kunster.

„Ja, i Sandhed, De har begaaet en stor Uretfærdighed imod mig," — sagde jeg — „Jeg vilde ikke have berørt det i dette Dieblik, da vi skilles ad. Enhver Forbindelse, alt Venskab er ophørt imellem os; for Fremtiden behandle vi hinanden som Fremmede. Maaskee jeg engang i Tiden glemmer den Uret, De har tilføiet mig."

„Tag ikke feil af Grunden til denne Sammenkomst," — svarede Ursula — „Jeg kommer ikke for at bede Dem glemme den Tilstaaelse, jeg gjorde

Dem om den Misundelse, De altid har vakt hos mig, og det Had, denne Følelse siden avlede."

„Nu, hvad vil De mig da?"

„Hør mig, Mathilde! De har allerede seet mig i saamange forskjellige Skikkelser — snart grædende, sukkende og misforstaaet, som De kalder det — snart stolt og spottende, uhørt coquet og med de skamløseste Grundsætninger paa Tungen. Een Dag saae De mig smigre min Mands pøbelagtige Luner — en anden saae De mig, uden at føle det Mindste derved, bedrage ham og anvende det skjændigste Hykleri for at rive ham løs fra hans Moder, der afskyede mig. Men disse allerede saa forskjellige Udbrud af min Charakteer ere dog Intet mod min Sjæls dybe Hemmeligheder; jeg forener saare mange Contraster i mig, Mathilde. Jeg har saaledes et ubetvingeligt Hang til Luxus, Opsigt og Rigdom; Lysten til at glimre er bleven saa stærk i mig, at jeg, for at tilfredsstille den, vilde have ægtet et Cadaver paa fiirsindstyve Aar. Og dog har jeg Mod og Taalmodighed til at begrave mig i Provindsen, til at føre det elendigste Borgerliv, for at give min Mand Tid til at forøge sin Formue og sætte mig istand til at føre det glimrende Liv i Paris, jeg har drømt om, og som jeg vilde kunne opoffre Alt for. Jeg holder af at herske uindskrænket, og dog

findes der raae, despotiske Magter, jeg kunde tilbede. Jeg er falsk og huul, deels fordi det er min Natur, deels fordi det befordrer mine Planer; men undertiden gaaer ogsaa min Aabenhjertighed til Yderlighed. Med eet Ord: jeg er skabt i lige høi Grad til det Onde og Gode. O, smiil ikke saa vantro og haanligt, Mathilde! — Ja, til det Gode, gjentager jeg ... jeg kan give Dem et Beviis derpaa i dette Dieblik ... men dette Gode er, som alt Menneskeligt, blandet med Ondt. Dog troer jeg, det Gode er fremherskende — De skal selv dømme derom. For otte Dage siden havde vi en lang Samtale; jeg tilstod Dem, at De havde fyldt mit Hjerte med Had og Avind — ja, jeg misundte af mit hele Hjerte — Dem, der var saa ung, skjøn, reen, aandrig, saa uimodstaaelig elskværdig ved Deres Dyder, saa rigtbegavet med Egenskaber, der imponere — men ikke tiltrække. Jeg saae intet Fuldkomnere end Dem."

„Hvilke Smigrerier!"

„O, Mathilde, det er ingen Smigrerier — jeg var Vidne til den Magt, Deres Elskværdighed udøver ... for at behage en gammel Kone fra Provindsen saae jeg Dem anvende mere Møie, end der behøves til at fordreie Hovedet paa ti Stratenjunkere; thi De besidder en kostelig Egenskab; De er

begavet med Dydens Coquetteri, som saamange andre Koner med Lastens. Med eet Ord, De forenede, dengang som nu, alle de Fortrin, der fattes mig. Endnu for otte Dage siden misundte jeg Dem disse Fortrin, fordi jeg troede, De havde dem at takke for en uhørt Lykke ... men — idag —"

„Nu, idag?" — sagde jeg, da Ursula standsede.

„Idag veed jeg, De er ulykkelig. Ja, jeg anseer Dem for den ulykkeligste af alle Koner, og jeg har ikke længer Mod til at misunde Dem de sjeldne, glimrende Egenskaber ... det er atter en Contrast — ikke sandt? — Forklar den, om De kan!"

„Deres sædvanlige Skarpsindighed bedrager Dem denne Gang," — sagde jeg — „thi netop i disse otte Dage har jeg været lykkeligere end i mit hele foregaaende Liv, og" — tilføiede jeg stolt — „aldrig har min Mand været mere om og forekommende imod mig end netop nu."

„Vi vil senere tale om denne Omhed og Forekommenhed," — sagde Ursula i en sælsom Tone — „Lad os først tale om, hvad der har forvandlet mit Had og min Misundelse til Medlidenhed. Frøken de Maran har — jeg veed ikke, i hvad Hensigt — maaskee for at forbittre mig imod Dem — stedse foresnakket mig om Deres uforlignelige Lykke ligetil det Øieblik, hun i mit Paahør udbredte sig om de

Rygter, der circulere om Dem i Paris. Skjøndt jeg troer, hendes Ondskab har overdrevet det, er jeg dog nu overbeviist om at Deres Navn er compromitteret for stedse, ihvorvel De er den ædleste og herligste Kone under Solen."

„De tager feil ... Sandheden vil seire —"

„Ak, Mathilde! Bedrag Dem ikke selv. Løgn og Sandhed er ulykkeligviis saaledes sammenblandet i de Omstændigheder, der have givet Anledning til de uretfærdige Domme om Dem, at det vil være vanskeligt at adskille det Ene fra det Andet. I Tvivlstilfælde troer Verden ikke — den dømmer. Jeg maa altsaa gjentage, at jeg seer mig grusomt hævnet over de Fortrin, jeg misundte Dem."

Denne affecterede Medynk harmede mig; hendes Roes oprørte mig; skjøndt det, hun yttrede om mit Rygte, desværre indeholdt altfor megen Sandsynlighed, vilde jeg dog ikke tilstaae hende det.

„Jeg vil troe, at De føler Dem særdeles tilbøielig til at antage denne sælsomme Partiskhed i Verdens Dom over anstændige Koner," — sagde jeg — „men triumpheer ikke for tidligt! Skjøndt De haaber det Modsatte, vil dog Enhver, senere eller tidligere, blive dømt efter Fortjeneste. Ophør med at beklage mig, og hvad mine gode Egenskaber an-

gaaer, saa spaaer De dem en saadan Løn, at Deres Roes bliver værre end Haan!"

Ursula svarede mig med ubetvingelig Rolighed —

„Netop fordi disse Egenskaber ere belønnede saa slet, roser jeg dem uden Tilbageholdenhed. Til at misunde Dem dem, nærer jeg for mange Bekymringer," — tilføiede hun med et eiendommeligt Smiil — „Jeg har ikke seet Mere af Verden end De; men paa Grund af min større Eftertanke kjender jeg den bedre, end De nogensinde vil lære at kjende den. Siig, hvad De vil; — jeg er dog overbeviist om, at Deres Rygte, trods Deres glimrende Dyder, har erholdt et dødeligt Saar."

„Madame —!"

„Optag ikke denne Gjentagelse som en Fornærmelse, Mathilde! — Nei, nei — De anseer mig for en falsk, løgnagtig Kone; — istedetfor at røres af det, jeg siger Dem, behandler De mig som en Hyklerske: men lad saa være; i dette Øieblik taler jeg for min egen og ikke for Deres Skyld. Da jeg altsaa veed, hvilke Lidelser De har gjennemgaaet — og da jeg veed, hvad der endnu venter Dem — o, Mathilde, tro mig — saa angrer jeg — smerteligt angrer jeg det Onde, jeg har villet tilføie Dem . . . jeg tør ikke sige — det Onde, jeg har tilføiet Dem."

Hendes Stemme bævede. Havde jeg ingen Mis-

tro næret, vilde jeg have holdt hendes Bevægelse for uforstilt; men jeg kjendte hendes Falskhed og hendes Skuespillertalent for godt. Jeg smilede bittert og bortstødte hendes Haand, der søgte min.

„Mathilde — De troer mig ikke?"

„Nei — selv Deres Taarer, som De udentvivl snart vil kalde tilhjælp, ville ikke overbevise mig."

„Taarer? Nei, Mathilde; dennegang græder jeg ikke — thi min Smerte er saa dyb, saa oprigtig, at jeg ikke behøver kunstlede Taarer for at betage Dem Deres Mistro."

Bestyrtset over denne skamløse Tilstaaelse, betragtede jeg min Cousine stivt.

Ja — jeg maa tilstaae det — skjøndt man maaskee vil lee ad min Enfoldighed; efter saa talløs mange Bedragerier følte jeg mig rørt af Udtrykket i Ursula's Øine, af den uforklarligere, rørende Smerte i hendes Blik.

Det rystede mig saameget mere, som det aldeles ikke lignede hendes sædvanlige affecterede Væsen. Jeg troede, at en sand Følelse beherskede hende — og jeg troer det endnu.

Men dog vilde jeg af alle Kræfter modstaae dette Blændværk.

„O, De er en farlig Kone!" — udbrød jeg — „Gaa fra mig! — Er Deres Anger ogsaa oprigigt,

saa er den dog overflødig; den formindsker ikke den gruelige Uret, De har tilføiet mig; De har villet forstyrre min Lykke. Jeg var ikke blind for Deres listige Færd mod min Mand, og hvis han ikke nærede saamegen For —"

Ordet syntes mig for haardt; jeg standsede midt det.

Ursula fuldendte det —

„Foragt vilde De sige... Siig kun uden Tvang, hvad De vil, Mathilde ... Nu kan jeg høre Alt af Deres Mund."

„Nu ja, det er ikke Deres Skyld, at De ikke forførte min Mand, at De ikke knuste en Kones Hjerte, der aldrig nærede Andet end den reneste Velvillie mod Dem — og som allerede før var saa ulykkelig, saa uforskyldt ulykkelig!"

„Ja, Mathilde; under den Samtale, De bivaanede uden mit Vidende, vidste jeg saare vel, at jeg, istedetfor at slukke Deres Mands Lidenskab, netop opflammede den ved min Ligegyldighed, min Spot og min Foragt."

„Lidenskab?" — gjentog jeg og trak foragteligt paa Skuldrene — „Gontran? — Lidenskab for Dem? Siig heller et flygtigt Lune!"

„Jeg siger Lidenskab, fordi der handledes om en

Lidenskab ... hører De, Mathilde — fordi der handledes om en virkelig Lidenskab."

„Om en Lidenskab? — Og det vover De at sige nu? nu?"

„Tro ikke, jeg har isinde at saare Deres Egenkjærlighed! Jeg vil vise Dem en Tjeneste, Mathilde! Jeg vil gjøre en Deel af det Onde godt igjen, jeg har tilføiet Dem ... Gud skee Tak — det er endnu Tid!"

Hendes Tone udøvede en saadan Magt over mig, at jeg, uden at ville det, roligt ventede paa hvad hun vilde tilføie.

„Ja," — vedblev hun — „jeg vidste at opflamme Deres Mands Lidenskab. Den var stærk og glødende dengang, Mathilde — den er det endnu mere i dette Øieblik."

„O, hvor skjændigt! Hvilken nedrig Bagvaskelse! — Det er altsaa Deres Afsked? Idet De forlader mig, vil De efterlade Mistankens Gift i mit Hjerte?"

„Mathilde! — Tillad mig at tale ud for Deres egen Skyld! Min Mand kan komme hvert Øieblik og gjøre os det umuligt at tale længer sammen."

„For min Skyld?"

„Ja — ja — for Deres Skyld, ulykkelige Kone! Hør mig — tro mig! Jeg overlader mig nu til en Ædelmodighedsfølelse, der eengang vil trøste mig

over mange onde Handlinger. Hør mig! — Om ikke for Deres Skyld, saa dog for Deres Barns!"

„Hvordan? De veed — ? —" udbrød jeg bestyrtset; thi kun Gontran havde jeg betroet denne Hemmelighed.

„Ja, ja — jeg veed; og det er fornemmelig det, der foreskriver mig at handle saaledes, idet det forøger min Selvbebreidelse."

Efter et Øieblikѕ Taushed vedblev hun med sænket Blik og i en zittrende Tone —

„De erindrer jo den levende Samtale, vi havde sammen forleden?"

„Ja ... Nu?" — sage jeg, skjælvende af Angst.

„Jeg vil ikke vælte Skylden fra mig," — vedblev hun med stedse stigende Bevægelse — „Men da jeg paa en uskaansom Maade tilstod Dem det Had, De havde vakt hos mig — var De uden Medlidenhed, Mathilde! De bebreidede mig det Skjændige i et Forhold, jeg aldrig vil være bekjendt; De bebreidede mig min Troløshed ... og dertil kom endnu, at jeg ansaae Dem for den lykkeligste Kone paa Jorden. Dengang, det tilsværger jeg Dem, vidste jeg endnu ikke, hvormeget De led; thi husk vel paa, Mathilde — det var først om Aftenen, at jeg er-

farede en Deel af Deres Kummer igjennem Frøken de Maran."

„Men tal dog, for Guds Skyld — bliv ved! — Hvad forefaldt efter den Samtale? — Gud ja, jeg husker, De gjorde en Spadseretour igjennem Skoven!"

„Mathilde — Naade! Naade! — Jeg opsøgte Deres Mand; han ventede paa mig i et ubeboet Skovløberhuus, hvor han gav mig et Rendezvous!"

Denne Tilstaaelse var saa uventet, saa gruelig, at jeg i Begyndelsen ikke kunde troe den.

Det gjaldt om mit sidste Haab. Jeg skulde troe, at Gontran's Opførsel i de sidste otte Dage havde været en Bæv af Løgn og Falskhed.

Jeg skulde troe, at han kun havde viist sig saa øm imod mig for at skjule sit Forhold til Ursula.

Jeg kunde og vilde ikke fæste Lid til denne frygtelige Sandhed.

„De bagtaler Gontran," — raabte jeg ude af mig selv — „Den Dag tilbragte han paa Jagten; det fortalte en af hans Folk mig i hans Navn."

„Han fortalte Dem, hvad hans Herre havde paalagt ham at sige."

„Han løi?"

„Ja, Mathilde. Ledet af min blinde Forbittrelse imod Dem vilde jeg hævne mig, idet jeg lokkede Deres Mand til Utroskab. Jeg var strafskyldig."

„Jeg troer Dem ikke, siger jeg Dem. De anklager Dem selv, for at bringe mig til Fortvivlelse."

„Jeg har Mod til at afsløre Dem Sandheden, hvor beskjæmmende den end er for mig, og hvor piinlig den end er for Dem."

„Min Gud — du hører det!" — raabte jeg og strakte begge mine Hænder mod Himlen.

„Naade, Mathilde! — Thi da jeg senere erfoer, hvor ulykkelig De havde været — da Gontran senere betroede mig, at De var Moder — o, det afvæbnede mig. Jeg bævede tilbage for min Brøde, da jeg betænkte, at det ikke var Kjærlighed, men et nedrigt Had, en afskyelig Hævngjerrighed, jeg havde overladt mig til."

„Min Gud! Min Gud! Gjør mig vanvittig eller tag mit Liv! Jeg vil — jeg kan ikke lide mere!"

„Mathilde! Vær barmhjertig! Jeg tilsværger Dem — jeg vidste endnu ikke dengang, hvilke Fordringer De havde paa Deeltagelse og den dybeste Medlidenhed ... og desuden — jeg maa have Mod til at tilstaae Dem Alt — jeg vidste endnu ikke, hvilken skrækkelig Ligegyldighed Deres Mand nærer for Dem; nei, jeg troede ikke, at hans Kjærlighed til mig kunde gjøre ham saa falsk, uretfærdig og

grusom mod Dem . . . Ak! De kjender endnu ikke hans Hensigter!"

„Det er uhørt!" — raabte jeg — „De, der selv staaer saa nær Skjændselens Afgrund — De anklager min Mand? Gud, hvad er dog denne Kone? Og hvad er han? Og hvad er jeg selv? Hvad er dette Liv? Er det en Drøm eller en frygtelig Sandhed? — Og De — De, som staaer der for mig og seer paa mig — Svar! Hvor er jeg? Hvad er Sandhed? Hvad er Løgn? — O, Gud! Og den Ømhed, Gontran har viist mig i den senere Tid, skulde være en Snare — en djævelsk Falskhed? — Det er et Chaos, hvori jeg taber, hvori jeg forvilder mig uden Redning . . . Jeg er vanvittig! Hav dog Forbarmelse med mig! Giv mig Lys! — Ursula, er jeg ydmyget nok? Er jeg ulykkelig nok? — Her! See mig for Deres Fødder, Ursula! For Deres Fødder!"

„For Himlens Skyld, Mathilde — staae op! . . . Det er mig, det er mig, der beder om Naade."

„Jeg tilgiver Dem — jeg tilgiver Dem — men siig mig Sandheden, hele Sandheden, hvor rædsom den end er! Jeg er Moder, jeg tilhører mig ikke mere selv; denne Smerte vil dræbe mit Barn . . . Jeg siger, jeg vil ikke lide længer — det vil jeg ikke, hvis Gontran har bedraget mig saa nedrigt. Alt

Haab om at fængsle ham til mig igjen er borte for stedse. Jeg vil ikke see ham igjen — jeg vil blive alene her; og naar jeg har mit Barn hos mig, vil jeg endnu blive lykkelig. Altsaa, Ursula — frygt Intet! Siig mig Alt! Deres Aabenhjertighed kan redde mit Liv. Tal, Ursula — tal! Vished for Guds Skyld — Vished, hvor grusom den end er! — Hellere Døden end dens Qvaler!"

„Arme Kone — arme, ulykkelige Kone!" — hulkede Ursula og skjulte sit taarevædede Ansigt i Hænderne.

„Ja — ulykkelig — saare ulykkelig — ikke sandt? Nu kan De ikke misunde mig længer ... kan De vel? Det vilde være Barbari at forfølge mig meer. De indseer det, det er umuligt at være ulykkeligere. Er Deres Had nu tilfredsstillet?"

„Mathilde — jeg er hævnet værre end jeg vilde være det. Det er græsseligt ... og desværre kan jeg ikke tilbagekalde det Skete — men dog virke paa Fremtiden. Her er et Brev, Gontran har tilskrevet mig, samt mit Svar. Jeg har hver Dag villet give ham det; det formilder ikke min Uret, men det beviser, at jeg idetmindste haabede at kunne gjøre den god igjen. I dette Svar skildrer jeg mig selv med saa afskrækkende Farver, at jeg indtil dette Øieblik nølede med at give ham det, hvor ondt det end

gjorde mig at have fornærmet Dem. Der — læs begge Brevene!"

Ursula gav mig en forseglet Pakke, som jeg modtog mekanisk.

„Endnu et Ord — det sidste, Mathilde! Jeg havde kunnet fortie Dem denne skrækkelige Hemmelighed — afreise til Paris — og forlade Dem i fuldkommen Blindhed; men idet De gjennemlæser Deres Mands Brev, vil De see hans Planer for Fremtiden — De vil see, at han for mig nærer en ubegrændset Lidenskab, for hvis Følger jeg zittrer. Hidtil har jeg kun talt om den Uret, jeg har tilføiet Dem; nu skal De vide, hvorledes jeg vil gjøre den god igjen. Ved det Brev, han har tilskrevet mig, vil De beskjemme ham — Han kan kun kaste sig for Deres Fødder og bønfalde om Deres Tilgivelse. Ved mit Svar vil De bevise ham, at han intet Haab har tilbage om at see mig igjen .... desuden kan De ved Hjælp af disse Breve hævne Dem for det Passerede og sikkre Dem for Fremtiden. Jeg har fremkaldt Skinsygens Qvaler hos Dem, Mathilde ... send derfor mit Svar til Gontran til min Mand, hvis De vil hævne Dem over mig ... send ham det strax! Det vil bortrydde enhver Tvivl hos ham om min Brøde; thi jeg kjender ham. Saa stor hans Godhed, hans Tillid,

hans Blidhed er, saa ubarmhjertig vil han blive imod mig, naar har erfarer, at jeg har bedraget ham. Han vil forstøde mig, min Fader vil aldrig see mig igjen; jeg vil være aldeles hjælpeløs, og fra den Drøm om Glands og Herlighed, jeg vilde virkeliggjøre, styrtes ned i den dybeste Elendighed. — Der maatte da ligge noget Overnaturligt, noget Skjæbnesvangert i hvad der kunde ramme mig," — tilføiede hun i en næsten høitidelig Tone — „Jeg skriver ellers aldrig, Mathilde ... jeg er for klog til at gjøre Noget, der skulde compromittere mig — og dog skrev jeg dette Brev; dog betroer jeg Dem det. De veed jo, Intet tvinger mig til at give mig i Deres Magt — Intet uden min nagende Anger over hvad der er skeet; Intet tvinger mig til at handle saaledes, naar det ikke var en af disse uforklarlige Modsigelser i min Natur, om hvilke jeg fortalte Dem, og over hvilke De spottede, Mathilde."

Jeg stod som tilintetgjort med Pakken i min Haand.

Denne Skamløshed, denne fordærvede Charakteer, der var forenet med et Slags Storhed og Ædelmod, var mig uforklarlig.

Jeg spurgte dengang og spørger endnu: var den Tilstaaelse, Ursula havde aflagt mig, et bereg-

net Spil af djævelsk Hykleri, eller var den indgivet hende af en altfor sildig Interesse for mig?

Affecterede hun at overgive sig i min Magt, for at fryde sig over min Fortvivlelse, idet hun aabenbarede mig min Mands Troløshed, eller vilde hun virkelig sikkre mig for Fremtiden mod Gontran og sig selv?

Jeg betragtede min Cousine med ligesaamegen Skræk som Forbauselse og Mistro.

Pludselig hørtes Lyden af en raslende Vogn i Gaarden.

Mit Sovekammer var i **le rez-de-chaussée**, Ursula løb til Vinduet, saae ned i Gaarden og sagde nu i en rørende, oprigtig Tone, der rystede hele min Mistro —

„Mathilde, det er min Mands Vogn. Nu kan De fortælle ham Alt og hævne Dem over den Uret, jeg har tilføiet Dem."

Der opstod en kort Taushed. Min Dør gik op. Ursula traadte nogle Skridt tilbage, bleg som et Liig.

Det var ikke hendes Mand, der traadte ind; det var hendes Svigermoder, Madame Secherin.

Tiende Capitel.

Tugtelsen.

Det Anliggende, der førte Madame Secherin til Maran, syntes at have givet hende en overmenneskelig Kraft.

Indtil dette Dieblik havde jeg altid seet hende bevæge sig langsomt og vaklende frem, nedbøiet af sin høie Alder; nu skred hun med sikkre, faste, næsten lette Skridt midt ind i Værelset.

Hendes Pande var ikke mere rynket; en truende Selvtilfredshed, en knusende Triumph afmalede sig i hendes Træk og gav hende et imponerende og majestætisk Udtryk.

Saaledes som hun nu stod, kunde man have anseet hende for Fuldbyrderinde af en guddommelig Straf; thi hun havde hævet sig til det Ophøiede i en saadan Sendelse.

Paa hendes stolte, opreiste Stilling, paa hendes milde Smiil, hendes knusende Blik kunde man læse, at Moderen, der var krænket i sin Moderkjærlighed — at Moderen, hvem Sønnen havde opoffret for en strafværdig Kone, nu var kommen for at tage frygtelige Repressalier.

Ved Synet af denne blege Kone i den lange

sorte Dragt, greb en saadan Skræk mig, at jeg glemte Alt, hvad der var forefaldet mellem mig og Ursula.

Jeg blev, ligesom min Cousine, staaende stum og forstenet foran hende.

„Min Gud!" — raabte den gamle Kone med qvalt Røst og opløftede Hænder — „Giv mig i din Naade Kraft til at fuldføre din Villie til Enden!"

Ret som om hun var bleven overmandet af en heftig Bevægelse, støttede hun et Øieblik sin rynkede Haand til Ryggen af en Læneſtol, og vedblev, idet hun gjennemborede Ursula med et gløbende Blik —

„Jeg sagde dig det, Ulykkelige! Den gode Gud river Masken af alle Onde og knuser dem, seent eller tidligt."

Hun vendte sig nu om til mig —

„Jeg sagde Dem det, min Frue; denne Kone vilde engang lønne Dem nedrigt for den strafværdige Medlidenhed, De viste hende! — Jeg sagde det, min Søn vilde komme tilbage til mig og søge sin eneste Trøst hos sin Moder!"

Hun slog nu Armene overkors og rystede paa Hovedet med en triumpherende Stolthed.

I dette Øieblik traadte Gontran ind med Frøken de Maran og en ung, mig ubekjendt Mand.

„Tør jeg spørge, Madame, hvad der skaffer os

Æren af Deres Besøg, og hvem denne unge Mand er, der har ladet sig forestille for mig af en af mine Folk og i Deres Navn anmodet mig om at komme herind?" — sagde Gontran.

„Denne Herre er min Mands første Commis; jeg kunde ikke reise alene, og min Søn gav mig ham med til Ledsager. Firmin! — Vi ville afreise igjen om en Time — gaa, og luk Døren efter Dem!"

Gontran betragtede mig overrasket.

Den unge Mand forlod Værelset.

Min Mand, Frøken de Maran, Madame Secherin, Ursula og jeg vare nu alene.

Gontran og min Tante vidste Intet af hvad der allerede var passeret, og anede Intet mindre, end at der handledes om en Sag af alvorlig Vigtighed.

Madame Secherin vendte sig til min Tante — „De hører til Familien?"

Frøken de Maran maalte hende med Øinene, uden at svare, og spurgte mig derpaa med et Blik, hvem denne Kone var.

„Madame Secherin," — sagde jeg, og tilføiede, idet jeg vendte mig til Ursula's Svigermoder og pegede paa min Tante — „Frøken de Maran."

Madame Secherin mindedes de Lovtaler, som

hendes Søn, der ganske havde taget feil i sin Mening om min Tantes Charakteer, bestandig havde holdt over denne Dame. Hun nærmede sig hende med de Ord —

„De er ogsaa En af Vore, min Frøken! De vil ogsaa tage Parti med de Gode imod de Onde. Det har min Søn ofte sagt mig. De er, ligesom jeg, ligefrem, retskaffen og en Fjende af Hykleri; Deres Nærværelse her er en ønskelig Omstændighed; — her kunne ikke være formange Dommere tilstede; thi de Skyldige ville ikke mangle."

„Skjøndt jeg ikke forstaaer det Fjerneste af hvad De mener med Dommere og Skyldige, min kjære Kone, vil jeg dog ikke lade en saa skjøn Leilighed gaae mig forbi til at erklære Dem, at De har den vakkreste Søn under Solen ... ikke at tale om, at det, han har sagt om min aabenhjertige Ligefremhed, leverer et stort Beviis paa hans Skarpsind og Retfærdighedskjærlighed. Jeg vover derfor ogsaa at haabe, at det, han har meddeelt mig om Dem, er ligesaa grundet. Vi have altsaa intet Videre tilbage, end at ønske hinanden gjensidigen tillykke i Anledning af dette uformodede Sammentræf."

Madame Secherin betragtede min Tante med et gjennemtrængende Blik. Hvad enten nu hendes Jagttagelsesgave, hendes Skarpsindighed og Moderhjertets

Instinct lærte hende at gjennemskue Frøken de Maran, eller Denne forraadte sig selv ved sin spottende, ironiske Tone . . . kortsagt, efter et Dieblikś Taushed strakte hun Pegefingeren henimod hende og sagde, idet hun rystede paa Hovedet —

„Nei, nei, jeg seer det — De hverken er eller vil nogensinde blive En af Vore . . . Min Søn har taget feil af Dem, som han har taget feil af Flere."

Frøken de Maran brød ud i en høi Latter.

„Ei, hvem skulde have troet det, min værdige Kone? De har gjort et sælsomt Indtryk paa mig, og ifølge Deres lidet smigrende Prophetier kunde jeg fristes til at holde Dem for en Troldqvinde eller en Sybille; men tillad mig at være ligesaa fri og erklære mig ligesaa aabenhjertigt for Dem, som jeg altid har havt den Ære at erklære mig for Deres Søn . . . Jeg finder Deres Orakelsprog en Smule üslebent, om jeg end, som De siger, ikke giør fælleds Sag med Deres saakaldte gode Folk."

„Jeg veed vel ikke, hvad en Sybille er for et Væsen, men jeg mærker snart, naar man spotter over mig," — sagde Madame Secherin med Værdighed.

„Det er mig en Fornøielse at belære Dem, min kjære Kone, og underrette Dem om, at den berømte

Sybille var et Slags Gudinde, der forudsagde tilkommende Ting med allehaande djævelske Grimacer og Fordreielser af Ansigt og af Lemmer."

Gontran, der studsede over Ursula's Blegnen, stirrede uafbrudt paa min Cousine, og tog nu Ordet, idet han vendte sig til Madame Secherin —

„Madame! Tør jeg spørge Dem endnu engang — hvilket Tilfælde skaffer os Æren af Deres Besøg? Min Kone synes yderst urolig, og Deres Svigerdatter er ogsaa i en oprørt Stemning. De har ladet mig anmode om at komme ind til Dem. Hvad er der forefaldet? Hvad ønsker De? — Hav den Godhed at forklare Dem!"

„O, De skal strax faae det at høre, min Herre — De skal strax erfare det."

Jeg udstod Dødsangest; det anede mig, at denne Kone maatte have erholdt et Beviis paa Ursula's Vanære; men hun forhastede sig ikke med at fremlægge det; hun syntes meget mere at ville forhale Hævnen, for at glæde sig over den martrende Skræk, hvori hun holdt min Cousine som forstenet.

Ursula syntes at have mistet sin sædvanlige Rolighed og Frækhed. Hun maatte vel føle, at ingen af hendes hyklerske Kunster kunde skuffe Svigermoderen.

Trods de mange Grunde, der retfærdiggjorde

min Afsky for Ursula, kunde jeg dog ikke Andet end nære en vis Medlidenhed med hende. Hvorfor maatte hun netop styrtes i Støvet i dette Øieblik, da hendes Samvittighed var vaagnet og de ædlere, bedre Følelser atter begyndte at gjøre sig gjældende i hendes Sjæl?

Madame Secherin trak langsomt en Brevpakke op af Lommen. Den lignede fuldkommen den, Ursula kort iforveien havde overleveret mig.

Jeg saae ved det første Blik, at begge Convoluterne vare tagne af det blaae Papier, man havde lagt paa Ursula's Værelse til hendes Disposition!

„Kjender du dette Brev?" — raabte Madame Secherin med mægtig Stemme og holdt Pakken for sin Svigerdatters Øine — „See, om ikke Guds Haand her har styret Alt! Beviset for din første Forbrydelse var et Brev, som du var forvoven nok til at rive mig ud af Hænderne; Beviset paa din anden Forbrydelse er atter et Brev; men dennegang har du selv leveret det i min Søns Hænder — Herren har i sin Vrede slaaet dine Øine med Blindhed."

Ursula svarede ikke en Stavelse. Hun nærmede sig mig, tog det Brev, hun havde givet mig, ud af min Haand, brød Seglet, aabnede det, kastede et hurtigt Blik paa Indholdet og lod det derpaa falde

til Jorden. Hendes Hoved sank ned paa Brystet: hun var sønderknuust.

Hun havde været et Offer for en ulykkelig Vildfarelse; da hun skrev Adressen paa Brevene, havde hun forvexlet dem. Hun havde saaledes sendt sin Mand Gontran's Brev samt sit Svar paa samme, og mig havde hun leveret det Brev, hun havde tilskrevet Herr Secherin.

„Jeg gientager det endnu engang," — vedblev Madame Secherin — „Her har Gud havt sin Finger med i Spillet Han har ladet en eneste Uforsigtighed rive Masken af dig — dig, som ellers var saa snedig, og han ... han har ladet dig forvexle Brevene — det er det Hele. Denne simple Omstændighed har endelig aabnet min Søns Øine; nu nægter han ikke, at Herren havde oplyst mig i Rouvray, da jeg sagde til ham — „Jeg sværger dig til ved din Faders Minde: denne Kone er skyldig! — Skil dig fra hende, skjøndt Beviserne fattes paa hendes Forbrydelse!" ... Dengang ansaae du mig for en Vanvittig – ikke sandt? — da jeg uden tilstrækkelig Grund forlangte et Skridt af min Søn, som han ansaae for et urimeligt Offer. Men Gud tog sig af mig ... han retfærdiggiorde mig og beviste min Søn, at en Moders Anelser ere ufeilbare."

Denne Opdagelse havde giort et yderst ubehage-

ligt Indtryk paa os Alle, og et Øieblik stode vi stumme og bestyrtsede, uden at kunne frembringe et Ord.

Frøken de Maran brød først Tausheden og sagde i en bitter Tone til Madame Secherin —

„For den evige Barmhjertigheds Skyld, min gode Kone — siden De er saa indviet i alle smaae Hemmeligheder — saa forklar os da denne fortræffelige Convolutforvirring ... behag at udvikle os Deres moralske Grundsætninger, og siig os, hvad alt dette beviser!"

„Den ugudelige, fordærvede og usædelige Alderdom foregaaer altid med det slette Exempel," — svarede Madame Secherin og maalte min Tante med et fast Blik; derpaa vedblev hun i en raa Tone — „Nu, da jeg veed, at De har opdraget begge disse Koner, undrer jeg mig ikke længer over denne Ulykkeliges fordærvede Charakteer," — hun pegede paa Ursula — „men hendes Cousines Dyder forbause mig."

„Men hvad er der da paafærde?" — skreg Frøken de Maran — „Ei, min gode Kone, fordi Forsynet har udkaaret Dem til sit Værktøi, undskylder det ikke den ubarmhjertige Maade, De behandler denne Ulykkelige paa — som De kalder hende. Hvad mener De, om jeg nu paa min Side gjør Dem

den Bebreidelse, at Deres Søn, ifølge den latterlige Opdragelse, De har givet ham, selv er bleven saa latterlig, at han fortjener sin Skjebne? Siig mig, har jeg ikke Ret, naar jeg gjør Dem ansvarlig for de slemme Følger af hans Ægteskab?"

„Madame," — sagde Gontran og vendte sig til Madame Sechèrin — „Hav den Godhed at gjøre Ende paa denne Ordstrid! Det er mærkeligt, at jeg ikke kan faae at vide, hvad De egentlig vil."

„Jeg vil lade Deres Kone læse det Brev, min Herre, som De tilskrev min uværdige Svigerdatter," hun overrakte mig det . . . „Og Dem, Herr de Lancry, vil jeg levere hendes Svar; thi Gud er retfærdig. Han vil, at denne Skabning skal afskyes ligesaa bittert af den Mand, der deelte hendes Forbrydelse, som af den, hvem hun fornærmede saa blodigt,"— og hun rakte Gontran det omtalte Svar — „Tilsidst skal denne Ægteskabsforbryderske faae min Søns Beslutning at høre."

Med disse Ord lagde hun Armene overkors og betragtede os i Taushed.

Min Mand var som rørt af et Lyn; han begreb endelig min Cousines skrækkelige Stilling, og den Fortvivlelse, hvori denne uventede Opdagelse maatte bringe mig. Men deri var Ursula kommen sin Svigermoder i Forkjøbet.

Ursula stod som livløs; hun syntes hverken at see eller høre.

Denne Scene havde taget en saa alvorlig Charakteer, at Frøken de Maran ogsaa glemte sin ondskabsfulde Charakteer et Øieblik og kastede et høitideligt Blik omkring sig.

Min feberagtige Tilstand gav mig endnu Kraft til at holde mig opreist; men jeg følte, den kunde ikke vare længe, og jeg frygtede for at miste min Besindelse, inden denne ubehagelige Hemmelighed havde opklaret sig.

Medens Ursula stod ganske nedsjunken i Tanker, medens Gontran læste Brevet, der indeholdt Ursula's Svar, og som den ulykkelige Kone troede at have givet mig, aabnede jeg Gontran's Skrivelse til min Cousine.

Ellevte Capitel.

Herr de Lancry til Ursula.

„Nei, nei, Ursula! Jeg kan ikke adlyde Deres Befaling. — Efter den uventede Lykke, hvormed De har saliggjort mig, er Deres Opførsel saa uforklarlig ... hvad jeg føler, er saa sælsomt, at jeg maa

skrive Dem til, da De — uden tvivl af Forsigtighed — synes at undflye de sjeldne Øieblikke, hvori jeg endnu kunde tale alene med Dem inden Deres Afreise.

Jeg veed ikke, om jeg vaager eller drømmer.

Maaskee vil De vide at forklare mig denne Mærkelighed.

Besiddelsen af en tilbedet Kone gjør altid stolt og salig, og dog er jeg allerede Dagen efter denne lykkelige Morgen — den skjønneste i mit Liv — nedsjunken i en dyb Sørgmodighed, som Deres ubegribelige Opførsel kun bidrager til at forøge. Hvad jeg føler, er saa sælsomt — jeg gjentager det endnu engang — at jeg forskrækkes for mig selv. Af den dybe, voldsomme Bevægelse, der ængster min Sjæl, slutter jeg, at den betydningsfuldeste Begivenhed i mit Liv seer sin Fuldendelse imøde.

Min Kjærlighed til Dem er uforanderlig og ulykkelig — fordi den er uden Grændser og uden Udvei; den er ulykkelig, fordi jeg elsker Dem tusind Gange høiere, end De mig. De er den første Kone, der har behersket mig — den første Kone, jeg tilstaaer det frit, i hvis Nærhed jeg føler en ubegrændset Hengivenhed. De vilde, sagde De, have en Slave eller en Tyran. Nu vel, De skal see en blind,

underdanig og i sin Skjebne hengiven Slave for Deres Fødder.

Jeg skammer mig ved at tilstaae Dem det, og dog siger jeg det; jeg haaber, denne beskedne Selvfornægtelse vil afvæbne den ubarmhjertige Ironi, hvormed De forfølger mig — jeg troer næsten lige op til Culminationspunktet af denne berusende Lykke, der endnu ikke er to Dage gammel. Ja, det forekom mig, som om jeg i det Dieblik var Deres, men De ikke min. I Deres Blik straalede hverken Kjærlighed eller Sandselighed eller Samvittighedsnag, men snarere et triumpherende Had, Tyranni, en grusom Spot. Ja, Ursula, hvis jeg troede paa Djævelen, hvis jeg holdt det for muligt, at han kunde drive Sjælehandel, saa vilde jeg forestille mig ham med dette haanlige, herlige Blik, naar han ved sin infernalske Dydes Magt har faaet et ulykkeligt Offer i sin Vold.

Denne Sammenligning vil synes Dem taabelig, flau; De vil maaskee udlee den, ubarmhjertigste Spotterske! Maaskee troer De, det er mit Spøg; men Lignelsen er meent for Alvor og holder Stik. Kun den kan forklare, forsaavidt Sligt kan forklares, min ubeskrivelige Fornemmelse.

Ja, Ursula, fra den Dag af tabte jeg min Sjæl; den tilhører mig ikke mere. De maa være

en Engel eller en Djævel — Deres er den. Hvad vil de foretage Dem med den?

Det forekommer mig, at der ikke slaaer noget Hjerte meer i mit Bryst — at det kun slaaer i Deres eget. Ak! Jeg seer nu til min Forfærdelse, at jeg aldrig har elsket før dette Dieblik. Ansee det ikke for Overdrivelse! Vilde jeg tilhviske Dem flaue Smigrerier, vilde jeg ikke vælge dette sørgelige bittre Sprog; det kan ikke hæve mig det Mindste i Deres Gunst, det er kjedeligt, overflødigt, og gjentager Dem kun, hvad De allerede veed; thi De har allerede længe været overbeviist om, at De behersker mig uindskrænket.

Nei, nei, jeg forsikkrer Dem, til dette Dieblik har jeg aldrig elsket; jeg har altid næret den Tro, og jeg nærer den endnu, at den Mand, der føler den eneste sande Kjærlighed i sit Liv, maa besjæles af lignende Følelser som de, der bringe Fruentimmerets Barm til at svulme, undtagen at de her udpræges med langt større Fiinhed, Hengivenhed, Frygtsomhed og Mistro. Nu ja, Ursula, disse Følelser gribe mig, siden jeg er kommen i Deres Nærhed; endnu aldrig er mit Hjerte bleven gjennemtrængt af slige Fornemmelser. Selv en Yngling vilde ikke have aflagt Dem en saadan Tilstaaelse; jeg giver Dem derved en uendelig Magt over mig. Men

hvorfor vil jeg endnu kæmpe? Hvorlangt har den Kamp bragt mig, hvorved jeg vilde undertrykke min Kjærlighed siden det Dieblik, De optraadte i en saa forandret Skikkelse for mig i Samtalen, hvortil min Kone var Vidne? Hvorfor har min Tilbøielighed saa hurtigt antaget Charakteren af en affindig Lidenskab fra den Dag af, De spottede saa ubarmhjertigt over mig?

Hvorfor var det ikke Deres Dyder, der fængslede mig? Hvorfor var det Deres Grundsætningers dristige Frihed, Deres Aands Ironi og den glødende Veltalenhed, hvormed De saa vellystigt skildrede den Forvirring, der vilde gribe Deres Sandser ved en elsket Mands Nærmelse — hvorfor var det alt det, der opflammede min Kjærlighed? — Ja, Ursula, hvor grusom og martrende denne Tanke end er, maa jeg dog nedskrive den.

Veed De, hvorfor Deres Besiddelse gjør mig saa urolig, saa ulykkelig — veed De, hvorfor den ikke giver mig den Magt, det Herredømme over Dem, som den ellers altid fører med sig — hvorfor, fortsagt, for at gjentage det endnu engang, jeg tilhører Dem, men De ikke mig? — Jeg gyser ved at troe det, ved at nedskrive det. Men vide det skal De. Det forekom mig i hiint Dieblik, at De ikke var greben af denne Kjærlighedsruus, af denne

Sandseforvirring, De skildrede mig ... Jeg kunde næsten falde paa, Ursula, at De mindre havde ladet Dem beseire af mig, end af en eller anden hemmelig Indflydelse, som jeg ikke kan forklare mig.

O, De kan aldrig ane, hvor stor min Jammer er, hvormange brændende Ønsker, hvormange leende og vanvittige Forhaabninger De har vakt hos mig — De begriber ikke, hvad det vil sige: Denne Kone besidder Alt, hvad det meest exalterede Ønske kunde forlange; jeg har besiddet hende, uden dog at besidde hende; jeg har enhver Ret over hende, uden dog at have en eneste; hun overlod sig engang til mig med saamegen Sorgløshed og Ringeagt, at jeg kun føler Hengivenhed og Bitterhed. — Hvad var jeg — hvad er jeg da i Deres Øine? Har jeg kun været Deres Legetøi? Hvis De ikke elskede mig, hvorfor tilstod De mig da disse Gunstbeviisninger? Har De kun villet give mig et Beviis paa, at jeg var saa ubetydeligt et Menneske i Deres Øine, at De kunde tilstaae mig Alt og glemme det igjen næste Dag og ikke engang behøve at rødme derover? Nei, nei, Ursula, aldrig har der existeret nogen romersk Keiserinde, der i sin dybe Foragt paa en skamløsere Maade har paastaaet, at en Slave ingen Mand er. Siden dette Øieblik søger jeg forgjæves en eller anden om Erindring derom i Deres uigjennemtrænge-

lige Træk. Er det Forstillelse, Beregning, Ufølsomhed eller Klogskab? Deres Blik siger Intet; det udtrykker kun en grændseløs Spot eller Ligegyldighed. Hvorfor behandler De mig saaledes? Er jeg ikke Deres Elskede? — Er jeg det ikke længer? Har De, ifølge et uhørt, djævelsk Coquetteri, Intet villet nægte mig, for senere at gjøre mig desto ulykkeligere over Savnet? . . . .

Jeg føler ingen Salighed; men en fortvivlet Kjærlighed fortærer mine Indvolde. Disse berusende Følelser, som De skildrede med en saa glødende Veltalenhed — nærer De ikke dem mere for mig, Ursula? — Kunde jeg indgyde Dem Lidenskabens hele Begeistring — o, hvor skjøn vilde De da ikke være! Ved Haabet derom begynder mit Blod at koge; det svimler for mine Øine! — Ursula, for at vinde Deres Kjærlighed, vilde ingen Priis være mig for kostbar; jeg vilde være istand til ethvert Offer — til enhver Ydmygelse — ja, hvis jeg vovede at sige det, vilde jeg tilføie: til enhver Forbrydelse.

Naar jeg tænker paa, at Deres sandselige Ynde kan bringe min Kjærlighed til denne vanvittige Høide, o, hvor længe vil da ikke Deres glimrende Aand forstaae at beherske og fængsle den! Hvis De elskede mig, o, hvis De elskede mig, kunde der da tænkes

en Qvinde paa Jorden, jeg i mit Liv vilde finde mere fortryllende!

Ak, Ursula! Man kunde blive rasende ved Tanken om, at Kjærligheden kunde gjøre Dem, der er saa stolt og spottende, øm og hengiven — med denne guddommelige Ynde, der hidtil fattes Dem, og som ogsaa fattes de Koner, hvis tamme Ømhed De betragter med Medynk og Ligegyldighed, fordi den saa ofte er Følgen af en skrøbelig Natur.

Hvad bryder jeg mig om det blide og frygtsomme Lam? Hvad Fortjeneste har det? — Nei, men naar jeg saae Pantheren krybe frygtsom og smigrende for mine Fødder, o, da vilde jeg føle en Lykke, en Triumph uden Lige.

Ursula! Jeg føler det her, her paa mit Hjertes heftige Slag, De vil eengang elske mig, som jeg vil være elsket af Dem. O, jeg skal tvinge Dem dertil! Ja, den haabløse Kjærlighed imponerer ved sit bundløse Dyb af Hengivenhed; den vil heller ikke forfeile sit Indtryk paa Dem. Optag ikke dette som nogen blind eller latterlig Beregning! Jeg øser denne Sikkerhed af min Lidenskabs Dybde.

Undertiden vover jeg at bilde mig ind, at Deres tilsyneladende Ligegyldighed kun er Forstillelse for at det bedre kan lykkes mig at overbevise min Kone om den fornyede Kjærlighed, jeg affecterer for hende.

Men nei, saa havde De idetmindste tilhvisket mig et Ord eller givet mig et eller andet Tegn paa Deres Mening.

Men efter denne paa eengang saa søde og grusomme Dag har De omhyggeligt undgaaet enhver Leilighed til at være ene sammen med mig, blot for et Minut. Hvo veed, om jeg paa den Maade vil faae Leilighed til blot at tilstille Dem dette Brev?

Underlige, ubegribelige Kone! Naar jeg blot gjør den ringeste Hentydning paa min Kjærlighed, svarer De mig med Sarcasmer. Ja, hvad der endnu er sælsommere: min Kone frygter Dem, hader Dem — det veed De — og dog har De ligefra hiint Dieblik af betragtet hende med rørt Deeltagelse. Er det Samvittighedsnag? Nei, De vilde aldrig føle Samvittighedsnag — og hvorfor skulde De ogsaa føle det? . . . Men skulde man ellers ikke troe, Deres Bestræbelser gik ud paa, atter at indgyde mig Medlidenhed og Kjærlighed til min Kone?

Da jeg saae Deres uforklarlige Ligegyldighed, smigrede jeg ikke blot for min Kone, for at forjage hendes Mistanke, men jeg haabede ogsaa, at de Kjærtegn, jeg ødslede paa hende, skulde vække Deres Skinsyge. Men istedetfor at blive urolig derover, syntes De snarere at billige min Opførsel. Ursula! Er det ikke til at miste Forstanden over? — Hvem

er De da egentlig? Hvad forlanger De af mig? Er De min onde eller min gode Genius? Undertiden forfærder De mig ... det forekommer mig da, som om De engang vil udøve den fordærveligste Indflydelse paa mit Liv. — Nei, nei, tilgiv mig — det er salig Henrykkelse, jeg føler. Ursula, lad dette Brev ikke fornærme Dem! De hører til de Fruentimmer, hvem man tør sige Alt.

Det Usammenhængende i mine Tanker er Dem Borgen for den voldsomme Sindstilstand, hvori jeg befinder mig. Mine Tanker forvirres; de løbe surr imellem hinanden; tusinde Chimærer foresvæve min Phantasi. Denne Uvished om Deres Følelser er mig frygtelig, og hvis den ikke snart opklares, vil det endelig fattes mig baade paa Kraft og Villie til at hykle Kjærlighed til min Kone — og dette Hykleri er dog nødvendigt for at bortvende hendes Mistanke og undgaae enhver Opsigt, der kunde forraade Dem. Til al Held anseer min Kone den adspredte Stemning, hvori saa mangfoldige forskjellige Tanker bringe mig, for et Slags forliebt Drømmeri, hvis eneste Gjenstand hun bilder sig ind at være. Men det kan ikke vare længe, kun nogle Dage maaskee, inden Alt bliver opklaret. — De kjender mig endnu ikke, dyrebare Ursula! De kjender ikke min Charakteers ubøielige Halsstarrighed;

jeg kjendte den ikke engang selv, førend jeg følte denne Kraft i Villien, som De indgjød mig; jeg vil efterat jeg har erholdt Alt af Dem, hvad det er muligt for et Menneske at erholde, aldrig opgive Haabet om at blive elsket af Dem ... selve Tanken om at jeg kunde gjøre Afkald paa dette Haab er mig utaalelig. Nei, en hemmelig Stemme siger mig, jeg vil seire.

Hør nu min Beslutning, og stræb ikke at omstøde den; thi det vil ikke lykkes Dem. Om faa Dage reiser De til Paris; jeg har benyttet de Bagvaskelser, Frøken de Maran har sat os i Kundskab om, som en Bevæggrund for Mathilde til at blive her hele Vinteren. Fjorten Dage efter Deres Afreise opsøger jeg Dem i Paris; Forretninger af Vigtighed skulle undskylde min Afreise i Mathilde's Øine. Er jeg først i Paris, vil det ikke fattes mig paa Grunde til at forlænge mit Ophold der. Den Tilstand, hvori min Kone befinder sig, vil gjøre hende det umuligt at overraske mig i Paris, og hvis hun yttrer Ønsket om at komme til mig der, afslaaer jeg hende det. Aldrig har jeg holdt mindre af Selskab end nu. Uden Medlidenhed, uden Forbarmelse kunde jeg grusomt støde Alt bort fra mig, der ikke har Hensyn til min Kjærlighed. Ene og alene Frygten for at see Mathilde bukke ganske un-

der for sin Skinsyge, eller at vække Deres Mands Mistanke imod Dem, kan bevæge mig til endnu at hykle Folelser for min Kone, som jeg for længe siden har udsvedet.

Ogsaa dette er Beviis paa Oprigtigheden af hvad jeg har tilstaaet Dem, dyrebare Ursula. Hidtil faldt det mig let at overøse min Kone med de sødeste Smigerord, uden at lade mig mærke med den fjerneste Tvang; men nu — det tilsværger jeg Dem — er det mig græsseligt, at jeg maa vise hende en Omhed, der er fremmed for mit Hjerte; jeg frygter næsten for, at det er en Synd mod Oprigtigheden af min Kjærlighed imod Dem.

Man maa ogsaa være ligesaa blind, som Mathilde, for ikke øieblikling at see, hvor tungt min Rolle falder mig, hvor ubeskrivelig den oprører mig. Men den skal snart faae Ende; thi jeg maa gjensee Dem i Paris. Vort Slægtskab giver mig Ret til at besøge Dem hver Dag; Deres Mand vil ingen Mistanke fatte; ingen Tvang vil da betynge mig; jeg skal vide at tilkæmpe mig Deres Kjærlighed, og elske mig skal De. Forlang ethvert Offer af mig — muligt eller umuligt . . . jeg skal bringe Dem det med Glæde; Intet vil være mig for kostbart; jeg vil ikke have Medlidenhed med nogen Sjæl under Solen; thi Alt, hvad der ikke er

Ursula, existerer ikke for mig mere. Det er afskye-ligt at yttre det; men det er nu eengang saaledes, og min Fornuft, min Villie er for svag til at kæmpe derimod. Du, kun du, Ursula, staaer klar og tyde-lig i min Sjæl. Lader os overrive det svage Baand, der endnu holder os Begge tilbage, og i et fjernt Land søge et stille Asyl for vor Kjærlighed! Ur-sula, lad Dem ikke omstemme af Medlidenhed — lad min Lidenskab være lykkelig eller ulykkelig, min Ko-nes Skjæbne vil aldrig forandre sig ... Hun maa besidde nok saamange Dyder og tilegne sig nok saa-mange nye Fuldkommenheder, enhver Tilbøielighed for hende er dog for evig banlyst af mit Hjertes, min Aands, mine Sandsers, mit Livs Ideal. Døm selv — vilde Mathilde nogensinde kunne kæmpe mod Deres Indflydelse, hvis De skulde elske mig, eller vil hun nogensinde formaae at trøste mig, hvis De skulde forsmaae mig?

Altsaa endnu engang, Ursula, jeg er Deres un-der enhver Betingelse. Jeg vil ingen Tvivl nære meer; thi jeg kan ikke taale at skue ned i den bund-løse Afgrund, en saadan Tvivl vilde aabne under mine Fødder. Men nei, De elsker mig, Ursula, De maa elske mig; Tilfældet har ikke forgjæves givet min Sjæl i Deres Hænder; jeg aander kun for Dem; thi De var min. Siig, hvad De vil —

gjør, hvad De vil — Vi maa for Fremtiden kun leve for hinanden. De veed det, jeg vil ikke bæve tilbage for nogetsomhelst Middel til at naae dette Maal. Saaledes vil Skjebnen det og ikke anderledes. Lev vel, Engel eller Djævel! Jeg vil dele Deres Himmel eller Deres Helvede! G."

Jeg skal senere tale om den raae og voldsomme Virkning, Gjennemlæsningen af dette Brev havde paa mig. Medens jeg læste, gjennemfløi ogsaa Gontran Ursula's Svar.

Tolvte Capitel

Ursula til Gontran.

„Jeg er i det Mindste saare høimodig; thi jeg sender Dem Deres Brev tilbage; det har underholdt mig ret godt. Det indeholder en saadan Blanding af Mistro og Taabelighed, af Blindhed og Skarpsindighed, af Hengivenhed og Egoisme, af Ømhed og Grusomhed, at man maa more sig over at læse det. Iøvrigt fattes det Alt, baade Ynde og Aand — og Aand besidder De dog vist. Men jeg finder det ganske naturligt, og jeg vil være affskyelig naiv nok til at sige, at De har overtydet mig. Jeg troer altsaa paa Deres Kjærlighed; ja jeg

troer, at De elsker for første Gang; jeg troer at De kunde begaae Alt, for at vinde mig; jeg anseer Dem istand til De affindigste Forsøg, til de sorteste Handlinger, naar det gjælder om at opnaae dette skjønne Resultat; jeg troer, at De virkelig nærer denne underdanige Hengivenhed for mig, som De skildrer ... Er det ikke at kjende Dem tilbunds, min stakkels Cousin?

Omendskjøndt jeg ikke nærer det Ønske at ville fortjene de djævelske Egenskaber, De i Deres stolte Forbauselse er saa naadig at tillægge mig; omendskjøndt jeg virkelig maatte tage min Tilflugt til hemmelige Kunster for at blive værdig og istand til at forføre Dem, troer jeg dog at udøve en stor Magt over Dem. Denne Magt vil blive ubehagelig, om De vil ... dog det afhænger af Dem selv.

Jeg troer endvidere med Dem, at jeg kun har mine afskyelige Feil at takke for, at jeg saa uimodstaaeligen har forrykket Deres Hjerne.

Men De har heller ikke i fjerneste Maade vakt min Længsel efter at besidde disse Dyder, hvis de manglede mig, eller at bære dem tilskue, hvis jeg virkelig besad dem. Disse jomfruelige Perler ere skjulte i Sjælens Dyb, ligesom Perlerne paa Havets Bund; disse Skatte tilhører aldrig dem, der opholde sig paa Overfladen og kastes frem og tilbage af

Bølgerne; de hvile i de hemmelighedsfulde Afgrunde, som det kortsynede, svage Øie ikke formaaer at gjennemtrænge.

Vi ere altsaa fuldkommen enige med hinanden i mange Henseender, min dyrebare Cousin; men det er desværre den allervigtigste, hvori vi ære forskjellige Anskuelser. De er nemlig af den faste Tro, at Deres Kjærligheds Styrke vil forpligte mig til Gjenkjærlighed; jeg erklærer Dem med ligesaa stor Bestemthed, at jeg aldrig vil elske Dem, og at Deres Lidenskabs Styrke i det Hoieste vil paadrage Dem min inderlige Foragt.

Grunden til at indgyde Kjærlighed og til at føle den ere hinanden i Almindelighed modsatte. De burde dog idetmindste kjende Deres A B C, min Herr Don Juan. Havde Lidenskaben ikke gjort Dem som ulærvillig som en Skoledreng, maatte De dog finde en dyb Sandhed i den næste Sætning i Deres Brev, der vel ikke blot er et Indfald af Deres dybt krænkede Forfængelighed. — Den lyder nemlig —

„Aldrig har en romersk Keiserinde paa en skamløsere Maade erklæret, at en Slave ingen Mand er.“

Jeg har understreget disse Linier; de fortjene det. Dennegang har De truffet Sømmet paa Hovedet; De vilde kun dermed sige: Hævn var ingen Kjærlighed. Kan De løse denne Gaade? Gjætter

De Bevæggrunden til min sælsomme Opførsel? Nei? Endnu ikke? — O, saa er De unægtelig ikke begavet med nogen særdeles Viisdomsaare. — Jeg vil skeie en Smule ud, og haaber, at min Bekjendelse vil vække en ubegrændset Afsky hos Dem. Det er nu uheldigviis for silde til at jeg endnu kunde forekomme Dem agtværdig; — med Ordet „forekomme" haaber jeg at have cureret Deres hele vanvittige Lidenskab.

Hør altsaa. Da jeg kom til Maran — da jeg endog tænkte paa at modtage det Tilbud, Mathilde tidligere havde gjort mig, om at beboe et Værelse i Deres Hotel i Paris, gik min hele Plan ud paa at gjøre Dem taabelig forliebt i mig ... hør vel efter, forliebte Taare! ... og ved Deres forrykte Kjærlighed skulde De hjælpe mig at naae et Maal, som jeg strax skal forklare Dem.

Jeg væbnede mig med alle de Midler, jeg behøvede til at forføre Dem. For det Første elskede jeg Dem ikke; jeg følte mig langt ophøiet over Dem; og jeg kom meer og meer til Vished om, at man ikke kan gjøre en ved et langvarigt Held forvænt Mand forliebt i sig paa en lettere Maade, end naar man spotter over ham, naar man angriber hans Stolthed, og endelig bibringer ham den Overbeviis-

ning, at man vel er ligegyldig imod hans Fortjeneste, men ikke vilde blive det imod en Andens.

Dette ret skjønne, med temmelig stor Ondskab udviklede System har gjort sin behørige Virkning.

I Rouvray gjorde De mig endnu den samme Morgen, De var kommen, en lidenskabelig og tillige noget uforskammet Erklæring; jeg svarede derpaa, som min Plan fordrede det. Her har De fornyet Deres ømme Bestræbelser; jeg har besvaret dem saaledes, at De indseer, jeg ikke bekymrer mig det Allerringeste om Dem. Denne Modstand har opflammet Deres Lidenskab; det var saare naturligt. Deres Kjærlighed tiltog; jeg gav mig et Skin af at dele den; men idet jeg spottede over den, idet jeg viste mig for Dem fra den sælsomme Side, idet jeg lagde en Cynismus i Grundsætninger, en Frækhed i Tanker for Dagen, som maatte have oprørt enhver ædel Mands Sjæl, naaede jeg desto sikkrere mit Maal.

Jeg kunde selv neppe troe paa de Fremskridt, disse jammerlige Midler bevirkede i Deres Hjerte. Havde jeg næret en høi Mening om Dem før, maatte den Lethed, hvormed jeg erobrede Dem, aldeles have tilintetgjort den.

Mærk Dem vel det, min Herr Don Juan ... Fruentimmer af min Charakteer elske sædvanlig desto varmere, jo vanskeligere det er dem at vinde Kjær-

lighed; de foragte det hurtige Held; men jo mere de maae kæmpe, jo høiere stiger deres Lidenskab; Hindringer forøge den; de sværme for det Uopnaaelige.

Drag Nytte af denne Erfaring, og skulde De nogensinde støde paa en af mine Lige igjen, saa vil De aldrig kunne vinde hende uden ved Kulde.

Min kjære Cousin! Vi ligne hinanden formeget i mange Dele, til at De kan behage mig — (jeg haaber, De vil finde mig saare beskeden) — Vor Natur lyder den samme Lov; Modstand fængsler os. Naar De vil følge denne Normalretning, som den vise Bisson foreskriver os den, naaer De sikkert Deres Maal. Seer De, Mathilde elsker Dem maaskee netop saa høit, fordi hun er ligesaa reen og pletfri, som De er fordærvet. Vender De Dem derimod til mig, der maaskee er ligesaa theoretisk uddannet som De, strander De; De kaster Deres Fordele fra Dem, og jeg gjør Nar af Dem.

Spaamænd kunne ikke see hinanden i Ansigtet uden at lee; af samme Grund vækker Deres alvorlige Kjærlighed en utrolig Munterhed hos mig. See Dem vel for! En Gavtyv, der vil bedrage, er tusind Gange værre faren, end en ærlig Mand vilde være det!

Men vi vil nu atter komme tilbage til Deres Forandring, min kjære Cousin.

I et vist Dieblik var De min, uden at jeg var Deres, som De udtrykker Dem. Fra dette Dieblik har De fundet mig kold, spydig, og saa ubekymret over det Skete, som om det slet ikke var forefaldet. De undrer Dem over denne pludselige Ligegyldighed, De tilskriver Djævelen den, og Gud veed hvem ellers. De sporger mig, om jeg elsker Dem — om jeg i det Ringeste ikke føler Interesse for Dem. Ikke i fjerneste Maade. De er et sandt Ideal af mandlig Skjønhed; men jeg er desværre saa ulykkelig at have en slet Smag. Hvordan? — siger De — De føler aldeles Intet for mig — ikke engang en overfladisk Tilbøielighed? — Nei, det er umuligt, mener De.

De glemmer, kjære Cousin, at der gives Lidenskaber af forskjellig Natur, og at Kjærligheden langtfra er den heftigste af Alle. De veed altsaa ikke, at en Kone som jeg vover, for at tilfredsstille sit Had og sin Hævn, Alt, hvad hun aldrig vilde vove, hvis hun endog blot troede at føle en om Tilbøielighed i sit Hjerte? I dette sidste Tilfælde vil hun ganske lade sig lede af Coquetteriets naturlige Hang, der vil sige hende, at en altfor let Triumph snart maa udslukke en flygtig Tilbøielighed. Skulde hun der=

imod elske lidenskabeligt, vil hun ikke gruble. Ligger hun under, vil hun gjøre det med en kydsk og jomfruelig Ruus.

I sin blinde Hengivenhed vil hun ikke komme til Erkjendelse af sin Skyld, før hun har begaaet den. Hun vil da gjøre sig de bittreste Bebreidelser, og paa disse ville følge Følelser, som kun de ædleste Hjerter kunne nære; thi en oprigtig Kjærlighed opløfter ofte det dybest sjunkne Hjerte til sin største Reenheds Høide, ligesom før.

Hvori bestaaer da denne Hemmelighed? — spørger De endnu.

Saa viid det da: Siden det første Øieblik, jeg var istand til at forklare mig mine egne Indtryk og aflægge mig Regnskab for Godt og Ondt — siden dette Øieblik har jeg hadet Deres Kone.

Jeg hadede hende, fordi der ikke gik en Dag, ikke en Time af mit Liv, hvori jeg jo blev opoffret for hende og sat tilbage for bedre at fremhæve hendes Fortrin. Intet Menneske paa Jorden har jeg misundt i den Grad som hende. For at træffe hende desto sikkrere, vilde jeg saare hende i det, der er hende det Dyrebareste i Verden. Jeg besluttede derfor at berøve hende Deres Kjærlighed, ikke fordi De behagede mig — det kunde aldrig falde mig ind — men fordi Mathilde tilbad Dem.

Nogle Dage efter den Samtale, Deres Kone bivaanede uden mit Vidende, havde jeg en Sammenkomst med hende; hun overvældede mig med Bebreidelser. Hun truede mig med sin Foragt; og nu maa jeg tilstaae, at hendes Foragt er velfortjent. Hun vakte alle mine onde Lidenskaber; De havde netop bedet mig om et Rendezvous; jeg skyndte mig, for paa eengang at sikkre min Hævn og min Magt over Dem; thi dengang ... nei, nei! De skal aldrig erfare, hvilke afskyelige Planer jeg havde isinde; De vilde da elske mig formeget, og jeg vil være fri for Dem.

De vil vist erindre, at Frøken de Maran samme Dags Aften havde modtaget Breve fra Paris, og at hun i min Nærværelse udkrammede alle de skjændige Bagvaskelser, Deres Kone er bleven et Offer for.

Trods Deres Tantes ondskabsfulde Overdrivelser begreb jeg dog snart, at Deres Kones Rygte maa have lidt uhort i Verdens Dine. Tilfældet robede mig altsaa, at Deres Kone, hvem jeg fra min tidligeste Barndom stedse havde hadet, er Intet mindre end lykkelig, men tvertimod maaskee en af de ulykkeligste Koner paa Jorden.

Hidtil havde hun kun levet for Dem og for Dyden; hun havde stedse viist sig værdig til Alles

Agtelse og Kjærlighed — og De forlod hende for min Skyld? Det var Formeget.

Hvem indgød mig den Interesse og Medlidenhed? Var det en ædel Følelse? Maatte jeg ikke strax blive overbeviist om, at Deres Kone, nu da jeg vidste hende ulykkelig, ikke længer kunde være mig en Gjenstand for Misundelse? — Eller anede jeg, hvilken Skjebne der ventede hende, nu da jeg saa nøie havde lært at kjende Deres Charakteer? — Ja, denne Grund havde alene afvæbnet mig. Min Hævn var meer end tilfredsstillet, naar jeg tænkte paa den Fremtid, hvormed De truer Deres Kone; Deres Kjærlighed var mig derfor aldeles overflødig. Undskyld derfor, min kjære Cousin, at jeg har forført Dem saa ganske omsonst.

Hvad nu Deres stakkels Mathilde angaaer, kan jeg vel ikke gjøre det Skete ugjort, men jeg kan i Fremtiden ...

Jeg er saa sælsom, saa forunderlig, at jeg fra det Dieblik af, min Medlidenhed vaktes for hende, nu vilde ansee det for den største Forbrydelse at give hende den fjerneste Grund til Skinsyge.

De vil nu kunne forklare Dem min pludselige Kulde, De vil nu ikke tvivle længer og vist ogsaa renoncere paa det skjønne Haab at forvandle mig

fra en Panther til et Lam og dele min Himmel eller mit Helvede.

Min Gud, kjære Cousin, jeg er hverken en Panther, eller et Lam, eller en Engel, eller en Djævel, og har hverken Magt over Himlen eller over Helvede; jeg er ganske simpelthen en stakkels Kone, der ingen Kjærlighed nærer til Dem. Jeg vilde heller ønske at kunne føre Dem tilbage i min Ungdomsveninde's Arme. Kunde det lykkes mig, vilde jeg blive saa glad, at mit Ønske nærmer sig Egoisme.

De vil derfor tillade mig at lade det Baand blive uopløst, der binder mig til den bedste af alle Mænd — item, ikke at søge et hemmeligt Asyl for min Kjærlighed i fjerne Lande ... det er ikke værd at gaae saa langt for at skjule, hvad der ikke existerer. Ligeledes renoncerer jeg frivilligt paa ethvert Herredømme over Deres Sjæl. Tusind Tak for dette skjønne Kongerige, De med saamegen Gratie lægger for mine Fødder; men jeg vil heller leve som Slave under en Oases skyggefulde Skjærm end beherske en gold og udtørret Ørken. Glem i det Hele taget ikke — jeg besværger Dem — at forskaane mig for alle fjernere Beviser paa Deres Hengivenhed og for Deres Offere, som De er beredt til at bringe mig, og som jeg er ganske uværdig. De vil kun derved hindre mig i min Leden efter mine tilkommende Ty-

ranner; thi jeg troer, Skjebnen har isinde at besjæle mig med en ligesaa brændende, ligesaa ulykkelig Kjærlighed til et vidunderligt Ideal, som den, De nærer til mig.

Hvor mon denne vidunderlige Tyran over min Fremtidsskjebne har forstukket sig? Det veed jeg ikke. Men det veed jeg, at det jammerlige Syn af Dem vilde bortskrække ham.

Lad heller ikke Deres fortrolige Forhold til min Mand vække det Haab hos Dem, at De faaer mig at see i Paris, hvis De virkelig skulde være saa affindig at følge mig did.

For at forklare Herr Secherin min pludselige Afreise, seer jeg mig nødsaget til at tilstaae ham, at De viste mig formegen Opmærksomhed; for ikke at forstyrre Mathilde's Ro og for at undgaae Deres evige Plageri, havde jeg derfor besluttet at forlade Maran. De vil derfor let indsee, at De just ingen behagelig Rolle vilde spille, hvis De agtede at gjøre Deres Fætterskab gjældende i Paris.

Bliv De hos Deres Kone. De taler om en ond og en god Genius. Nu, hvis De vil lade Dem lede, om end ikke af nogen ædelmodig Følelse, saa dog af et naturligt Instinct, saa hold Dem til Mathilde. Hun vil altid blive Deres gode Genius.

Hvis De, trods min grændseløse Ligegyldighed for Dem, dog haardnakket bestaaer paa at ville tiltvinge Dem min Kjærlighed, saa vil jeg, imod min Villie, blive Deres onde.

De elsker mig lidenskabeligt? Jeg troer det; men da man altid finder paa Grunde til en Lidenskab uden Haab, vil jeg ligesaavel i Deres Kones Interesse som for min egen Roligheds Skyld — (tag dette Ord i dets hele prosaiske Betydning: ikke at forstyrres af et besværligt Menneske) — tvinge mig til at bibringe Dem den Overbeviisning, at ethvert Forsøg af Dem paa at naae Deres Maal vilde være aldeles forgjæves.

Min Frygt bestaaer nu kun deri, at De endnu kunde nære noget Haab. Uagtet Deres tilsyneladende Ydmyghed, besidder De en temmelig Fylde af utilgængelig Egenkjærlighed, der er langt farligere, end at De vilde kunne retfærdiggjøre den for noget Menneske, mig alene undtagen. De vil maaskee ikke troe denne Paastand? Man indrømmer aldrig krænkende Undtagelser.

Jo oftere jeg erklærer, at De ikke behager mig, desto ivrigere vil De overtale Dem til at troe, at jeg kun har brudt med Dem paa en saa raa og voldsom Maade, fordi jeg vilde undflye en Tilbøielighed, jeg frygter for, og hvis Magt jeg forudseer.

O, farlige Mand! O, Fætter! Fætter! Lader De Dem henrive af en af de Forlokkelser, Deres saarede Stolthed vil indgive Dem, vil De være forloren for stedse.

Jo mere Foragt og Modbydelighed jeg viser Dem, desto farligere og mere frygtet vil De ansee Dem selv for ... ganske ifølge den Grundsætning: Man flyer kun for de farlige Mennesker ... som om de Kjedelige ikke ogsaa hørte til det Tal.

Tag Dem iagt! See Dem for! Alle Deres Fortrin vilde da ikke kunne frelse Dem fra et latterligt Fald; jeg vil da være uden Medlidenhed; jeg vil være Mathilde's hævnende Engel og martre Dem paa min Pinebænk. For at gjøre denne Hævn fuldstændig, vil jeg endelig selv kunne hykle Medlidenhed; jeg vil lade, som jeg bliver rørt af en saa dyb og standhaftig Kjærlighed, jeg vil give Dem falske Løfter, og endelig paa den grusomste Maade udkaare Dem til min Spilleboldt.

Eengang for Alle: tro mig ikke, hvis jeg skulde foregive at nære en anden Følelse for Dem end Ligegyldighed!

Glem mig, min kjære Cousin! Elsk atter hende, der er tusinde Gange bedre end jeg! Vend tilbage til Deres Kone! — Mathilde eier et Hjerte af Guld — en Sjæl, der er altfor god til vor Tid og vor Verden. Siden jeg veed, hvor ulykkelig Deres

Kone er, har hun vakt en Deeltagelse hos mig, der langt overstiger den Misundelse, hun vakte, da jeg holdt hende for lykkelig. Jeg vil tilstaae det frit: hun er en af de fortræffelige, rigtbegavede Naturer, der stedse ere tilboielige til at troe paa det Gode og tvivle om det Onde, fordi de ere saa gjennemtrængte af Ædelmod og Retsind, at de kun behøve en Ligetænkende, for at gjøre deres Lykke fuldstændig.

Ikke istand til at troe paa Muligheden af en Løgn, nærer disse stakkels Sjæle et Barns Troskyldighed. Deres barnlige, skyldfri Glæde vækkes saa let, at man maatte være et Uhyre, hvis man kunde bedrøve dem.

De maa have seet, hvorledes hendes skjønne Ansigt har straalet af Glæde i disse sidste Dage, siden De af Klogskab atter nærmede Dem hende. Desuden — hun er Moder — hun er Moder, min Herre! ... Og De kunde have det nedrige Mod at tilskrive mig: Den Tilstand, hvori min Kone befinder sig, vil hindre hende i at komme til Paris?

See, Herr de Lancry — jeg er istand til de sletteste Handlinger og har ogsaa gjort mig skyldig i flere; men aldrig, det tilsværger jeg Dem, har jeg havt en saadan Nederdrægtighed at bebreide mig, som den, der indeholdes i disse Ord.

De er den utaknemmeligste, den egennyttigste, den følesløseste Mand paa Jorden; thi Lidenskaben fornedrer Dem, istedetfor at den skulde forædle Dem. Forresten er det høist naturligt; en lav Bryde kan aldrig forædle Hjertet.

Men De vil finde Dem artig skuffet. Jeg er en qvindelig Don Juan; jeg veed, hvormeget denne Donjuanismus er værd; jeg skammer mig selv, naar jeg seer, hvilke afskyelige Grunde der fremkalder de Lidenskaber, jeg indgyder. Ligesom den tydske Greves Aandemaner bæver jeg forfærdet tilbage for det Uhyre, jeg kaldte tillive, og som nu med lydelig, vild Stemme opfordrer mig til at blive dets Kammerat.

Glem mig altsaa, min kjære Cousin! Bestaaer De paa Deres afsindige Kjærlighed, propheterer jeg den ulykkeligste Ende af Verden, og De vil da bibringe mig Troen paa disse guddommelige gjengjeldende Straffe, hvorom min uudstaaelige Svigermoder altid skreg mig Ørerne fulde.

For en Skyldig som Dem behøves der en tugtende Haand som min. Skjøndt den Rolle at være Fuldbyrderinde af en guddommelig Hævn vilde være temmelig alvorlig for min Alder, vilde jeg dog vide at gjøre Dem tilbøielig til at flye mig; jeg vilde bedre Dem og opdrage Dem til den meest trofaste

Ægtemand, til den lykkeligste af alle Mænd, da Mathilde er Deres Kone.

Lev vel! Lev vel for stedse! — Husk altid paa, at der aldrig har fundet Kjærlighed Sted imellem os, og at der blot har været Tale om et afskyeligt Forræderi mod den ædleste Kone! — De var min Medskyldige, men aldrig min Elskede!"

Trettende Capitel.

Herr Secherin til Ursula.

Da Madame Secherin saae, at jeg og Gontran havde læst de Breve, hun havde rakt os, forelæste hun os sin Søns i en langsom Tone, som om hun ønskede at forlænge min Cousines Qvaler —

„Jeg vil aldrig see dig mere i mit Liv, Ursula; min Foragt for dig er endnu større end mit Had. Gud har straffet mig, fordi jeg ikke hørte paa min stakkels Moders Raad; hun bliver hos mig; hende har jeg dog endnu, og derfor beklager jeg mig ikke; tvertimod, jeg takker Himlen, fordi den har befriet mig fra et Uhyre i Troløshed og Forvorpen-

hed; jeg forbander mig selv, naar jeg tænker paa, at jeg for din — for din Skyld, o min Gud! — kunde bedrøve og forlade den bedste af alle Mødre. Min Omhed skal nu holde hende skadesløs for den Kummer, jeg har foraarsaget hende; hun vil tilgive mig — hun har tilgivet mig: naar en saa farlig, en saa afskyelig Qvinde som du træder ind i en Familie, maa man være fattet paa Alt.

Jeg vil meddele dig Noget, der vil smerte dig — det veed jeg: Samme Dag, som Himlen vilde jeg skulde modtage det Brev, der røbede mig din Sjæls Afskyelighed, havde jeg affattet det Document, der sikkrede dig min hele Formue efter min Død. Du, der sværmer for Luxus, er nu fattig. Desto bedre — det er den eneste Straf, der kan ramme dig. De tredsindstyvetusind Francs, du bragte i Medgift, ere deponerede hos en Notarius i Paris. Din Fader vil ogsaa banlyse dig af sin Nærhed; thi jeg har sendt ham en Afskrivt af dit skjændige Brev. Og for endnu at martre dig paa en Maade, der vil være dig føleligere end alt Andet, forsikkrer jeg dig om, at jeg aldeles ingen Smerte føler over at miste dig — aldeles ingen; thi du er saa lastværdig, at man maa forfærdes for dig, og jeg føler mig lykkelig, saare lykkelig, over at være skilt fra

dig for stedse. Min gode herlige Moder vil sige dig det Samme ... det vil være din sidste Straf.

Secherin."

Madame Secherin kastede et uforsonligt Blik paa Ursula, efterat have endt Brevet.

Min Cousine oppvaagnede endelig af den Bedøvelse, hvori hun havde befundet sig ligesiden sin Svigermoders Indtrædelse.

Bydende, stolt, med et sikkert Blik og et bittert, foragteligt Smiil reiste hun sig og sagde til Madame Secherin —

„De triumpherer — ikke sandt? Blinde, enfoldige Kone! De fryder Dem, uagtet Deres Søns Hjerte er dødeligt saaret!"

„I dette Dieblik tænker han ikke engang paa dig mere. Det hører du jo af hans Brev, og Gudskeetak! det er Sandhed."

„Jeg troer ikke dette Brevs Indhold", — vedblev Ursula — „En Mand, som han, kan ikke forglemme en Kone, som mig. Veed De vel, at han imorgen, hvis det var mit Ønske, vilde ligge grædende for mine Fødder og bønfalde mig om at tage ham til Naade igjen? ... Men det vil jeg ikke. Skjebnen styrter mig i samme Dieblik, som jeg overlod mig til en ædelmodig Følelse — i samme Dieblik, som jeg følte Medlidenhed med en Kone, hvem

jeg har hadet og krænket paa det Bittreste — i samme Dieblik, som jeg vilde gjøre det Onde, jeg har udøvet, godt igjen. Nu, saa vil jeg da alene kæmpe med Skjebnen. Der vil komme en Dag, og den er ikke langt borte, at Deres Søn vil fortvivle over at han har mistet mig, og forbande Dem, fordi De ikke opfordrede ham til at tilgive mig."

„Hører I den Ulykkelige?" — raabte Madame Secherin forsærdet — „Hun beklager mig — Hun! Ha, djævelske Stolthed!"

Ursula trak medlidende paa Skuldrene.

„Saa veed De da ikke, hvad jeg var ham, hvad jeg vilde været ham ... thi han var god, barnlig, hengiven, og det morede mig at gjøre ham lykkelig, ligesom man kan more sig over et Barns Glæde. De har jo selv været Vidne til hans Lykke — De veed, jeg var ham Alt! — De glæder Dem og tænker ikke paa, at han vil græde blodige Taarer over den svundne Tid, der saalænge han lever vil blive ham Idealet for al jordisk Salighed. Kjærligheden gjorde ham blind for mine Feil, hans Tillid til mig gjorde ham blind for min Opførsel, og hans Liv henrandt i uafbrudt Lykke ... nu vil Fortvivlelse blive hans Lod. Nu, De maa jo være tilfreds ... her staaer jeg, fattig, forladt, selv af min Fader. De er hævnet, Mathilde, og De ogsaa,

min Herre," — vedblev Ursula og vendte sig til Gontran — „De, Mathilde, hvis Venskab jeg forraadte — De, min Herre, hvis Kjærlighed jeg spottede. For at gjøre Deres Triumph fuldstændig, mangler blot Eet ... nemlig at see mig tilintetgjort, sønderknust under denne uhørte Elendighed; men den Glæde skal De ikke nyde. Jeg besidder Energi og en fast Villie. Dieblikket var der, der vilde have afgjort Fremtiden og mit hele Liv. Een ædel Følelse kunde have medført en anden. Skjebnen vilde det ikke. Nu vel, jeg er atten Aar gammel, eier en Jerncharakteer, men en smidig Aand, og jeg er skjøn og modig. — Gud vil forbarme sig over mig!" — raabte Ursula og endte sine Ord med denne ugudelige Spot.

Madame Secherin stod stum og forfærdet for den frække Kone.

Gontran betragtede hende med Angst og Beundring.

Pludselig reiste Frøken de Maran sig, lod, som om hun tørrede en Taare bort, og udbrød —

„Nei, man skal ikke sige, at jeg er bleven urørt af dette stakkels Barns Lidelser; denne himmelske Resignation har fortryllet mig; det er umuligt at bekjende sine Feil med en større Oprigtighed og at vise en større Anger og Ruelse. Men Jeres Haard-

hed oprører mig. Jeg vil da tage den lille Engel med mig til Paris, og det endnu i denne Dag; thi her kan hun ikke blive længer. Hun kunde let smitte Jer Andre, I ærlige Folk!"

„De vover at begunstige hende?" — udbrød Madame Secherin oprørt — „De vover at tilbyde hende et Asyl?"

„Hvorfor ikke, om jeg tør spørge? Skulde jeg maaskee istemme Deres Jeremiæ Begrædelse over Syndens Ødelæggelser? Skulde man ikke troe, her handles om hele Christenhedens Skjebne, eller at Verden var sin Undergang nær, blot fordi Deres Herr Søn har havt en huuslig Ubehagelighed? Skal man derfor hyle efter den stakkels Ursula som en Natteravn og fordømme hende uden Barmhjertighed? — Af Dem, der dog saa gjerne vil spille gudfrygtig, er det just ikke synderlig christeligt, min gode Kone!"

Madame Secherin oploftede sine Øine og sagde i en alvorlig, høitidelig Tone —

„Herre min Gud, forbarm dig over denne Qvinde! Hendes Grav er aabnet, hendes Ende er nær, og hun bespotter dig!" — Derpaa tilføiede hun i en rystende, imponerende Tone, der selv bragte Frøken de Maran ud af Fatning et Øieblik — „De begunstiger Lasten, De fornærmer retskafne Mennesker, De fornægter Gud! Men giv Tid, Qvinde! Paa

Deres Dødsleie vil en frygtelig Qval martre Dem, naar De tænker tilbage paa det Onde, De har stiftet, og paa den Straf, der venter Dem! De er saa ondskabsfuld og saa ugudelig, at De ikke vil finde en Præst, der vil bede for Deres Sjæl!"

Efter en kort Taushed udbrød min Tante med sit sædvanlige oprørende Smiil —

„Er hun ikke komisk med sit Kirkeband? Nu truer hun mig med Vaticanets Tordenkiler, og før anraabte hun Himlen og Forsynet. Uden at ville gjøre Dem nogen Bebreidelse, min gode Kone ... De synes at omgaaes saare vilkaarligt — for ikke at sige uforskammet — med Tilstanden hisset! — Vær De overbeviist om, at jeg altid vil faae et Qvarteerstid til at gjøre Poenitentse i og beholder vel ogsaa en Dalers Penge tilovers til en Sjælemesse, naar det kommer saavidt, at jeg maa tænke paa min Afsked!"

Samme Aften kjørte min Tante fra Maran med Ursula.

Madame Secherin vendte tilbage til sin Søn.

Gontran og jeg bleve alene tilbage i Maran.

Fjortende Capitel.

De to Ægtefolk.

To Dage gik, uden at jeg gjensaae Herr de Lancry.

Madame Secherin's Ankomst og Afreise havde vakt den Formodning blandt vore Folk, at et alvorligt Brud havde fundet Sted mellem mig og min Mand; de ansaae det for deres Pligt at forrette deres Tjeneste med større Varsomhed og Tilbageholdenhed, end før; de talte aldrig indbyrdes uden i en hviskende Tone — man skulde næsten troe, der laa Nogen for Døden i Huset. Det er umuligt at beskrive den uhyggelige Aand, der syntes at beherske det store, mørke, øde Slot, hvoraf jeg beboede den ene og Gontran den anden Fløi.

Jeg havde villet være alene, for at forberede mig paa den Samtale, jeg maatte holde med Gontran.

I disse to Dage foregik pludselig en fuldstændig Forandring i mig, som jeg endnu ikke kan forklare mig.

Det var min Pligt at tale aabenhjertigt med Gontran.

Denne Begivenhed var den vigtigste i mit hele

Liv; dens Efterklang vil ikke hendøe, saalænge jeg lever.

De mindste Omstændigheder ved denne Sammenkomst staae endnu levende indprægede i min Hukommelse.

Det var en Søndag; jeg kom hjem, efter at have hørt Messen i Landsbykirken og bedet længe.

Veiret var raat; det begyndte at snee i det Øieblik, jeg traadte ind i Slottet.

Klokken slog ti.

Jeg opholdt mig gjerne i en simpel lille Salon; begge Vinduerne gik ud til Parken; paa høire Side af Kaminen hang min Moders, og paa venstre min Faders Portrait; over mit Skriverbord Gontran's i Miniatur.

Om dette Portrait kan jeg her anføre, hvad jeg først erfoer senere; det var leveret min Mand tilbage af Hertuginden af Richeville.

At give sin Kone et Portrait, der blev malet for en Maitraisse, er en af disse Uartigheder, som en Mand tillader sig, uden at betænke, hvilken afskyelig Fornærmelse der ligger i en saadan Opførsel.

Ved Siden af mit Arbeidsbord stod et lille Bibliothek af Rosentræ, der indeholdt mine Yndlingsbøger, og imellem begge Vinduerne stod mit Pianoforte.

Idet jeg gik forbi et af Speilene, standsede jeg; jeg var bleg og mager; mine røde Kinder talte om Feber; mine Øine straalede med en sygelig Glands; mine Læber vare blaae og mine Hænder kolde.

Jeg var klædt i Sort; mit Haar faldt glat ned fra Panden; jeg havde ikke tænkt paa at krølle det.

Med et Slags Glæde beskuede jeg den Virkning, Sorgen havde frembragt i mine Træk; jeg sammenlignede mig med Ursula, der stedse blomstrede i Sundhedens friske Fylde.

Klokken var halvelleve, da Gontran traadte ind til mig.

Ogsaa han havde forandret sig frygteligt i de sidste Dage; han var bleg som et Liig; Nattevaagen og Taarer maaskee havde gjort Øinene røde; hans Blik var næsten vildt.

„Jeg vil ikke nægte det," — begyndte han i en raa Tone — „den Uret, jeg har tilføiet Dem, er stor. Afsky mig, saameget De vil! — Det maa De jo."

„Jeg beder Dem at høre mig, Gontran; vor fremtidige Stilling vil blive fastsat endnu idag; jeg vil med al Aabenhjertighed meddele Dem Resultatet af min Eftertanke, min uigjenkaldelige Beslutning."

„Jeg hører."

„I disse to Dage, jeg har tilbragt alene, har

jeg i Tankerne gjennemgaaet alle de Begivenheder, jeg har oplevet, siden jeg lærte Dem at kjende; jeg har sat mig ind saavel i det Hele som i de enkelte Omstændigheder — jeg har bedømt Dem med en Sikkerhed, der forundrer mig selv. Jeg har tænkt over min Kjærlighed ... den blev sig selv liig, den grændsede til det Unaturlige; thi den blev reen og usvækket, trods Deres Kulde og Ringeagt. Naar jeg fraregner nogle faa sjeldne Klager, som min heftige Smerte afpressede mig, har jeg baaret mine Lidelser med Resignation; den mindste Ømhed, De viste mig, bragte mig strax til at aftørre mine Taarer. Med et Smiil paa Læberne aabnede jeg Dem atter min Favn, skjøndt jeg havde bedraget mig saa ofte; stedse gav jeg Haabet Rum paany i min Sjæl."

„Det er sandt — men det er ikke ædelmodigt, at De i dette Øieblik stiller Deres Dyder ved Siden af mine Feil," — sagde Gontran bittert.

„Naar jeg dadler saaledes, Gontran, skeer det for at dadle og ikke for at rose mig selv."

„Hvorledes?"

„Jeg beklager, at jeg netop har gaaet frem paa en Maade, der maatte gjøre mig selv ulykkelig, uden at gjøre Dem lykkelig; — maaskee vilde De have

været mindre grusom imod mig — naar jeg havde opført mig anderledes."

„Hvad mener De?"

„Det undrer Dem? — Men Resultatet af disse mine Betragtninger er det, at jeg anklager mig selv og frikjender Dem."

„Frikjender mig — mig?"

„Dem frikjender jeg — Dem. Jeg er ikke blind længer, Gontran. Jeg var Dem aldrig en værdig Ægtefælle; thi i saa Fald maatte jeg besidde Bevidstheden om mit Værd og en fast Charakteer, der veed at aftvinge Agtelse. Men jeg var Deres lydige Slave og besad kun de negative Egenskaber, der egne sig for Trællestanden: blind Hengivenhed, enfoldig Resignation og en utrættelig Taalmodighed. Da jeg var saaledes, maatte De ogsaa behandle mig, som De har gjort; De kunde hverken føle Erkjendtlighed eller Medlidenhed mod mig."

„Jeg veed ikke, i hvad Hensigt De vil erklære mig for uskyldig," — sagde Gontran med et mistroisk Blik.

„Jeg kunde sige, det var, for at gjøre Dem den Erklæring mindre bitter, som jeg nu har at gjøre Dem; men jeg vilde lyve: om jeg end ikke ønsker at saare Dem uden Aarsag, er det mig dog ligegyldigt, om De lider ved det, jeg har at sige Dem, eller ei."

Min Mand studsede over den Kulde, hvormed jeg talte.

„Deres Sprog er mig ganske nyt, Mathilde."

„Det maa være nyt, da den Følelse, der dicterer det, er ny."

„Men forklar Dem dog!"

„Efterat jeg havde kastet dette dybe Blik paa Forgangenheden, gjorde jeg endnu en Opdagelse — en græsselig Opdagelse, Gontran, det sværger jeg Dem til. Hvor sand min Kummer end var, og hvor smerteligt den end traf mig, var den dog neppe værd at interessere sig for; mine evige Klager maatte besvære mere end røre; mine Taarer maatte med Rette gjøre Dem utaalmodig og forbittre Dem."

„Spotter De mig, Mathilde? — Den Spot vilde være grusom."

Jeg tog min Mand ved Haanden og førte ham hen til et Speil, hvor jeg viste ham mit indfaldne Ansigt.

„For at kunne forandre mig i den Grad," — sagde jeg — „maa jeg have lidt meget — ikke sandt, Gontran? Nu, tænk saa, hvad jeg har følt, da jeg maatte tilstaae mig selv, at min Kummer neppe var værd at ynke ... at en upartisk Dommer vilde svare mig, hvis jeg betroede ham den — „det er Deres egen Skyld!" — Troer De, at jeg med denne

Overbeviisning i Hjertet kunde have Mod til at spotte, Gontran?"

„Denne Overbeviisning, siger De, Mathilde?"

„Ja. Naar Verden imorgen erfarer de Lidelser, jeg har gjennemgaaet, vil den trække paa Skuldrene og sige — „Det enfoldige, det kjedelige Væsen, med sine evige Klager og Jeremiader! Hendes Ulykke er velfortjent. Man kan ikke paa eengang være en ærekjær og ulykkelig Kone, uden at blive uudstaaelig. Hendes Charakteer, der er saa svag, saa jammerlig, saa ømfindtlig, undskylder næsten hendes Mands Haardhed. Vistnok er Ursula troløs, fræk, fordærvet; men man kan let forstaae, at Herr de Lancry foretrækker hende tusinde Gange for Mathilde; thi Ursula har dog noget Henrivende, noget Tiltrækkende; man finder denne Afverling af Ondt og Godt hos hende, som holde Aanden og Hjertet vaagne; men Mathilde har kun en evig Selvfornægtelse og monotone Klager. Ingen kan nægte, at hun besidder mange Dyder, men hendes Dyder ere ikke elskværdige. Med eet Ord, hun har den største af alle Feil; hun forstaaer at elske, men ikke at vække Kjærlighed." — Det vil Verden sige, Gontran. Og den har Ret til at sige det, ifølge sin Synsmaade. Nogle medlidende Sjæle beklage mig maaskee, idet de tænke: — jeg elskede i Sandhed — led og for-

sagede. Ja, beklage mig vil de maaskee, men heller ikke mere — og mellem Medlidenhed og Sympathi er der en himmelvid Kløft."

„Mathilde — hvilket Sprog!"

„Troer De, jeg spøger, Gontran, naar efter tusinde Taarer ikke engang den Trøst bliver mig tilbage, at jeg er Deeltagelse værd?"

„Men, min Gud, hvo har kunnet bibringe Dem en saa ulykkelig Overbeviisning?"

„Fornuften, den kolde Fornuft; men det maa være tomt og øde i Hjertet, naar denne strænge Stemme kan trænge ind."

„Hvad siger De? — Deres Hjerte?"

„Mit Hjerte er tomt og øde, Gontran, siden jeg ikke elsker Dem mere — og først nu, siden jeg ikke elsker Dem mere, kan jeg bedømme Deres og min Opførsel upartisk."

„De elsker mig ikke mere?" — udbrød han.

„Nei, og derfor kan jeg uden Egennytte betragte Alt; derfor frygter jeg ikke for at bedrøve Dem, idet jeg taler saaledes. Havde man eengang sagt til mig, at den uendelige Kjærlighed, jeg nærede til Dem — at denne Kjærlighed, der bestod saa haarde Prøver, kunde tage af ... saa vilde jeg have anseet det for Blasphemi ... og dog, Gontran, er den nu borte."

„Mathilde!"

„I de faa Øieblikke, jeg behøvede for at gjennemlæse Deres Brev til Ursula, slukkedes den for stedse. Jeg gjør Dem ingen Bebreidelser, Gontran — nu har jeg ingen Ret dertil. De mister mit Hjerte — og jeg siger Dem det uden Forfængelighed, den Straf er haard nok. Jeg hverken haaber eller frygter for, at mine Følelser for Dem atter skulle forandre sig. Jeg kjender mig selv nøie nok til at vide, at jeg ulykkeligviis Intet kan gjøre halvt; det havde været klogt, om jeg ikke havde elsket Dem saa heftigt før og nu ikke saa pludselig havde ophørt at elske Dem; men jeg kan ikke Andet. Uden-tvivl have mine Taarer allerede længe undergravet min Kjærlighed, uden at jeg selv vidste det, og en heftig Rystelse var nok til at forstyrre den i sin dybeste Grundvold. Deres Brev til Ursula har givet mig et uomstødeligt Beviis for, at alt Haab er svundet for stedse; min Kjærlighed maatte strande paa Umuligheden. Alt, hvad jeg veed, er, at jo meer jeg læste, desto koldere blev mit Hjerte; tilsidst stivnede det i Iis. Et Billede vil tydeliggjøre Dem, hvad jeg følte; det var ingen voldsom Qval, der forvirrer de meest forskjellige Lidenskaber, ligesom Stormen, der i sin Hvirvel bøier og ryster Alt ... nei; thi naar Stormen er forbi, er der dog, selv

om Alt har lidt, Levninger tilbage; men i mig tilintetgjorde en stille voxende, uimodstaaelig Magt alt Spor af Kjærlighed — ligesom den stille Oversvømmelse, der stedse stiger høiere og høiere, indtil den har opslugt Alt, og Intet viser sig for det studsende Øie, uden en grændseløs, taus Ørken, hvor Intet — Intet svømmer ovenpaa."

I Begyndelsen havde Gontran hørt paa mig med en adspredt Mine; men nu afbrød han mig utaalmodigt —

„Den unaturlige Pludselighed, hvormed Forandrigen er foregaaet i Deres Hjerte, viser jo noksom, at den kun er indbildt. Vel har jeg behandlet Dem yderst uretfærdigt, men et saadant Gjengjeld fortjener jeg ikke."

„Der skeer, hvad der maatte skee, Gontran; jeg ventede, at Deres Egenkjærlighed vilde oprøres ved den Tanke, at jeg ikke længer nærer en Gnist af Kjærlighed til Dem; jeg begriber ogsaa let, at den pludselige Forvandling understøtter Deres Illusion — men De tager feil; hvad mine Følelser angaaer, har jeg endnu aldrig bedraget mig selv."

Min Mand trak paa Skuldrene.

„De troede ogsaa, at De vilde elske mig evigt — det har De selv sagt mig — og i dette Øieblik troer De, at Deres Kjærlighed er ophørt; men denne falske

Stemning vil ogsaa faae Ende," — tilføiede han med urokkelig Selvtillid.

„Deres Sammenligning er ikke rigtig, Gontran; jeg vilde have elsket Dem evigt, det er jeg overbeviist om, hvis De ikke selv havde opbudt Alt for at dræbe min Kjærlighed. Med den samme Aabenhjertighed siger jeg Dem, at om De ogsaa nu opbyder Alt for at dræbe min Ligegyldighed for Dem, vil det dog aldrig lykkes Dem."

„Men det var dog i Grunden ikke Andet end en Ubesindighed, en Utroskab ... og den Kone findes ikke, der jo kan tilgive en saadan Feil, naar det første Udbrud af saaret Forfængelighed har lagt sig."

„Jeg vil ikke modsige Dem ... jeg fordrer ikke, at alle Koner skulle tænke som jeg. Jeg har muligen Uret; men det er nu eengang min ulykkelige Skjebne stedse at handle urigtigt — eller rettere, det er en Feil i min Charakteer at overdrive Alt."

„Men naar det kun er det Brev, jeg har skrevet til Deres Cousine, der bevirker Deres Brud med mig, saa fattes det Dem paa tilstrækkelige Grunde."

„Siden De atter omtaler Brevet, Gontran, saa husk de Ord, De har betjent Dem af; døm selv, om ikke ethvert af dets Udtryk maatte bibringe mine fasteste Forhaabninger et dødeligt Saar! — Og

dødeligt har De saaret mig, Gontran, som Ægtefælle, som Qvinde og som Moder. Men det er ikke Alt. Den Lidenskab, for hvilken De opoffrede mig saa ubarmhjertigt, var og vil blive Deres Livs eneste. De vil see, at min Anelse vil gaae i Opfyldelse. Jeg tilstaaer, uden falsk Ydmyghed — langt snarere med Stolthed, at jeg Intet besidder, der kunde love mig Seier i en Kamp med Ursula, hvis hun, uagtet sit Løfte, for Fremtiden skulde stræbe at tiltrække Dem; ligesaalidet kan mit Hjerte tilbyde Dem nogen Erstatning, hvis hun skulde vedblive at foragte Dem. Og det er endnu ikke Alt; tilgiv min Oprigtighed ... det koster mig Anstrængelse at sige Dem det: — Ligesaa høit som jeg elskede Dem, ligesaa forblindet var jeg med Hensyn til visse Begivender i Deres Liv. Jeg overtalte mig til at troe, at Deres Brøde kun var ringe; men nu ere mine Illusioner forsvundne, Deres Opførsel seer jeg nu i dens sande Lys; og selv om jeg antog, at jeg kunde glemme Deres Uret, Deres Utroskab, som De siger — vilde det dog være mig umuligt at elske en Mand, hvem jeg — ikke kunde have Agtelse for."

„Mathilde — hvad mener De?"

„At, hvis jeg før min Formæling, og inden min vanvittige Lidenskab forblændede mig, havde

vidst, hvad jeg senere fik at vide — vilde jeg aldrig have ægtet Dem."

„Nu, hvad veed De da, naadige Frue? Hvad er det, der kan berøve mig Deres Agtelse? Thi jeg antager dog ikke, at man vanærer sig ved at fatte en uovervindelig Kjærlighed til en Kone, der ikke er denne Kjærlighed værd?"

Efter at have betænkt mig et Øieblik, meddeelte jeg Gontran hele Begivenheden i Lugarto's Skovhuus, og hvorledes Grev de Mortagne og Herr de Rochegune havde tvunget denne Mand til at raade Bod paa den Feil, Gontran havde gjort sig skyldig i."

Min Mand sad som rørt af Torden.

Saalænge Fortællingen varede, yttrede han ikke et Ord.

Det var nu kommen saavidt imellem os, alle Skrupler vare saa aldeles hævede, at jeg roligen kunde meddele ham det Forhold, der skulde finde Sted imellem os for Fremtiden.

Om jeg end senere kunde fristes til at vise Ædelmodighed, vilde jeg dog ikke i dette Øieblik vise mig fra en svag og enfoldig Side.

Paa de mørke Blikke, min Mand Tid efter anden tilkastede mig, paa den Bevægelse, hvormed han skred op og ned i Værelset, saae jeg, at han — som

Greven havde forudsagt mig — aldrig vilde kunne tilgive mig mit Kjendskab til hans vanærende Handlinger.

Endelig kastede han sig i en Læenestol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Han vakte min Medlidenhed.

„Jeg elsker Dem ikke mere," -- sagde jeg — „De har begaaet en strafbar Handling; men Deres Navn vil jeg dog bære. De er Fader til mit Barn, og om De end har mistet et Hjerte, der var besjælet af den helligste Kjærlighed, skal De dog beholde en Ægtefælle i Verdens Øine; og hun skal ingen af de Pligter forsømme, hendes Stilling til Dem paalægger hende. Ingen tilsyneladende Forandring skal finde Sted i vort Forhold; for de Bagvaskelsers Skyld, vi lide under, vil jeg renoncere paa Ønsket om en Separation; thi efter hvad jeg mærker paa Frøken de Maran, vilde vi Begge tabe ved en saadan Eclat. Det vilde maaskee derfor være passende, om vi foreløbigen blev her i nogen Tid og senere indrettede os efter Omstændighederne."

„Lad saa være!" -- svarede Gontran barsk — „Jeg vil ikke stræbe at bringe Dem fra Deres Forsæt, og saasnart jeg kan, skal jeg befrie Dem fra min Nærværelse. De glemmer ikke den Uret, man tilføier Dem. — Det gjør De vel i."

„Jeg forsikkrer Dem, jeg har glemt den ... jeg er langtfra at ville hævne mig. Følgerne ere der — Aarsagerne ere mig ligegyldige."

Efter et Øiebliks Taushed udbrød Gontran —

„Nei, nei — det er umuligt — paa saamegen Ømhed kan ikke følge saamegen Kulde. De kan ikke ville behandle mig saa grusomt ... især i dette Øieblik —"

„Hvori De maaskee behøver Trøst? — Jeg kan forsikkre Dem, det er ikke Skinsyge, der afholder mig fra at beklage Dem; men det er Agtelse for Verdens Dom. Jeg seer kun altfor vel, at Deres Kjærlighed er for mægtig og farlig til at den ikke skulde skrække mig. Enhver Ulykke, der vederfares Dem, vil ikke finde mig ufølsom."

„Efter alt dette vilde jeg være en Nar, dersom jeg forstilte mig længer," — raabte Gontran og sprang heftigt op — „Som De siger, naadige Frue — vort tidligere Forhold er forstyrret for stedse. De elsker mig ikke mere? Nu vel, man fører en fortræffelig Huusholdning uden Kjærlighed. Min Nærværelse besværer Dem ... jeg skal befrie Dem for den. De vil leve for Dem, og jeg for mig ... For Deres Skyld frasiger jeg mig ikke Verden."

„Gontran, der er endnu et Punkt, jeg maa tage Hensyn til: jeg ønsker, at Totrediedele af min For-

mne maae sættes fast ud, for at sikkre mit Barns Fremtid."

„Det er min Sorg, naadige Frue; overlad den til mig!"

„Jeg troer, at jeg bør gjøre Dem opmærksom paa; at da jeg aldeles Intet kjender til Forretninger og dog ønsker, at dette Anliggende maa blive besorget med den størstmulige Omhu, agter jeg at spørge Grev de Mortagne tilraads."

„Aldrig, naadige Frue, træder jeg i nogetsomhelst Forhold til den Mand."

„Det forlanger jeg heller ikke. De vil have den Godhed at give mig Beviser paa, at min Villie skal blive efterlevet! — Erklærer Greven disse Beviser for rigtige og tilstrækkelige, forlanger jeg intet Videre af Dem."

„Jeg skal besorge Alt saa godt, som De kun kan ønske det, naadige Frue. Mit Barns Skjebne er mig ligesaa magtpaaliggende som Dem — men Omsorgen for det paaligger mig, mig alene. Jeg skal gjøre Alt, hvad der er nødvendigt, uden at De faaer Lov til at føre Control over Anliggender, der ene vedkomme mig."

„De vil ingen sikker Garanti give mig for hvad jeg forlanger?"

„Nei, naadige Frue."

„Jeg forsikkrer Dem, jeg skal opbyde alle mulige Midler for at erholde den."

„Gjør, hvad De vil, naadige Frue — De er fri!"

Saaledes endte min Samtale.

Femtende Capitel.

Kjærlighedens Fortvivlelse.

Nogle Dage efter denne Samtale sendte Herr de Lancry sin Kammertjener, til hvem han nærede en stor Tillid, til Paris.

Gontran erholdt hver Dag et Brev fra ham.

Med Uro og Utaalmodighed ventede jeg et Svar fra Grev de Mortagne. Jeg havde allerede skrevet ham til to Gange. Jeg begreb ikke hans Taushed.

Mit Liv henrandt sørgeligt og mørkt. Undertiden undrede jeg mig over, at Ligegyldighed saa pludselig havde indtaget Kjærlighedens Plads. Men det var naturligt.

De heftige, dybe Følelser kunne ikke forvandles til en gradeviis tiltagende Kulde.

De vedligeholdes eller de forgaae, ligesom de komme — pludselig, efterat de længe og modigt have modstaaet de grusomste Slag.

Ja, disse Folelser synke og døe samtidigen, ligesom Krigeren, først naar han opgiver Aanden, bemærker, at han er bedækket med Saar og har udgydt sit Blod i Kampen.

Det forundrede mig; men jeg vidste ikke, om jeg skulde skamme mig eller være stolt derover. Denne Begivenhed gjorde mit Hjerte til Iis; men mange Tildragelser i mit Liv havde saaret mig langt smerteligere.

Var det Mod? Var det Resignation? Var det Ligegyldighed?

Denne Gaade fik jeg snart løst.

Jeg trøstede mig over at jeg Intet mere følte for Herr de Lancry, idet jeg tænkte paa, at jeg for Fremtiden vilde elske et andet Væsen med min Sjæls hele Kraft. Eller bedrog mit Hjerte mig atter? Vedblev jeg ikke at elske Gontran, naar jeg forgudede hans Barn? Jeg kunde ikke tage feil: den moderlige Kjærlighed opfyldte mit hele Hjerte; den alene var Grunden til min Standhaftighed. Thi da jeg ulykkeligviis engang kom paa den Tanke, at det Haab, Himlen havde givet mig, kun var eet Haab, og hvor tomt det vilde see ud i mit Hjerte,

naar dette Haab blev mig berøvet — o, da greb en Svimmel mig, og jeg vendte mit Blik fra denne mørke Afgrund for at rette det paa det ene straalende Lyspunkt i Fremtiden, der endnu bandt mig til Livet.

Vinteren var kommen med sin uvenlige Kulde, sin sørgelige Taage og sine lange Aftener, som Huusarnens søde Fortrolighed ikke kunde forkorte.

Ved Frokost- og Middagsbordet vexlede jeg i Almindelighed nogle faa Ord med Gontran, og derpaa vendte jeg tilbage til mit, han til sit Kammer.

Hans Levemaade havde ganske forandret sig.

Han jagede ikke længer; men trods den strænge Kulde, gik han hver Dag tilfods ind i Skoven; der tilbragte han flere Timer, men kom altid punktligt tilbage til den Tid, Posten ankom; hvorpaa han atter gik ud, og vendte som oftest ikke tilbage før langt hen paa Aftenen.

Undertiden, skjøndt sjelden, holdt han sig ogsaa indsluttet i sit Værelse i flere Dage.

Hans Træk forandrede sig paa en foruroligende Maade; hans Kinder faldt ind, Dinene bleve hule, et unaturligt Smiil gav hans Ansigt Præget af en usigelig Smerte.

Naar han ventede Posten, kunde han neppe betvinge sin Angest; han gik endog ofte Budet imøde. En Morgen saae jeg fra et af mine Vinduer, hvorledes han modtog et Brev, stirrede paa det en Tidlang, som om han var bange for at aabne det, læste det derpaa hastigt, kastede det sønderrevet paa Jorden og trampede paa det med Fødderne.

To Gange gjorde han Anstalter til Afreise, men blev begge Gangene hjemme.

En Aften var jeg alene med Blondeau paa mit Værelse og aabnede just en Kiste med Barnetøi, som jeg havde forskrevet fra England, da Gontran pludselig traadte bleg og forstyrret ind til mig og udbrød i en hjerteskjærende Tone — „Mathilde! — jeg kan ikke holde det ud!" ... Han saae Blondeau, taug og forsvandt.

Jeg vilde lede ham op, men han havde lukket sig inde; længe blev jeg staaende ved hans Dør, uden at han vilde aabne den for mig.

En anden Gang klædte han sig mod Sædvane særdeles elegant paa og kom ind til mig. Med et vildt Blik spurgte han mig —

„Siig mig oprigtigt — hvorledes finder De mig? Er jeg meget forandret? — Med eet Ord, er jeg ikke længer istand til at behage? Eller er jeg endnu den samme som før?"

Jeg saae forundret paa ham.

„Jeg spørger Dem, om jeg har forandret mig!" — raabte han heftigt og stampede i Gulvet — „Hører De?"

Min Studsen veg nu for Skræk, saa afsindigt forekom dette Spørgsmaal mig og Maaden, hvorpaa det skete. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Rasende forlod han Værelset, efter først at have sønderbrudt en Skaal af chinesisk Porcellain, der stod paa Bordet.

Jeg maa vel ud med Sproget. Vor Huushovmester havde betroet Blondeau, at Herr de Lancry undertiden berusede sig i stærke Liqueurer.

Jeg kunde ikke tvivle derom; disse excentriske Udbrud, disse Indfald, dette Raseri beviste tydeligt, at en ulykkelig Lidenskab havde bemestret sig ham, og at han undertiden søgte Glemsel for sine Qvaler i Drukkenskab.

Den Medlidenhed, jeg følte med ham, vidnede om, at al Kjærlighed var uddød i mit Hjerte; det blødte over at see ham saa ulykkelig; jeg anklagede Ursula bittert; men Skinsyge følte jeg ikke mere. Det gjorde mig ondt, at jeg Intet kunde gjøre for Gontran; min Trøst kunde kun være ham piinlig. Jeg hverken vilde eller vovede at berøre dette Thema uopfordret, men ventede paa en gunstig Leilighed.

En Dag kom Postbudet tidligere end sædvanlig; man bragte Gontran Breve i Bibliotheket, hvor jeg traf ham, da jeg vilde hente mig en Bog.

I heftig Bevægelse aabnede han et af dem, læste, blegnede, lod Brevet falde paa Gulvet og holdt Hænderne for Dinene.

Jeg nærmede mig ham rørt.

„Gontran!" — sagde jeg — „De lider!"

Han zittrede og tog Hænderne fra Ansigtet.

Han græd.

I det indfaldne Ansigt stod den dybeste Fortvivlelse afmalet.

„Nu ja, jeg lider," — svarede han bittert — „Men hvor kan det interessere Dem?"

„Hør mig, min Ven," — sagde jeg og tog hans magre, brændende Haand imellem mine — „Nu kan jeg beklage Deres Kummer."

„De? De?"

„Ja, netop fordi jeg ikke elsker Dem mere; jeg kan — jeg vil trøste Dem som en Veninde. De lider ... og jeg behøver ikke at spørge om Aarsagen til den Forandring, jeg har iagttaget hos Dem i den senere Tid."

„Hvorfor skal jeg ogsaa forstille mig for Dem længer! Ja, jeg elsker hende lidenskabeligt; jeg elsker hende som et Barn, som en Vanvittig — jeg

elsker hende som endnu aldrig et Menneske har elsket ... og dog er hun ubarmhjertig med sin Foragt; jeg bærer Skylden for hendes Ulykke, og dog vil hun ikke engang, at den Ulykke, jeg har bragt hende i, skal give mig en Ret! — Thi det er endog en Æressag for mig nu at tage mig af hende, og dog, men — tilgiv! Min Gud — jeg glemmer, med hvem jeg taler!"

„De kan tale reentud, Gontran; det er mig jo intet Nyt; jeg kan ikke længer være i Tvivl om den Lidenskab, der gjør Dem saa utrøstelig ... den ulykkelige — skjebnesvangre Lidenskab, der allerede har kostet mig min Lykke og foraarsaget Dem saamegen Kummer."

„Ak ja — ulykkelig og skjebnesvanger! — De veed ikke, hvormange Taarer den har kostet mig ... stille Fortvivlelse, vanvittigt Raseri, forbryderske Beslutninger ... alt det har den fremavlet i min Sjæl! — De veed ikke, hvilke nedværdigende, latterlige Indfald jeg har havt i min Drukkenskab! — O, denne djævelske Qvinde vidste vel, hvilken Kjærlighed hun kastede mig i Hjertet! — En frygtelig, nederdrægtig Kjærlighed maatte det jo være, siden jeg kunde opoffre Dem, Mathilde — Dem! ... O, jeg veed det, jeg er en Elendig, en Nar ... og dog — mod min Villie tager denne Kjærlighed mere

Overhaand hos mig med hver Dag! — Togange har jeg villet ilet efter hende, men jeg vovede det ikke ... med en saa uboielig Aand, som denne Kone besidder, kan man miste Alt, naar man gjør et falsk Skridt — thi endnu, desværre — endnu har jeg et Glimt af Haab tilbage — men tilgiv! — jeg fornærmer Dem — jeg krænker Dem!"

„Jeg kan rolig høre Alt, Gontran, det sværger jeg Dem til ... Vi have Begge tabt."

„O, jeg veed — jeg veed det! Jeg kan ikke gjøre Regning paa Deres Kjærlighed — jeg maa finde mig i at miste den; men vær barmhjertig — og lad mig udøse mit Hjerte for Dem. Nu, da De ikke elsker mig mere, kan det ikke krænke Dem. Mathilde! Jeg er saa ulykkelig, at jeg bliver Deres egen Hævner, naar jeg fortæller Dem, hvad jeg lider. O, naar De vidste, hvad det vil sige at gaae stum og eensom omkring med denne fortærende Smerte i Brystet!"

„Jeg veed det, Gontran — jeg veed, hvad det vil sige."

„Tyvegange har jeg været i Begreb med at kaste mig for Deres Fødder, tilstaae Dem Alt, og trygle om Deres Medlidenhed. Men min hele tidligere Uret traadte for min Sjæl; jeg skammede mig for mig selv, og vovede det ikke. I Eensomhed

har jeg ikke gjort Andet end udgyde Taarer; — thi jeg har lært at græde, Mathilde — jeg græder som et Barn nu."

Han græd længe. Endelig tørrede han Øinene og vedblev —

„Men denne Kone er uden Forbarmelse — hun betænker ikke, at jeg har opoffret Dem for hendes Skyld ... at jeg har opoffret et Væsen, der er ligesaa reent, ligesaa ædelt, som hun selv er fordærvet og skamløs ... Men hun tænker vel heller ikke paa, at min Forblindelse ogsaa kan faae Ende! — Hun sige derimod, hvad hun vil — hendes djævelske Ærgjerrighed føler sig smigret ved at see mig for hendes Fødder. Hun veed ikke, at jeg kun vil føle Had og Foragt for hende, naar min Illusion er forsvunden. O, hendes Forfængelighed kan endnu saares grusomt, naar hun seer mig atter vende tilbage til Dem — Dem, hvem hun misunder, skjøndt hun ikke vil tilstaae det."

„En Fornyelse af det gamle Forhold er umulig, Gontran! De maa ikke tænke paa Muligheden af at forvolde Ursula denne Ærgrelse, som De troer saa saarende for hendes Ærgjerrighed."

„Nu, saa foragt mig, Mathilde! Men jeg kan ikke fordølge Dem, at siden De udtalte de Ord, der klang saa forfærdeligt i Deres Mund — „Jeg

elsker Dem ikke mere!" — siden det Øieblik har jeg først følt, hvad jeg har mistet i Dem ... Ja, det gjør mig min Kummer endnu utaaleligere, at jeg ikke mere kan sige til mig selv: „Jeg eier endnu et stort, ædelt og elskende Hjerte, som kan tilgive og glemme, og hvortil jeg altid med Tillid kan tage min Tilflugt; thi dets Godhed er uendelig."

„Ja — dette Hjerte tilhørte Dem; o — det tilhørte Dem saa ganske, Gontran!"

„Men dette Hjerte er mit endnu! De tager feil, Mathilde — en Kjærlighed som vor efterlader evige Rødder i Hjertet; den kan slumre en Tidlang, men saa opvaagner den igjen livligere end nogensinde før. Mathilde! Opgiv ikke alt Haab! Hjælp mig at overvinde denne skrækkelige Lidenskab! Jeg tilsværger Dem, jeg har aldrig følt, hvor stort og ophøiet Deres Hjerte er, saa levende som nu! — O, hvor stort vilde ikke denne Qvindes Raseri blive, naar hun troede os lykkelige, forenede, elskende, kun beskjæftigede med hinanden! — Hvilket dødeligt Saar for hendes Stolthed! — Kom, Mathilde! Vi ville være uden Barmhjertighed mod hende — kom med til Paris, og lad os vise os for hende, ømmere imod hinanden end nogensinde før! — Hun skal ogsaa lære at kjende den Angst og de Lidelser, hun har forvoldt os."

Dette sælsomme Forslag beviste mig Gontran's oprørte Tilstand, og hvor blind og egoistisk Lidenskaben altid er.

I dette Øieblik kunde det ikke være hans Hensigt at fornærme mig, og dog foreslog han mig at spille en afskyelig Rolle, for at vække Ursula's Skinsyge!

„For" — svarede jeg — „vilde disse Ord have gjort mig gruelig ondt; nu kunne de blot fremlokke et sørgeligt Smiil. Ak! Kjærligheden behersker Dem i den Grad, at De ikke indseer, hvorledes dette Forsæt at vende tilbage til Deres Kone kun er et nyt Beviis paa den uimodstaaelig Magt, Ursula har over Dem."

„Men det er ogsaa græsseligt, at denne Kone aldrig vil elske mig," — raabte han — „at hun leer ad min Fortvivlelse! Naar hendes Foragt ikke er et listigt Spil af hendes Coquetteri, hvorfor kan jeg da ikke opgive Haabet om, at hun dog eengang vil komme til at elske mig? — Hvorfor føler jeg en bitter Vellyst i den Kummer, hun foraarsagede mig? — Hvorfor tilbeder jeg hende, naar jeg veed, hun er falsk, troløs og ligegyldig for min Kjærlighed?"

„O min Gud!" — udbrød jeg og foldede Hænderne — „Din Villie er almægtig. For at straffe

Gontran, lader du ham udstaae af den Lidelse, han har forvoldt mig."

„Hvad mener De dermed, Mathilde?"

„Veed De vel, Gontran, at der hersker en høiere Villie i hvad der nu skeer? Da jeg endnu følte en blind og haardnakket Lidenskab for Dem, sagde jeg ogsaa til mig selv: Naar Gontran ikke elsker mig mere, hvorfor nærer jeg da det faste Haab, at han dog eengang vil komme til at elske mig? — Hvorfor gjør hans Ligegyldighed, hans Haardhed mig ikke træt af at elske ham? — Ligesom De, Gontran, følte jeg en bitter Vellyst i min Kummer; ligesom De, trodsede jeg dagligen ny Foragt med fortvivlet Tillid — ligesom De, tilbragte jeg lange Nætter med at udforske min Sjæls smertelige Hemmelighed."

„O, ikke sandt — det er frygteligt saaledes at rives hen af en uimodstaaelig Følelse!" — sagde Gontran, der var saa beskjæftiget med sig selv, at han forglemte, det var mig, han talte til — „Ikke sandt, det er græsseligt at see, at erkjende, at Fornuften — Villien — Pligten — Æren ikke er istand til at banlyse denne ulykſalige Ruus!"

„Med sorte Farver afmaler De den Vee, De har foraarsaget mig, Gontran — men jeg, som elskede Dem trods Deres Ringeagt, adlød Plig-

tens Stemine ... det var kun en overdreven, men ædel Kjærlighed. De, der elsker denne Kone trods hendes Spot og Foragt, De overlader Dem til en strafværdig Tilbøielighed ... det er en overdreven, forbrydersk Kjærlighed."

Et Øieblik sad Herr de Lancry nedslaaet; men snart røbede hans uhyre Egoisme sig paany.

„Men mellem Deres og min Charakteer er der dog en himmelvid Forskjel!" — udbrød han — „De er en stakkels ung Kone, svag og uden Energi; De kjendte Intet til Livet eller Lidenskaberne, medens jeg ... men man skal ikke sige, at et ungt Fruentimmer paa atten Aar — obscur, uden indre Værd, forladt og forstødt af Alle — driver sit Spil med en Mand som mig. — Hun flyer mig — hun vil ikke samtykke i at see mig igjen. O, jeg forstaaer hende ... denne stolte Charakteer frygter for at finde sin Behersker! Forfængeligheden blænder mig ikke; hun vil skuffe sig selv; hun er saa snu — hun frygter mig i den Grad, at hun, for at betage mig den Anelse, at jeg over Indflydelse over hende, forud tiltroer min Egenkjærlighed den rette Formodning, hendes Opførsel vækker hos mig; thi hun siger: Deres Stolthed maa ikke bilde sig ind, at jeg flyer Dem fordi jeg er bange for Dem! ... Det er Sagen! Der er Gaaden løst! — Ingen Sorg meer

nu! Jeg fortvivlede for tidligt ... hun frygter mig — altsaa elsker hun mig. Kjærligheden blændede mig som en Skoledreng. — O, Mathilde, De skal blive hævnet!"

Jeg afbrød ham.

„Hør mig, Gontran. Jeg saae Dem ulykkelig. Skjøndt Aarsagen til denne Ulykke er en Fornærmelse mod mig, havde jeg dog et Dieblik Medlidenhed med Smerter, som jeg ogsaa har følt, og glemte, at det var Dem, der havde forvoldt mig dem. Men nu lever Haabet atter op i Deres Hjerte; De udtrykker dette Haab paa en saa cras Maade, at jeg vilde synde imod min Værdighed, hvis jeg ødslede et Ord paa Dem mere."

„Mathilde — tilgiv — Min Gud, jeg er afsindig!"

„Men jeg, der ikke er det, vil nu give Dem mit sidste Raad. Ursula er snedigere end De — De vil styrte i den Faldgrube, hun har stillet for Dem."

„Faldgrube? Hvilken Faldgrube?"

„Havde hun intet Haab givet Dem, havde De maaskee glemt hende; men idet hun bragte Dem paa den Formodning, at hun undgik Dem, fordi hun frygtede for at elske Dem for høit, beholdt hun et Slags Magt over Dem og tilføiede mig saaledes

eet Slag mere, uden at jeg tør beklage mig derover; thi hun holdt sit Løfte, ikke at ville see Dem."

„Denne ædelmodige Opførsel fortjener ikke en saadan Mistro," — udbrød Herr de Lancry.

Denne Bebreidelse oprørte mig.

„Og naar har da denne Kone viist sig ædelmodig? Efterat have berøvet mig det Dyrebareste, jeg eiede, sagde hun til mig: „Jeg har aldrig elsket Deres Mand; men jeg har gjort ham til Medskyldig i et skjændigt Forræderi; jeg angrer det nu og tilsværger Dem, aldrig at see ham mere!" — Hvilket Offer! Efterat have tilføiet mig alt muligt Ondt, frasiger hun sig en Mand, hun aldrig har elsket!"

„Men idet hun bekjendte sin Forseelse, lagde hun sin Fremtid i Deres Hænder, naadige Frue, og De har seet, at hun ikke overdrev sin Mands ubønhørlige Strænghed."

„Vidste hun da ikke, min Herre, at jeg aldrig kunde beslutte mig til at gjøre hende ulykkelig? Havde hun ikke tusind Beviser paa min Godhed, paa min Svaghed? ‚Hør op med Deres Roes over hvad De kalder Ædelmodighed hos denne Kone!"

Oprørt over Herr de Lancry's Egoisme stod jeg op for at forlade Salen ... men forlegen stillede han sig iveien for mig og greb min Haand.

„Tilgivelse!" — sagde han i en modfalden Tone

— „Tilgivelse! — Jeg skammer mig nu over mine Ord, jeg føler, hvor haardt de maatte saare Dem. Det var allerede en uendelig Godhed af Dem, at De vilde høre paa mig. Endnu engang, tilgiv mig! — Men jeg er saa ulykkelig, at jeg mangler al Kraft i denne Kamp; min Energi er borte; jeg har ikke engang Kraft til at ville; hver Morgen opgiver jeg atter de Forsætter, jeg har fattet om Aftenen. Den ene ulykkelige Tanke bliver der stedse — den vil ikke bort; jeg kan ikke uudflye den. O, denne Stilling er uudholdelig! Hvad skal jeg gjøre — min Gud, min Gud, hvad skal jeg gjøre!"

Og denne Mand med den haarde, ubøielige Charakteer græd paany.

Denne beskjæmmende Svaghed opbragte mig mere end den rørte mig.

„Hvad De skal gjøre? Det spørger De **mig** om? Naar man seer Deres Smerte, disse afmægtige Klager, denne blinde Hengiven til en forbryderisk Tilbøielighed . . . undskyld mit haarde Udtryk, men De forekommer mig —"

„Mathilde — jeg sværger Dem til, denne Magt er uimodstaaelig!"

„Og jeg siger Dem, at det er en tom Undskyldning. Hvad De skal gjøre, spørger De? — De skal opføre Dem som et retskaffent og fornuftigt Men-

neſke! — Hør mig, Gontran! Nu er jeg ikke længer blind for Dem; Øieblikket er kommet, da jeg maa tale til Dem med ſtræng Oprigtighed. De har ægtet mig uden Kjærlighed; De har begaaet en Handling, der vanærer Dem; De har nu gjort mig ſaa ulykkelig ſom mulig; De nærer en ſtrafværdig Lidenſkab —"

„Endnu flere Bebreidelſer? — Hav dog Forbarmelſe med mig, Mathilde!"

„Naar jeg minder Dem om alt dette, ſaa ſkeer det for at faſtſætte Deres og min Stilling; thi min er Deres, og vort Barns afhænger af den Beſlutning, De fatter idag. Naar jeg minder Dem om alt dette, ſiger jeg, ſaa ſkeer det for at ſvare paa Deres Spørgsmaal om hvad De ſkal gjøre. Det ſkal jeg ſige Dem. Idag — i dette Øieblik er det endnu Tid — endnu beroer det paa Dem, om De vil føre et lykkeligt og ærefuldt Liv ... imorgen er det maaſkee forſilde."

„Nú vel, forklar Dem da, trøſt mig, kom mig tilhjælp! — Mathilde, De kan kun fremkomme med ædle Forſlag ... jeg ſkal lyde Dem."

„De er ung, modig — De har Aand, De er riig; De er ſaa lykkelig at vide Beviſet paa en vanærende Handling tilintetgjort; det Gode og det Onde er ſmeltet ſaaledes ſammen i Verdens ond-

skabsfulde Rygter, at retskafne Folk ere bange for at omgaaes Dem. Nu vel, De maa forandre Deres Liv — De maa blive et nyttigt Medlem af Staten — og De vil da gjenvinde Verdens gode Mening."

„Men hvordan? Paa hvad Maade?"

„Hidtil har De, naar jeg undtager Deres militaire Tjeneste, tilbragt Deres Tid i Lediggang og Adspredelse; giv det et alvorligt Formaal, tjen Deres Fødeland, beskjæft Dem selv! — Gives der ikke ærefulde Løbebaner nok, De kan gaae? Har De ikke været Militair, Diplomat?"

„Af denne Regjering vil jeg hverken modtage eller forlange nogen Post."

„Nu, det kan De have Ret i. Denne Ømfindtlighed i Deres Stilling undskyldes af Deres Taknemmelighed mod en Familie, der altid har overvældet Dem og Deres med Velgjerninger, og som mine Paarørende ogsaa altid have viist Hengivenhed. Men slut Dem da til de Mænd, der hævde den kongelige Families Rettigheder og Forhaabninger! Foreen Dem med disse modige Forsvarere!"

„Raader De mig da til at gaae til Vendée?"

„Jeg raader Dem til ikke at tage Deel i nogen Borgerkrig. Jeg begriber, undskylder og beundrer maaskee ogsaa den Begeistring, der opfordrer dertil; men jeg vilde dog ikke gjerne see Dem dele den.

Gives der ikke andre Midler til at tjene denne Mening?"

„Hvorledes da?"

„Ja, hvad veed jeg? ... I Kamrene maaskee; gives der ingen god Plads for Dem mellem Royalisterne?"

„I Kamrene? — Det er ikke at tænke paa. Det maatte være et overordentligt Lykkestilfælde."

„O, hvis De vilde, kunde De udrette store Ting. Vore Besiddelser her — Mindet om min Familie — vil vist begunstige Deres Valg. Grib dette Haab! Lad Deres Tanker for Fremtiden forfølge dette Maal! Deres Forstand er glimrende og opfatter let; men dybe og grundige Kundskaber fattes den. Studeer Landets Love! Fuldstændiggjør de Fortrin, Deres Verdenskundskab giver Dem, ved alvorlig og grundig Lærdom! — Forpagterne og Godseierne heromkring ere Alle Folk, der kunne lede et Valg. Øv den Tryllemagt over dem, som De kan øve, naar De vil ... udforsk deres Interesser, deres Trang ... gjør Dem elsket! — Hidtil kjende de Dem kun som en magelig Adelsmand, der er ligegyldig for de vigtigste Spørgsmaale, der beskjæftige Landet; — viis dem, at De dog er dygtig til noget Andet end at dressere Jagthunde; — viis dem, at man kan være af en gammeladelig Familie, at

man kan forsvare de Grundsætninger, man holder for heldbringende, de Love, man holder for gud-dommelige — og dog ogsaa tage Hensyn til den arbeidende Classes fromme, ædle Sag og forsvare den for sit Lands Authoriteter! — Benyt Dem af de lange Vinteraftener til at lægge Dem efter nyttige Studier, og gaae omkring om Dagen og undersøg vore Godser! Vær god, retfærdig, venlig, og overalt vil De vinde Hjerter! Lad mig realisere den Plan, De eengang forkastede saa ubetænksomt! — Saadanne Velgjerninger, saadanne Tjenester vil gjøre Dem nødvendig, og eengang vil sikkert Deres Møie og Arbeide høste sin Løn i Landets Bifald. Giv Deres Liv dette Formaal, Gontran – da vil De beseire den usalige Lidenskab, der nu svækker og kuer Dem! — Til bestandig at indgyde Dem nyt Mod paa denne skjønne, glimrende Bane, har De — om end ikke et glødende, lidenskabeligt Hjerte, dog en oprigtig Veninde i Deres Nærhed, der vil skatte enhver roesværdig Beslutning hos Dem og velsigne Dem, naar De er god og standhaftig ... og De vil see, Herr de Lancry, at den Opgave, De foresætter Dem, ei blot vil helbrede Dem for en elendig Svaghed, men ogsaa forædle det Navn, Deres Barn skal bære. Og da, Gontran ... naar jeg seer Dem saa forandret, saa god, saa lykkelig, saa

tilfreds med Dem selv . . . maaskee da dette stakkels Hjerte, der nu er saa koldt og dødt for Dem, vil blive velsignet af et af de vidunderlige Omskiftelser, hvormed Himlen undertiden belønner modig Daad. Men er det Slag, der har ramt det, dødeligt — nu, saa vil mit inderlige Venskab, vort Barns Opdragelse, Verdens Beundring, Deres Ry og en roesværdig Ærgjerrighed maaskee forskjønne Dem Livet i den Grad, at De mindre vil savne den Kjærlighed i Ægteskabet, som De engang talte om."

„Ikke jeg — kun Omstændighederne have knust dette Haab! . . . Vi have ogsaa nydt skjønne Dage!"

„Kun altfor skjønne Dage, Gontran! — En af Deres Forseelser var den, at De gjorde mig for lykkelig strax, da De dog vidste, at denne Lykke ikke kunde vare ved! — min Uret var, at jeg troede paa en saadan Lykkes Evighed. Da jeg saae min Vildfarelse, havde jeg ikke Mod til at gribe en dristig Udvei; min Følsomhed blev til et overdrevent Føleri; jeg kunde intet Andet end lide. — Denne fuldstændige Afsløreise behøvedes for at bringe mig til Fornuft. Maaskee vilde et fast, forstandigt Sprog, som nu idag, have vakt ædle Ønsker hos Dem og qvalt beskjæmmende Planer; jeg havde da paa eengang hævet Dem i Deres egne og mine Øine . . . men jeg troede Deres Ord . . . Bedraget var græs-

seligt! Under min Kjærligheds Kamp med Deres Ringeagt var min Fornuft bleven omtaaget og svækket; men jeg føler det — hævet af de nye Pligter, Naturen paalægger mig, befæstes den nu og voxer ... nu dømmer og taler jeg anderledes end ellers."

„Anderledes — ja, i Sandhed!" — sagde Gontran, der havde hørt paa mig med stigende Forbauselse og derover tabt Modet til at afbryde mig — „Hvorledes, Mathilde? Er det Dem, jeg hører? De, der stedse var saa svag og hengiven!"

„Nu, Gontran, svar mig! Vil De endnu grædende gjentage de fornedrende Ord: Hvad skal jeg gjøre mod den vanvittige Lidenskab, der behersker mig?"

„Nei, nei!" raabte Herr de Lancry — „Nei! De skal atter være min gode Engel. Deres ædle, strænge Ord have aabnet mig en ny Horizont! Ja, jeg vil betvinge denne usalige Lidenskab. Jeg har et dobbelt Maal at naae — en dobbelt Belønning at haabe: at gjenoprette min Ære for Verdens Dine, og gjenvinde det ædle Hjerte, jeg har mistet. O, herlige Kone! Naar jeg sammenligner dette værdige høie Sprog med Ursula's skamløse Sladder — naar jeg sammenligner den rene Bevægelse, Deres ædle Tanker frembringe i mig, med de bittre Følelser, hendes stolte, spottende Væsen fremkaldte hos

mig, er det mig umuligt at begribe, hvorledes jeg har kunnet miskjende og opoffre Dem for hendes Skyld. O, Mathilde! Lad mig — for at jeg kan faae Mod og befæstes i mit Forsæt — lad mig troe, at Deres Hjertes Iis snart vil smelte. Dette nye Liv vilde, deelt med Dem, forekomme mig sødt, naar Deres Kjærlighed var Lønnen."

„Det er umuligt, Gontran; jeg gjentager det, en Støtte i mig og den Tilbøielighed, Pligten foreskriver mig, vil De stedse finde; men Mere kan jeg ikke love. Vort Kjærlighedsægteskab er forbi, Convenientsægteskabet er begyndt; det er en sørgelig Erklæring, men den er oprigtig og velmeent. Jeg vil ikke gjøre mig gjældende, Gontran; men tænk paa Alt, hvad der er forefaldet mellem os, og siig, om min Opførsel —"

„Ikke har været den ædelmodigste af Verden — jo, det er kun altfor sandt! Man bliver saa begjærlig, naar man er vant til Lykken — at jeg ogsaa gjør Fordring paa hvad jeg ikke fortjener!"

„Mod, Gontran, Mod! Livet kan endnu blive saare skjønt i Deres Øine. En ædel Stræben, vedvarende Beskjæftigelse og glimrende Triumpher ville trøste Dem — maaskee vil jeg være den Eneste, der vil bemærke Forskjellen mellem Fordum og Nu. En ny Existents kan begynde for Dem. Mod, min

Ven! — Naar De føler Dem ulykkelig, saa tænk paa dem, der endnu ere ulykkeligere end De!"

„Ja, Mathilde, jeg vil fatte Mod — De skal see, jeg vil blive Dem værdig. Fra idag af skal et nyt Liv opgaae for mig. De har vakt Ærgjerrighed i mit Hjerte, og Deres Raad skal blive fulgt. Vel gjorde det mig ondt i Begyndelsen — vel gjorde jeg mig selv Bebreidelser over at jeg var en ligegyldig Tilskuer af denne Revolution, og at jeg ikke idetmindste viste min Hengivenhed mod en Familie, jeg skylder Alt ... Men det var næsten Feighed. O, takket være De, der har viist mig paa rette Vei!"

Jeg tilstaaer, at denne Samtale gav mig noget Haab; jeg takkede Gud for, at han havde indgivet mig denne Idee.

Jo mere jeg tænkte over de Raad og de Forhaabninger, jeg havde givet Gontran, desto mere glædede jeg mig derover.

Naar Ærgjerrigheden eengang havde banet sig Vei til hans Sjæl, kunde den snart stige til den Grad, at den maatte qvæle Lidenskaben for Ursula.

Naar Gontran med sin Aand og sin Menneske=

kundskab først tog Deel i de politiske Anliggender, kunde han snart svinge sig op til en betydelig Post.

Sextende Capitel.

Afreisen.

Morgenen efter denne Samtale, der havde givet mig et saa glædeligt Haab, og hvori Gontran havde meddeelt mig sin ædle Beslutning, kom min Mand ikke til Frokostbordet.

Henimod Klokken to var Veiret smukt, skjøndt det var koldt. Jeg lod Herr de Lancry spørge, om han vilde kjøre ud med mig. Blondeau svarede mig, at han var beskjæftiget og beklagede, at han ikke kunde ledsage mig.

Jeg kjørte da alene.

Den blege Vintersol gjorde mig godt; imod min Villie lyste fra det Fjerne et ubestemt Haab ind i mit Hjerte.

Skjøndt jeg ingen Kjærlighed følte til min Mand; skjøndt hans Nærværelse ofte var mig piinlig, da den fremkaldte sørgelige Minder hos mig, kunde jeg

dog ikke lade være at troe paa Muligheden af en skjønnere Fremtid.

Naar Herr de Lancry ved Arbeide og en fast Villie kunde bringe det dertil at overvinde sin Lidenskab for Ursula og erstatte den med Ærgjærrighed, saa var han reddet, saa vendte han tilbage til mig. Er Ærgjerrigheden engang vakt hos Mænd af hans Charakteer, efterlader den kun liden Plads for ømme Følelser. Maaskee Gontran da, mindende sig min trofaste Hengivenhed, havde nok i at besidde mit Hjerte. Ak! disse Tanker beviste mig min Svaghed og Ubestandighed.

Vel havde jeg Ret i at sige til min Mand, at jeg ikke elskede ham mere; men Haabet var der dog om engang i Tiden at see ham som den Samme, han havde været før, og det forekom mig, at jeg i saa Fald maatte føle den samme Kjærlighed til ham, som før.

Jeg troede paa mit Hjertes Lethargi, men ikke paa dets Død.

Efter en lang Kjørsel vendte jeg tilbage til Slottet; det var næsten mørkt.

Jeg studsede over at see Blondeau komme mig imøde i den lange Allee, der førte til Parkens Gitterport.

Hun gav Kudsken et Tegn; Vognen holdt.

Jeg blev forfærdet over denne herlige Kones ængstelige og bedrøvede Mine.

„Stig ind og kjør hjem med mig!" — sagde jeg.

„Det vilde jeg netop bede Dem om, naadige Frue."

Blondeau steg ind.

„Min Gud!" — udbrød jeg — „Hvad feiler dig? Du er bleg og urolig ... Der maa være indtruffet noget Usædvanligt?"

„For Alting, naadige Frue, maa De berolige Dem."

„Nu, hvad er det da? — Du forskrækker mig!"

„Jeg kom Dem imøde, fordi jeg var bange for, at man ... saa ganske uforberedt ..."

„Hvad mener du? — Tal!"

„Berolige Dem, naadige Frue! — Det er Noget, der vel kan forundre, men ikke bedrøve Dem ... dertil er De for fornuftig ... Det var maaskee endog det Bedste, der kunde skee; thi De vil blive roligere ..."

„Roligere? ... Gud, forklar dig dog!"

„For det Første er her et Brev, Herr Vicomten har givet mig til Dem ... han vil udentvivl underrette Dem om ...

„Et Brev? Hvor er det?"

„Her, naadige Frue; men det er allerede saa mørkt, at De ikke kan læse ...“

„Hvad har Herr de Lancry videre sagt til dig?“

„Naadige Frue! Neppe var De kjørt ud, forend Germain, som Herr Vicomten for nogen Tid siden affendte til Paris, kom tilbage til Slottet. Han forlangte øieblikkelig sin Herre itale. Neppe havde han været fem Minutter inde hos ham —“

„Nu?“

„Jeg forsikkrer Dem, naadige Frue,“ — vedblev Blondeau og betragtede mig med smertelig Deeltagelse — „at — denne Afreise kan være gavnlig —“

„Afreise? — Herr de Lancry er altsaa reist?“ — raabte jeg og vred Hænderne.

„Og Gud give, at han ikke maa komme igjen!“ — sagde Blondeau heftigt, ikke istand til at tvinge sig længer — „thi De vilde ellers segne under Byrden af Deres Kummer, min stakkels Frue!“

Uden at svare, ilede jeg op paa mit Værelse, for at læse Herr de Lancry's Brev.

Det lød saaledes —

Maran, Kl. 3.

„De vil let giætte Aarsagen til min pludselige Afreise ... saaledes som vi staae til hinanden, er det unyttigt at forstille sig. De seer, der gives

Facta, som man ikke kan forsøge at kæmpe imod, uden at have mistet sin Forstand.

Min Nærværelse vilde have været Dem byrdefuld for Fremtiden, og Deres vilde have mindet mig om Forseelser, som jeg hverken vil eller kan nægte. Deres Egenskaber og mine Feil ere af den Beskaffenhed, at vi ikke kunne haabe at leve sammen i den negative Fortrolighed, der tilfredsstiller saamange Ægtefolk.

Deres Klager i den første Periode af vort Ægteskab bleve altid til Bebreidelser, og Deres Taalmodighed og Deres Dyd vilde uophørlig minde mig om mine Feil; min Charakteer bliver stedse ømfindtligere, og ved en Tilnærmelse vilde vi Begge tabe.

Jeg indrømmer Dem Deres uindskrænkede Frihed, overbeviist om, at De ikke vil saare Anstanden. Jeg forlanger den samme Gunst; min Afreise er uigjenkaldelig, og forgjæves vilde De prøve paa at forandre mit Forsæt. Jeg troer, femogtyvetusind Francs ville være Dem Nok: Enten De bliver i Maran, som jeg vil tilraade Dem, eller De reiser til Paris, vil denne aarlige Gehalt punktligen blive Dem udbetalt.

Giv mig Efterretning om Deres Helbredstilstand; og hvis De har Noget at indvende mod den

finantsielle Bestemmelse, jeg her foreslaaer Dem, saa skriv mig til; jeg skal stedse søge at opfylde Deres Ønsker saavidt jeg kan.

Den Beslutning, jeg fattede igaar, var overilet. Det var en Svaghed; jeg havde mistet min Forstand; jeg talte som et Menneske uden Energi. Strømmen river mig bort; jeg lukker Øinene og overlader mig til den. Siig, hvad De vil — der gives Omstændigheder, hvorunder Villien er afmægtig.

G. de L."

Min Mands pludselige Afreise og dette Brev vakte en saadan Bevægelse i mig, en saa heftig Rystelse, at jeg følte mig greben af en frygtelig, ubekjendt indre Smerte. Mit Blod stivnede — som et Lyn gjennemfoer en forfærdelig Frygt min Sjæl — jeg besvimede af Skræk.

Nu, som dengang — som altid — siger jeg: „Forbandet være du, Gontran! — Du myrdede Barnet i mit Skjød!!"

Hvorlænge jeg blev i denne Tilstand, der lignede Vanvid, Sindssvaghed, veed jeg ikke selv.

Blondeau veg aldrig fra min Side, hverken Dag eller Nat. Senere sagde hun mig, at da jeg erfoer

de frygtelige Følger af min Bestyrtelse, talte jeg vildt — jeg lo convulsivisk.

Denne nervøse Paroxysmus varede saalænge, indtil mine Kræfter vare udtømte. Derpaa hensank jeg i et Slags Apathi. Saalænge denne varede, talte jeg ikke et Ord; jeg syntes ikke engang at høre, naar man tiltalte mig.

Der forløb omtrent to Maaneder, inden jeg atter gjenvandt min Besindelse.

Da jeg kom til mig selv, maatte Blondeau fortælle mig Alt, hvad der var forefaldet: Alt, ligetil min Mands Afreise — Alt, ligetil den Revolution, hans Afreise havde fremkaldt i mit Indre — Alt, ligetil det frygtelige Øieblik, da — —

Min Haand zittrer, jeg kan ikke fuldføre Sætningen — jeg gyser ved dette gruelige Minde! —

O, mit Barn — mit Barn!

Vee over dig, Gontran! Vee og Elendighed over dig!

Selv i dette Øieblik kunde jeg fortvivle. Ha, Forbandelse over dig, der ubarmhjertigt sønderrev det sidste Baand, der fængslede mig til Livet!

Evig Elendighed over dig, der forstyrrede den eneste Grund til at tilgive dig det Onde, du havde tilføiet mig! — Vær forbandet! Forbandet for stedse!

Ofte har jeg spurgt mig selv, om det var Gontran's pludselige Afreise, der foranledigede denne ulykkelige Begivenhed, eller om jeg maatte henføre den til min heftige Kummer i den senere Tid.

Jeg rødmede længe over min Svaghed, og vilde ikke tilstaae denne sidste, denne utilgivelige Feil; thi desværre ... trods min Mands skjændige Forræderi, trods hans Brev til Ursula, trods hans Bekjendelser og mine Følelser, trods mine egne Ord: jeg elsker dig ikke mere ... trods alt dette — o, Skam! Skam! — elskede jeg ham endnu — elskede jeg ham, da den Rystelse, hans Afreise frembragte i mig, dræbte mit Barn.

Nu, da enhver Illusion er tilintetgjort, nu da Fortiden staaer klar for mit Blik — indseer jeg, at et hemmeligt Haab besjælede mig midt i min Smerte. Gontran's Fraværelse viste mig, hvad hans Nærhed havde været mig.

Forgjæves vidste jeg, at han elskede Ursula, forgjæves tilstod han mig selv denne uovervindelige Lidenskab — han var dog der, han var dog hos mig; jeg kunde, takket være min Ømhed for ham, haabe en lykkelig Forandring i hans Hjerte ... og Nærværelsen gjorde dog Byrden lettere at bære, hvor grusom og ubarmhjertig han end var.

En gruelig Bebreidelse vil forfølge mig mit hele

Liv igjennem. — En uværdig Kjærlighed kostede mit Barns Liv.

Hvis jeg, som mine løgnagtige Læber paastode, foragtede denne Mand uden Hjerte og kun helligede Fremtiden min Moderkjærlighed, saa havde jeg ogsaa kunnet taale hans nye Frafald med Fatning og Rolighed.

Men det var ikke saaledes. I den Smerte, hans Brev vakte hos mig, saae jeg, hvor fast mit Hjerte endnu var fængslet til denne Mand.

Men nu berøvede hans skjændige Opførsel ham ogsaa ethvert Spor af denne skjebnesvangre Kjærlighed ... det var for silde, men det var for stedse.

Syttende Capitel.

Testamentet.

Under min Sygdom vare følgende Breve indløbne til Maran fra Fru de Richeville.

Deres sorte Segl bevægede Blondeau til at holde dem tilbage, indtil jeg var uden Fare. Hun frygtede for at Indholdet kunde være smerteligt, og hun vilde ikke udsætte mig for en ny Bevægelse, der maaskee kunde have Døden til Følge.

Den gode trofaste Kone havde ikke bedraget sig i sine Anelser.

Paris, Kl. 2, Januar, 1831.

„Jeg skriver Dem iilsomt til, min dyrebare Mathilde, for at underrette Dem om en saare sørgelig Tildragelse.

I dette Øieblik erfarer jeg, at Grev de Mortagne er bleven farligt saaret i en Duel. — Man siger, at vor ulykkelige Ven, hvis retskafne Charakteer De kjender, var den Udfordrende.

Lægerne kunne endnu ikke give noget Haab; det første Forbind blev først aftaget iaften. Jeg veed ikke, hvorfor — men jeg frygter for at denne Duel er Følgen af et eller andet nedrigt Complot.

Jeg har selv ladet spørge til hans Befindende. I et Hjørne af min Vogn sad jeg og ventede udenfor hans Huus, der, som De veed, kun beboes af ham, indtil min Tjener kom tilbage. To høie Mænd, godt klædte, men med et simpelt Væsen, gik ind ad Døren, rimeligviis ogsaa for at spørge til ham. Da de havde været inde et Øieblik, kom de tilbage igjen, og opholdt sig et Par Minutter udenfor Huset, idet de saae sig omkring til alle Sider. Den høieste af disse To — (o, jeg glemmer aldrig dette lumske, modbydelige Physiognomi; hans kobberrøde Ansigt var omgivet af et rødt Skjæg, og et Par smaae

graae Øine lynede frem under de buskede Bryn) — udbrød med en vild Latter — „Som jeg siger Dem, en Kugle i Brystet er ligesaa vel anbragt som i Hjerneskallen. Jeg sigtede rigtignok efter Hovedet; men jeg, som ellers træffer en Flue paa fyrgetyve Skridt, var nødt til at blinke for denne Mands faste Blik — jeg har aldrig seet Mage til Øine. Jeg forfeilede Maalet." — „Det gjør jo Intet til Sagen, naar Kuglen er vel anbragt, som den er," — svarede den Anden i en udtryksfuld Tone — „Hvad der er lovet, maa holdes! — Kun hans Ord — og ..."

Jeg hørte ikke Mere; Begge fjernede sig; jeg kan ikke beskrive Dem, hvor urolig jeg blev. Hvem er disse Mænd? I hvad Forbindelse kan Greven staae med slige Mennesker? — Hvad skulde disse Ord betyde: „Hvad der er lovet, maa holdes ... Kun hans Ord ... Naar Kuglen er vel anbragt?" — Det Sidste er vel det Samme som „naar Skuddet er dødeligt!" ... Hvorledes forklarer jeg denne Hemmelighed?"

Aften. Kl. 8.

„Greven befinder sig endnu i samme Tilstand; man har forordnet den strengeste Rolighed. Jeg har ladet Herr de Saint-Pierre, der var en af Secundanterne, kalde, for at meddele ham de oven-

nævnte to Mænds Samtale. Han er ligesaa forskrækket over disse sælsomme Yttringer, som jeg. Han med det røde Haar var Grevens Modstander.

Jeg meddeler Dem de enkelte Omstændigheder ved Duellen, saaledes som jeg har hørt dem af Herr de Saint-Pierre.

I Fredagsaftes kom Grev de Mortagne til ham, for at meddele ham, at han havde havt en heftig Strid med en Mand, hvem han ikke kjendte, men hvem han ofte havde stødt sammen med i Caffé du Paris, hvor han pleiede at spise til Middag. Denne Mand og hans Ledsager havde saa ofte, der gaves Leilighed dertil, sat sig ved det Bord, der stod nærmest Grevens. Engang havde de i hans Paahør talt om Keiseren i de groveste, foragteligste Udtryk. Kjære Mathilde! De kjender den afgudiske Ærefrygt, Greven nærer for Napoleon; De vil derfor let kunne begribe, hvilket Indtryk denne Samtale, der angreb hans helligste Sympathier, maatte gjøre paa ham.

I Fredags gik han paa Caffehuset, som sædvanlig. Neppe havde han sat sig ved Bordet, forend begge de Ubekjendte traadte ind og begyndte at drøfte det samme Thema paa samme Maade. Det faldt vor ulykkelige Ven saameget vanskeligere at styre sig, som det forekom ham, at begge disse Folk vexlede

betydningsfulde Blik, idet de skottede over til ham; dog beherskede han sig endnu, stod op og gik bort, uden at sige et Ord, da han ingen egentlig Grund havde til Klammeri. De havde jo Lov til at sige hinanden deres Mening; de havde jo ikke henvendt dem til ham.

Greven begav sig hen i Theatret **Comédie Française**; Huset var temmelig tomt; men et Øieblik efter ankom begge de Ubekjendte, toge Plads ved hans Side, og begyndte paany den forrige Underholdning. Greven troede at see en Udfordring i den sælsomme Haardnakkenhed, hvormed de forfulgte ham; ulykkeligviis mistede han Taalmodigheden; hans heftige Charakteer bruste op, og han tilraabte Manden med det røde Skjæg, at kun en Nidding kunde tale saaledes om Keiseren.

Istedetfor at svare Greven, fordobblede denne Mand sine Skjældsord imod Napoleon, idet han vedblev at henvende sig til sin Ledsager. Vor ulykkelige Ven, hvem denne Koldblodighed bragte ud af Fatning, forglemte sig i den Grad, at han heftigt rystede den Ubekjendtes Arm og spurgte ham, om han ikke havde forstaaet ham.

Denne udbrød nu hidsigt — „De har kaldt mig en Nidding, De har angrebet mig; jeg har ikke talt til Dem; De er Udfordreren, De skylder mig

Satisfaction. Her er min Adresse; imorgentidlig vil min Secundant møde hos Dem." — Og han rakte Greven et Kort.

Paa Kortet stod „Capitain Le Blanc." Endnu samme Aften gik Greven hen til Herr de Saint-Pierre, tilstod ham, at han havde havt Uret, men at det ikke havde været ham muligt at tvinge sig, da han hørte den Mand, hvem han beundrede meest af Alle i Verden, rives ned paa en saa skjændig Maade; han bad Herr de Saint-Pierre aftale det Fornødne med Capitain Le Blanc's Secundant, idet han tilføiede, at han var beredt til at give al mulig Satisfaction.

Næste Morgen Klokken otte indfandt Capitainens Secundant sig hos Herr de Saint-Pierre. Han var en Italiener og kaldte sig Chevalier Peretti. Han fordrede paa Capitainens Vegne Pistoler paa tyve Skridt, og betingede sig, at hans Principal skulde, som Fornærmet, have det første Skud.

Herr de Saint-Pierre vilde dele Fordelen i Kampen og forlangte, at begge Modstanderne skulde skyde paa eengang; men det vilde Le Blanc's Secundant ikke indvillige i. Ulykkeligviis var Greven den Udfordrende, og Herr de Saint-Pierre saae sig tvungen til at antage Trekampen, saaledes som den var foreslaaet.

Da Greven erfoer Resultatet af denne Sammenkomst, syntes han at blive bekymret og nedslaaet. Inden han kjørte til Duellen, leverede han sin Secundant en Nøgle, idet han bad ham om at affende visse Papirer, som han vilde finde i et Chatol, efter deres paaskrevne Adresse.

Herr de Saint-Pierre, der kjendte Grevens Mod og havde havt mangfoldige Beviser derpaa i lignende Tilfælde, udledede den Bevægelse, han røbede, før Duellen gik for sig, fra en sørgelig Forudanelse.

Vor Ven beklagede flere Gange, at han havde kunnet glemme sig selv i den Grad at insultere denne Mand, som om Keiserens Minde ikke forsvarede sig selv. Ofte igjentog han: „Tilhørte mit Liv mig selv alene, vilde det neppe kunde tilgives; men nu var min Opførsel meer end en blot Letsindighed — den var næsten en Forbrydelse!"

Klokken tolv ankom begge Modstanderne med deres Secundanter — hver havde to — til Skoven ved Ville d'Avray. Alt var besørget og afgjort.

Greven og Le Blanc stillede sig ligeoverfor hinanden i tyve Skridts Afstand. Greven stod opreist i hele sin fulde Høide, lagde Armene, med Pistolen i den høire Haand, krydsviis paa Brystet, og tilkastede Capitain Le Blanc et saa gjennemtrængende Blik, at denne sænkede sit et Øieblik, og Herr de

Saint=Pierre saae tydeligt, hvor hans Haand zittrede — men Skuddet faldt dog — og desværre saare ulykkeligt! — Greven dreiede sig om, sank paa Knæ, foer med sin hoire Haand til den venstre Side, og styrtede derpaa baglænds om med det Udraab: „Mit stakkels Barn!" ... De seer, han tænkte paa Dem, Mathilde!"

Hans Secundanter toge ham op i deres Arme. Kuglen var trængt ind i Brystet. Man bragte ham med den yderste Forsigtighed til Paris, og siden igaar har hans Tilstand, Gud være lovet, idetmindste ikke forværret sig.

Dette, kjære Mathilde, er Herr de Saint=Pierre's sørgelige Fortælling.

Ifølge de afskyelige Ord, jeg hørte af Grevens Modstander, tænker Herr de Saint=Pierre, ligesom jeg, at begge disse Mennesker havde til Hensigt at opirre ham saalænge, til hans sædvanlige Maadehold forlod ham og et uforsigtigt Ord gav ham i begge disse Skurkes Vold.

Men hvo er Stifteren af denne afskyelige Hævn? Begge disse Elendige have vist ikke handlet paa deres egne Vegne; de maae have været Redskaber for en nedrig Machination.

I dette Dieblik erholder jeg Efterretninger fra Greven; det er lidt bedre med ham. Han siger,

at han har alvorlige Anliggender at tale med mig om; det er en sørgelig, men dyrebar Pligt, som jeg ikke skal undslaae mig for. Jeg forlader Dem nu, mit Barn, for snart at sige Dem Mere.

Paris, Kl. 11 om Aftenen.

„Jeg kommer fra min Ven. Tak Gud med mig, Mathilde! Lader os bede for ham! — Endnu er der Haab. Han vil leve! O, han vil leve til sine Venners Lykke og til sine Fjenders Straf; thi de Ord, jeg har hørt, havde bragt ham paa Sporet af et græsseligt Complot.

Hvilket Dyb af Nederdrægtighed! — Men lad mig først tale om Dem! — Hans første Ord til mig var „Mathilde"! — Han bønfaldt mig om at sige Dem, at alvorlige Pligter havde hindret ham i at opoffre Dem visse Dage efter Scenen i det eensomme Skovhuus — (Han har betroet mit Venskab denne frygtelige Nats Begivenheder — De vil snart see, hvorfor).

Den politiske Crisis, Revolutionen ifjor medførte, og den Sags Seier, hvis ivrigste Tilhænger Grev de Mortagne var, kunde, som De let begriber, ikke Andet end udelukkende fængsle hans levende Interesse i flere Maaneder.

Han har modtaget det Brev, De tilskrev ham angaaende Dere Gemals Ødselhed. Ifølge sin Sæd=

vane vilde han berolige Dem i sit Svar eller dog give Dem et gavnligt Raad; men for at kunne dette, maatte han høre adskillige dygtige Forretningsmænds Mening derom, og den kunde han først erholde igaar, ligesom og med stort Besvær en Copi af Deres Ægteskabscontract. Ak, mit arme Barn! De er bleven Offeret for en lumsk, velberegnet Intrigue. De har Intet at raade over. Deres Mand kan sætte Alt overstyr og styrte Dem, der berigede ham saa ædelmodigt, i Armod og Elendighed.

„Men lad Mathilde berolige sig!" — sagde Grev de Mortagne „Hvad enten jeg lever eller døer, er Mathilde's og hendes Barns Fremtid sikkret og beskyttet mod hendes Mands Ødselhed."

„Jeg har meddeelt ham Alt, ulykkelige Kone ... Deres retfærdige Skinsyge og Deres Mands Haardhed. Han seer kun eet Middel til at befrie Dem fra dette Tyranni ... jeg vover neppe at skrive dette Ord; thi jeg kjender Deres kjærlige Forblindelse ... men for Grevens Skyld — dette Middel er Skilsmisse! — Og endnu har De ikke været gift et Aar, ulykkelige Barn!

Hør Deres Ven! — Hør mig! Tænk derover ... væn Dem til denne Tanke! Vel er Eensomheden sørgelig; men det er dog bedre, end at hvert Øieblik skal bringe nye Lidelser.

Hvis Gud, som jeg haaber, opholder os Grev de Mortagne, vil han selv, og det i Deres Mands Paahør*), meddele Dem det samme Raad.

Nu kommer jeg til den Mistanke, som de Ord, jeg hørte af Le Blanc og hans Ledsager, har vakt hos Greven. Veed De, hvem han anklager? Den Djævel, der blot tænker paa Deres Fordærvelse — Lugarto. For at gjøre mig denne Niddings Hævngjerrighed begribelig, skildrede Greven mig Scenen i det eensomme Skovhuus samt de Trudsler om Hævn, denne Elendige havde udstødt imod ham. Han har desværre holdt sit Ord. Hyrede Skurke, ledede og instruerede af ham, have udspeidet vor ulykkelige Ven og, ifølge deres Mesters djævelske Instrux, opirret Grevens Harme, idet de fornærmede et Minde, som han ærede.

Da Greven først havde insulteret sin Fiende, og Dennes Forlangende og Ærens Love tvang ham til Tvekamp, blev der ham ingen anden Udvei tilbage end at stille sit Bryst til Skive for Lugarto's leiede Mordere.

Trods denne naturlige Forklaring af et ellers uforklarligt Factum — trods sin Afsky for Lugarto

*) Greven vidste Intet om Herr de Lancry's Afreise til Paris. Forf. Anm.

— kunde Greven dog ikke ubetinget troe ham istand til en saa blodig Skjændselsdaad; paa Grund af sin Charakteers strænge Redelighed antog han kun materielle Beviser, da det gjaldt om at anklage en Mand for en Forbrydelse, der endnu er afskyeligere end Snigmord, forsaavidt som den ikke kan straffes. Dog indrømmer han, at — —"

Her var Brevet afbrudt.

En lille Billet, der fulgte med en stor, sort forseglet Pakke og var skreven med en zittrende Haand af Hertuginden, lød saaledes —

Morgen, Kl. 1.

„Neppe har jeg Styrke til — at holde Pennen. Han er død. Et Stikflod berøvede os ham. Men det er ikke Alt. Neppe havde man bragt mig denne græsselige Efterretning, før en Ubekjendt kom og afleverede en Æske. Emma aabnede den i min Nærværelse — og hvad saae jeg? — En Bouquet af de giftige, blodrøde Blomster, De bar paa Morgenballet ifjor — og som uden Deres Vidende blev bragt Dem af vor onde Engel, af Lugarto. Denne Bouquet var omvundet med et sort Baand. Forstaaer De denne gruelige Allegori? Veed vi ikke nu, fra hvilken Haand det frygtelige Slag er kommet — og blive vi ikke truede med ny Hævn? ... Er det saaledes, o min Gud, da Naade for Emma!

Naade for min Datter! — — Knuus mig, men beskyt hende! — Mathilde! See Dem for! — En Aand fra Helvede omsvæver os. Vor Ven var maaskee kun det første Offer. Jeg kan blot forsikkre Dem om min Kjærlighed og min Fortvivlelse.

Verneuil de Richeville."

En forseglet Pakke, addresseret til mig, ledsagede dette Brev.

Den indholdt Grevde Mortagne's sidste Villie — Bestemmelsen med hele hans Formue — og Aabenbaringen af en hellig Hemmelighed, der for evigt skal blive begravet i mit Hjerte.

Jeg tør ikke sige, hvor stor min Smerte var. Den eneste tro Vennehaand, der maaskee kunde have trukket mig tilbage fra Afgrundens Rand, laa stiv under Muld.

Jeg havede ingen Støtte længer.

Ulykken syntes aldrig at forlade mig mere.

En Dag var jeg alene — med Hjertet tomt og fortvivlet — med Sjælen opfyldt af Had og Bitterhed.

I min ugudelige Irettegaaen med min Skjebne

— som Gud udentvivl kun havde paalagt mig som Prøvelse — træt af kun at være Offer — spottende over min Selvfornægtelse og mine fordums Dyder — besluttede jeg endelig at gjengjelde Ondt med Ondt.

Min Gud, kan du nogensinde tilgive mig det?

Min Forseelse falde paa den Mands Hoved, der drev mig i Storm og Fortvivlelse! — Nei — ingen Medlidenhed — ingen Forbarmelse over ham! — Fra Himlen styrtede han mig ned i Helvede — mit sidste Haab tog han fra mig.

Had — evigt Had mod **ham, der myrdede mit Barn!**

Ende paa fjerde Deel.

Hos Boghandler **Jordan**, Pilestræde Nr. 119, faaes:

Fortællinger af Grevinde **Blessington.** 48 ß.

Livet i Paris, skildret af **Paul de Kock.** 1 Rbd.

Oliver Tvist, eller en Vaisenhuusdrengs Levnetsløb af **Charles Dickens.** 3 Dele, 3 Rbd. 80 ß.

Berlins Mysterier. Af en Criminalembedsmands Papirer. 1 Deel, 1 Rbd.

Fiskerens Familie. En Fortælling af Somandslivet. 12 ß.

Louis Cartouche, berygtet Røver i Paris. Et historisk Malerie. 4 Dele, 1 Rbd.

Henry Blemont, af **Paul de Kock.** 2 Dele, 1 Rbd. 72 ß.

Den smukke Pige fra Forstaden, af **Paul de Kock.** 3 Dele, 4 Rbd.

Privatsecretairen, af **Georges Sand.** 1 Rbd.

Enken Barnaby, Fortælling af **Mrs. Trollope.** 4 Dele.

Phantasiens Virkninger. Fortællinger for unge Damer af **J. F. Cooper.** 64 ß.

Pleiebarnet. Novelle. Efter det Svenske. 40 ß.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PQA
0041879
vol.4.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 02 05 01 013 8